

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

*Cum Laude,
cum love -*

Pat Zorn

Τίποτα περισσότερο από ένα φιλι οι σχέσεις τους...

να μάθη ποιές ήταν οι πηγές των δακρύων της. 'Επιμονή αντίστασι εκ μέρους της. 'Ός τότε, 'Ενα μυστικό, που κράτησε επί μία δεκαετία στα βάθη του είναι της, κινδύνευε να βγεί στην επιφάνεια.

Την ώθησε σ' ένα εξοχικό κεντράκι, διέδεσε όλη την τρυφερότητά του, κι όταν πιά εκείνη ήρεψε, άνοιξε την καρδιά της.

Ποιά θα ήταν ύστερα από την αποκάλυψη η στάσι του; «...Με πίστεψε κι' έδειξε απόλυτη κατανόηση». Συγχρόνως την έβαλε να ορκισθ, ότι δε θα επαναλάμβανε την ιστορία της σε άλλον.

Σκέπτεσε τώρα, ότι, ύστερα από το ξεκαθάρισμα αυτό, το ει-δύλλιο ακολουθεί ανεμπόδια τον κανονικό του δρόμο. 'Η πραγμα-τικότητα παρουσιάζεται διαφορετική. Μυστήριο ή γυναίκα. 'Ός τη σελίδα αυτή της επιστολής, που διατρέχεται μαζί, είδαμε ένα συμπα-θές θύμα κακοποίησης. Από δω και πέρα, η ίδια αυτοπαρουσιάζε-ται και αυτοκατηγορείται σά μία επιπόλαιη κοκέτα, που όχι μόνο κολακεύεται από τα ερωτικά βλέμματα των άλλων, αλλά ενθαρρύνει τους Δόν Ζουάν, που την περιστοιχίζουν.

Φλερτ χωρίς σοβαρότητα, ενοχλητικά όμως για το νέο, που ήταν αποφασισμένος να την καλέσει σε γάμο. 'Εκδικητής αυτός, φλερτά-ρησε με άλλες. 'Οφθαλμών αντί οφθαλμού.

'Επικίνδυνα παιχνίδια. «Σιγά-σιγά, άρχισε να μη νοιώθω την ά-γάπη, που αισθανόμουν άλλοτε γι' αυτόν. 'Ο θαυμασμός που μου έδειχναν οι άντρες μ' έκανε εγωστρία...». Δεν είναι μόνο η αγάπη, που λιγότεψε. 'Αρχισε και η περιφρόνησι, που είναι χειρότερη από το πρώτο. Αυτή, που ως χτές κατεχόταν από το σύμπλεγμα της κα-τατερότητας, έδωσε τώρα κατώτερο της τον άνθρωπο, που στάθηκε κοντά της με τόσο στοργή και που είναι κάτοχος του μυστικού της.

«...Βλέπω, ότι δεν είναι σπουδαίος. Μόνο, που μ' αγαπά πάρα πολύ». Σά να είναι μικρό αγαθό ή μεγάλη αγάπη.

Οι διαθέσεις του κοριτσιού απέναντί του δεν τον εμπόδισαν ν' απευθυνθ στους γονείς της και να ζητήσει την κόρη τους. 'Αρνήθηκαν. Δεν τον θέλουν για γαμπρό. 'Επειτα, η επιθυμία τους είναι ν' άκο-λουθή ανώτερες σπουδές το κορίτσι. «'Εγώ με την επιπολαιότητά μου και επηρεασμένη από τους δικούς μου, τον περιφρόνησα ακόμα περισσότερο». Κι' όταν σε μια συνάντησι τους της μίλησε πάλι για γάμο και της πρότεινε να φύγουν, γέλασε ειρωνικά και τον άφησε μ' ανοιχτό στόμα.

'Όπου, ξαφνικά, μπαίνει τους άρραβώνες του. Πειράχθηκε, άραγε; Πάντως, τον κάλεσε για να τον συγχάρη. Με τη βέρα στο δάχτυλο εκείνος, της μίλησε για την αγάπη του. 'Ετοιμος να διαλύσει τον άρραβώνα. 'Αποστροφή αισθάνεται προς την κοπέλα, που πήρε. Δεν περιμένει παρά ένα νεύμα από την πρώτη. 'Ας προστάξ, και γυρίζει άμέσως κοντά της.

Διστάζει αυτή να δώσει τέτοια προσταγή. Πρώτα

η ίδια; Γελά μαζί του, τον τσαλακώνει, τον εξωθεί με τη στάσι της δεν τον αγαπά καθόλου. 'Η αγάπας, η δεν αγάπας, που σημαίνει, ότι αγάπη με τη μεζούρα, για να λές, ότι αγάπας πέντε πόντους παρα-πάνω, πέντε πόντους παρακάτω. Περιωρισμένη και η εκτίμησί της. 'Αντε να βρης άκρη μέσα σε μια τέτοια ελαφρότητα και τόση

Κάνουμε όμως τη σκέψι, ότι οι διαταγμοί της νέας προέρχονται από κάτι άλλο: 'Από το μυστικό της. Χωρίς αυτό, θα ήταν δριστηκή λήληση το πάθμά της, αλλά γιατί αναλογίζεται, ότι σε δεύτερη περίπτωση γάμου, πρέπει να προβη σε δεύτερη εξομολόγησι. 'Οα την τρυτά με άλλον; Γιατί ξέρω, έσεις, ότι θα μπορείς την κατανόησι του μασά σ' αυτό το ζήτημα, ενώ άλλοι, αντίθετα.

Σωστή ως ένα σημείο ή παρατήρησι. 'Εχουν ούτε το προσέχουν». Ποσοστό αντρών, που έχουν την αξίωσι αυτοί να προλογίσουν την ερωτική ζωή της γυναίκας, που θα γίνη γυναίκα τους.

Δε μας είναι ευχάριστο να επανερχόμαστε σ' ένα θέμα, που πολλές φορές εξετάσαμε και που όταν το αντιμετώπιζουμε αντικειμενικά, κοριτσιού δεν είναι όπως το τοποθετεί το πρόβλημα, άλλωστε, τού ένας και γι' αυτήν. Τό αδύνατο σημείο της είναι άλλο. Είναι η έπι-πολαιότητα, που καταλογίζει στον έαυτό της και που μάς δίνει δείγματα, πλούσια δείγματα, στην επιστολή της και που μάς δίνει καταπολεμήσι, χαρακτήρα και σοβαρότητα ν' αποκτήση. Αυτό προέχει και όχι το άλλο, στο οποίο φαίνεται να ρίχνη το βάρος τού ενδιαφέροντός της.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΣΕ ΕΙΚΟΝΕΣ

— Σας έχω μέσα στην καρδιά μου, δεσποινίς!

— Δουπόν, τι υάς φέρατε από τη Ρώμη;

— Τού χρόνον να διαλέξουμε για τον παραθερισμό μας ένα μέρος όπου δεν γαρφαίνουν!...

Τ-Ο «ζήτημα της εποχής» έγινε η «τεχνητή γονιμοποίηση». Στην 'Αμερική... έγινε εμπόριο! Στις Σκαν-διναβικές χώρες είναι νό-μος!... Στην 'Αγγλία, συζη-τείται μεταξύ 'Επιστήμης και 'Εκκλησίας. Στην 'Ιτα-λία, απαγορεύεται. Στην 'Ελλάδα ερευνάται... Πάν-τως, φαίνεται πως δεν εί-ναι μακριά η μέρα, που θα μπορούμε νομίμως και επι-σημώς ν' άγνοούμε κι' έ-μεις τον πατέρα μας.

— Μάλιστα. 'Η μαμά μου είπε ότι μ' έφερε από την 'Αγγλία.

— Α, και θα διάλεξε βε-βαίως «πατέρα» άριστης ποι-ότητας. Μπορεί και να εί-θε και λόρδος.

— Δεν τό φαντάζομαι. 'Η 'Επιτήμη άγνοεί τους τι-τλους ευγενείας και τα με-γάλα «τζάκια» δεν έχουν, συνήθως, αίμα υνίης, ούτε γερούς άγκεφάλους. Μάλ-λον θα είμαι υίος κάποιου χειροδύναμου και ρωμπα-λου αθλητού ή εργάτου.

— Λέτε. — Νομίζω. 'Όταν είχα πάει στο Λονδίνον, ένας «μπε-ξέρ» με κύτταζε με βλέμ-μα γεμάτο πατρική στοργή. Ίσως να ήταν ο πατέρας μου! Κάτι μούλεγε μέσα μου να πεσω στην άγκαλιά του και να τού πω: «'Ω! Μάι φέδερι!»

Και οι διάλογοι αυτοί θα είναι συνδεδεμένοι και φυ-σικώτατοι. 'Όπως και η πα-ράκατω «μικρή άγγελια»: «Νεάρα, και πλούσια, κυ-ρία, ζητεί «δοτήρα» υγιέ-στατον, ώριον, άκκιμον και ευφυέστατον ως πατέρα τού πρώτου της τέκνου. 'Απει-θυνητέ ιατρον Μοντερνό-πουλον, τηλεφώνον κτλ.»

* «ΣΕ νόν έ βέρο, έ μπέν τ'τροβάτο» λένε οι 'Ιτα-λοι.

λοι. Διηγούνται, λοιπόν, για μια φημισμένη νία τή, γρ-φεοκρατική της, παρόσοι έλληνική υπηρέσι-ά μ μπο-ρούσε, φυσικά, να λείκη και για όλες χωρία μεγάλες, τ-υψεί συνεδίοσεως! — ότι ενεφανίσθη κάποιος πολιτης στον άρμόδιο υπάλληλο και τού έδωσε μια αίτησι συμ-μετοχής σε διαγωνισμό.

'Ο υπάλληλος έζητσε προσεκτικά τα «συντημένα» πιστοποιητικά και είπε:

— Μά δεν είδατε εις τους δρους του διαγωνισμού την φράσι: «'Ηλικία μέχρι 30 έ-των συμπληρωμένων»;

— Τό είδα, 'Αλλά όπως

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΓΡΑΦ. ΔΡΑΓΑΤΣΑΝΙΟΥ 4-ΤΗΛ. 36.781 ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 4

βλέπετε εγώ είμαι είκοσι έννέα.

— Ναι, αλλά όπου να δι-εκπεραιωθ ή αίτησι, θαέ-τε περάσει τα τριάντα! Για-τί την υποβάλλετε ασκό-πως;

— Όνομα πατρός; — Τι να σάς πω κύριε υ-πάλληλε; 'Ο θεός τό ξέρει.

— Α, είθετε τέκνον, τε-χνικής γονιμοποίησης;

— Μάλιστα. 'Η μαμά μου είπε ότι μ' έφερε από την 'Αγγλία.

— Α, και θα διάλεξε βε-βαίως «πατέρα» άριστης ποι-ότητας. Μπορεί και να εί-θε και λόρδος.

— Δεν τό φαντάζομαι. 'Η 'Επιτήμη άγνοεί τους τι-τλους ευγενείας και τα με-γάλα «τζάκια» δεν έχουν, συνήθως, αίμα υνίης, ούτε γερούς άγκεφάλους. Μάλ-λον θα είμαι υίος κάποιου χειροδύναμου και ρωμπα-λου αθλητού ή εργάτου.

— Λέτε. — Νομίζω. 'Όταν είχα πάει στο Λονδίνον, ένας «μπε-ξέρ» με κύτταζε με βλέμ-μα γεμάτο πατρική στοργή. Ίσως να ήταν ο πατέρας μου! Κάτι μούλεγε μέσα μου να πεσω στην άγκαλιά του και να τού πω: «'Ω! Μάι φέδερι!»

Και οι διάλογοι αυτοί θα είναι συνδεδεμένοι και φυ-σικώτατοι. 'Όπως και η πα-ράκατω «μικρή άγγελια»: «Νεάρα, και πλούσια, κυ-ρία, ζητεί «δοτήρα» υγιέ-στατον, ώριον, άκκιμον και ευφυέστατον ως πατέρα τού πρώτου της τέκνου. 'Απει-θυνητέ ιατρον Μοντερνό-πουλον, τηλεφώνον κτλ.»

* «ΣΕ νόν έ βέρο, έ μπέν τ'τροβάτο» λένε οι 'Ιτα-λοι.

λοι. Διηγούνται, λοιπόν, για μια φημισμένη νία τή, γρ-φεοκρατική της, παρόσοι έλληνική υπηρέσι-ά μ μπο-ρούσε, φυσικά, να λείκη και για όλες χωρία μεγάλες, τ-υψεί συνεδίοσεως! — ότι ενεφανίσθη κάποιος πολιτης στον άρμόδιο υπάλληλο και τού έδωσε μια αίτησι συμ-μετοχής σε διαγωνισμό.

'Ο υπάλληλος έζητσε προσεκτικά τα «συντημένα» πιστοποιητικά και είπε:

— Μά δεν είδατε εις τους δρους του διαγωνισμού την φράσι: «'Ηλικία μέχρι 30 έ-των συμπληρωμένων»;

— Τό είδα, 'Αλλά όπως

ρία» γιατί μιλάς και άκούς! Και μπορείς να περπατάς και με πατερίτσες!... 'Εγώ

θά τό σόσω, βέβαια, αλλά... μάλλον θα σου κάνω ζη-μιά.

— Γιατί; — Γιατί αν πάς στο γιατρο να πής πως είσ' άρρωστος θα σε βγάλη περδίκι. 'Ενώ αν τούλεγες να σε βγάλη υγιά, κατι θα σουδριοκε ή θα φοδόνανε πως κατι έχεις και τό κρύβεις και θα σ' έβγαζ' άρρωστο για να είν' αυτός εν τάξει!

Κάτι ξέρει... και ή πείρα της γραφειοκρατίας!

* Σ ΤΑ «πολιτικά παρασκή-νια» γίνονται πολλές «ζυμώσεις» εν όψει της δευ-τέρας συνόδου της Βουλής και πολλοί ψιθυροί άκούγον-ται περί «ανασχηματισμού» και ύπουροποιήσεων. Με-ταξύ άλλων, λέει κάποιος βουλευτής:

— Πληροφουρούμαι από θε-τική πηγή, ότι πρόκειται να γίνη παρέδρος της Βουλής ο κ. Παπανδρέου.

— Ένας άλλος σπικώει και τά δυό του χέρια εις ένδει-ξιν διαμαρτυρίας.

— 'Αδύνατον! λέει. 'Απο-λύτως αδύνατον!

— Γιατί; — Δε μπορεί ποτέ να φαν-ταστώ τον κύριον Παπανδρέ-ου...

... να δίδη τον λόγον εις άλλους!

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΜΗ ΧΕΙΡΟΤΕΡΑ

Οι πολίτες που χρωστάνε εισφορές ένοριακές και δυσκέρειες, συνέμα, έχουν οικονομικές, με άδεκαστον κλητέρα ελθίδερες άνοιγουν σχέσεις κι' απειλούνται, κάθε τόσο, με ποινές και... κατα- (σχέσεις!)

Βλαστήμα, λοιπόν, ο κόσμος τέτοια χρόνια πονηρά κι' απ' τη φούρκα την πολλή του βράζει ευλόγως (και κολλάζει, γιατί φευ! της ένορίας ή βαρύτητα εισφορά τους... πιστούς παραλαμβάνει και την... πιστι τους (αλλάζει! Γ. Θ-Γ

ΠΟΛΥ ΑΡΓΑ!...

— Ωτική μου Ρέν! είπε η Λουίζα στη φίλη της με συμπόνια. Τίποτα λοιπόν δε μπορεί να σε πείσει.
Μία ώρα τώρα, προσπαθούσε του κάκου να την κάνει να λογικευθεί. «Εκείνη την άκουγε, με κατεβαμένο το κεφάλι, σαν παιδί που έσφαλε... Στο τέλος, της είπε: — Άδικα κουράζεσαι, καλή μου Λουίζα! Άν' την ημέρα που τον γνώρισες, απ' τον πρώτο μας περίπατο στο πάρκο, δε μπορώ να κάνω τίποτ' άλλο παρά να τον λατρεύω! Ή ζωή μου βρήκε το δρόμο της. Τίποτα δε μπορεί να με βγάλει απ' αυτόν...»
«Ξέρω πως όλα έχουν συνωμοτήσει εναντίον μου: η οικογένεια, ο κόσμος, η θρησκεία... Μα τι με νοιάζει αν είναι παντρεμένος και πατέρας; Δεν έχω καμμία πρόθεση άλλωστε ν' αποτρέψω εμπόδιο στην οικογενειακή του ζωή! Το μόνο που ήθελα, ήταν να γίνω δική του, σε κάποια απόμνηρη γυναιά, μακριά απ' τα μάτια του κόσμου, και να περνάω τη ζωή μου περιμένοντας τις λίγες ώρες που θα μου χαρίζε...»
— Δυστυχισμένη!... μουρμούρισε η Λουίζα.
— Όχι, δεν είμαι δυστυχισμένη! Διαμαρτυρήθηκε έντονα η Ρέν. «Αγαπάω! Αυτό είν' όλο... Βάλε στ' ένα δίσκο τις ζωντανές τις κοινωνικές συνθήκες, τον κόσμο, την οικονομία, την θρησκεία... και σ' όν άλλο την άναψη μου μονάχα! Αυτή θα βαρύνει περισσότερο και θα τα παρασύρει όλα!»
— Κι' η υπόθεσή σου; παρατήρησε η Λουίζα.
— Ούτε η υπόθεσή μου, ούτε η γυναίκα του, ούτε κανείς δεν έχει σημασία, μπροστά στην αγάπη μου!
Σταμάτησε μία στιγμή, κι' έπειτα συνέχισε:
— Μα εκείνος δε θέλησε! «Ο, δεν τον αδικώ γι' αυτό. Έχει βέβαια, τη θέση του στην κοινωνία, την καριέρα του. (Βλέπεις, μικρούλα μου — μου είπε — η ζωή μου έχει μπη μέσα σ' ώριμα πλαίσια, όπου δεν υπάρχει κανένα περιθώριο για σένα. Πιστεύω με, δε μπορούμε να δημιουργήσουμε τίποτα καλύτερο από την δυστυχία των άλλων... Μία λύσι μόνο απομένει: Να μη με ξαναδώσει». Κι' έφυγε μακριά μου! Δε μου γράφει πιά... Είμαι υλομόναχη! Πόσο θάθελα να πεθάνω!...»
— Η Λουίζα δε βρήκε πιά τί να πη. «Εσφίξε μονάχα τη φίλη της στην αγκαλιά της κι' έκλαψε κι' αυτή μαζί της...»
*
Πέντε χρόνια άργότερα. Οι δύο φίλες κάθονταν πάλι στο ίδιο σαλόνι. Η Λουίζα φαίνεται χαρούμενη.
— Αντίθετα, το πρόσωπο της Ρέν έχει μία παγωμένη απόδειξη.
— Η απόφασή σου με γέμισε χαρά, λέει η Λουίζα. Καίρως ήταν πιά να δώσεις τους ίσκιους του παρελθόντος.
— Μα δεν έδιωξα τίποτα, Λουίζα...
— Πιά! Αφού την Κυριακή γίνονται οι γάμοι σου με το Μάξ... Ο αρραβωνιαστικός σου είναι πολύ καλός. Σε λατρεύει...
— Το ξέρω. Κι' αυτό ακριβώς με κάνει πιο δυστυχισμένη.
— Μα παραλόνιζεσαι, Ρέν. Δεν το καταλαβαίνεις;
— Άκουσε, Λουίζα! Ποτέ δε σκέφτηκα να κάνω αυτό το γάμο... κι' άς έχω δώσει υποσχέσει εδώ και δυο χρόνια.
— Δε σε καταλαβαίνω...
— Η Ρέν διατάζει μία στιγμή, κι' ύστερα λέει:
— Θά σου τα πω όλα, Λουίζα. Είσαι η μοναδική μου φίλη και δε θα πρεπε να σου μιλήσω μυστικό από σένα... Άκουσε λοιπόν! Ξέρεις με πόση θερμότητα και τρυφερότητα άρχισε να με πολιορκεί ο Μάξ, εδώ και χρόνια. Του δήλωσα καθαρά πως δε μπορούσα να τον αγαπήσω. Μα, αντί ν' απελπιστεί, κατέφυγε στη μητέρα μου.
«Δεν ξέρω τι είπαν οι δυο τους. Άλλα θάθελα να σου πω, αλλά θάθελα να σου πω, το βράδυ εκείνο που είδα τη μητέρα μου να σέρνεται στα πόδια μου, με το πρόσωπο της αλωμένο από οπασμούς!... Το θέαμα αυτό με συγκλόνησε. Και, στο τέλος, έδωσα την υποσχέσή μου... Μα η αλήθεια είναι...»
— Έω η Ρέν διατάζει πάλι.
— Η αλήθεια είναι πως δε σκεπτόμουν καθόλου να εκπληρώσω αυτή την υποσχέσή μου... Σε τι έλπιζα; Σ' όλα και σε τίποτα... Πρώτα, στο θάνατο της μητέρας μου — βλέπεις πως περνούσαν απ' το μυαλό μου οι πιο ένοχοι σκέψεις! Ύστερα, σε μια μεταβολή των διαθέσεων του Μάξ απέναντί μου... Καί... μήπως ξέρω σε τι άλλο... Είχα αφήσει πάντως στο χέρι τη φροντίδα να με βγάλει απ' το αδιέξοδο... Γι' αυτό ανέβαλα διαρκώς το γάμο... Μα δε συνέβη τίποτα!»
— Στο τέλος, βλέποντας πως δε μπορούσε τίποτα να με σώσει, επιτόνισα ένα σωρό φοιητά πράγματα και τα εξομολογήθηκα δένον στο Μάξ... Ντρένομαι και πού τα σκέπτομαι ακόμα... Του παραστήσα τη διεφθαρμένη, την αδιόρθωτη... Μα αυτή ακριβώς η εξομολόγησή με έδωσε τώρα στο γάμο! Γιατί ο Μάξ, αντί να τρομάξει απ' το τέρας που του παρέστησε πω, ήμουν, βάλθηκε απεναντίας να μ' εξαγνίσει και να εξιλεώσει το παρελθόν μου με την αγάπη του.
— Όπως βλέπεις, τίποτα πιά δε μπορεί να με σώσει. Όλα έχουν συνωμοτήσει εναντίον μου... Ο Μάξ μου άπεδειξε πως η αγάπη του για μένα δεν έχει όρια... Κι' όμως εγώ δε νοιώθω ούτε τον παραμικρό οίκτο γι' αυτόν! Μου είναι κάτι περισσότερο από αδιάφορος... Αν υπάρχει κάτι ακόμα μέσα μου, αυτό ανήκει στο Ρομπέρ. Κι' όμως δε μπορώ παρά να γίνω γυναίκα του Μάξ!

γμή κι' ύστερα άρχίζει, παίρνοντας την απόφασή της:

— Θά σου τα πω όλα, Λουίζα. Είσαι η μοναδική μου φίλη και δε θα πρεπε να σου μιλήσω μυστικό από σένα... Άκουσε λοιπόν! Ξέρεις με πόση θερμότητα και τρυφερότητα άρχισε να με πολιορκεί ο Μάξ, εδώ και χρόνια. Του δήλωσα καθαρά πως δε μπορούσα να τον αγαπήσω. Μα, αντί ν' απελπιστεί, κατέφυγε στη μητέρα μου.

«Δεν ξέρω τι είπαν οι δυο τους. Άλλα θάθελα να σου πω, αλλά θάθελα να σου πω, το βράδυ εκείνο που είδα τη μητέρα μου να σέρνεται στα πόδια μου, με το πρόσωπο της αλωμένο από οπασμούς!... Το θέαμα αυτό με συγκλόνησε. Και, στο τέλος, έδωσα την υποσχέσή μου... Μα η αλήθεια είναι...»

— Έω η Ρέν διατάζει πάλι.
— Η αλήθεια είναι πως δε σκεπτόμουν καθόλου να εκπληρώσω αυτή την υποσχέσή μου... Σε τι έλπιζα; Σ' όλα και σε τίποτα... Πρώτα, στο θάνατο της μητέρας μου — βλέπεις πως περνούσαν απ' το μυαλό μου οι πιο ένοχοι σκέψεις! Ύστερα, σε μια μεταβολή των διαθέσεων του Μάξ απέναντί μου... Καί... μήπως ξέρω σε τι άλλο... Είχα αφήσει πάντως στο χέρι τη φροντίδα να με βγάλει απ' το αδιέξοδο... Γι' αυτό ανέβαλα διαρκώς το γάμο... Μα δε συνέβη τίποτα!»

— Στο τέλος, βλέποντας πως δε μπορούσε τίποτα να με σώσει, επιτόνισα ένα σωρό φοιητά πράγματα και τα εξομολογήθηκα δένον στο Μάξ... Ντρένομαι και πού τα σκέπτομαι ακόμα... Του παραστήσα τη διεφθαρμένη, την αδιόρθωτη... Μα αυτή ακριβώς η εξομολόγησή με έδωσε τώρα στο γάμο! Γιατί ο Μάξ, αντί να τρομάξει απ' το τέρας που του παρέστησε πω, ήμουν, βάλθηκε απεναντίας να μ' εξαγνίσει και να εξιλεώσει το παρελθόν μου με την αγάπη του.

— Όπως βλέπεις, τίποτα πιά δε μπορεί να με σώσει. Όλα έχουν συνωμοτήσει εναντίον μου... Ο Μάξ μου άπεδειξε πως η αγάπη του για μένα δεν έχει όρια... Κι' όμως εγώ δε νοιώθω ούτε τον παραμικρό οίκτο γι' αυτόν! Μου είναι κάτι περισσότερο από αδιάφορος... Αν υπάρχει κάτι ακόμα μέσα μου, αυτό ανήκει στο Ρομπέρ. Κι' όμως δε μπορώ παρά να γίνω γυναίκα του Μάξ!

— Έω η Ρέν διατάζει πάλι.
— Η αλήθεια είναι πως δε σκεπτόμουν καθόλου να εκπληρώσω αυτή την υποσχέσή μου... Σε τι έλπιζα; Σ' όλα και σε τίποτα... Πρώτα, στο θάνατο της μητέρας μου — βλέπεις πως περνούσαν απ' το μυαλό μου οι πιο ένοχοι σκέψεις! Ύστερα, σε μια μεταβολή των διαθέσεων του Μάξ απέναντί μου... Καί... μήπως ξέρω σε τι άλλο... Είχα αφήσει πάντως στο χέρι τη φροντίδα να με βγάλει απ' το αδιέξοδο... Γι' αυτό ανέβαλα διαρκώς το γάμο... Μα δε συνέβη τίποτα!»

— Στο τέλος, βλέποντας πως δε μπορούσε τίποτα να με σώσει, επιτόνισα ένα σωρό φοιητά πράγματα και τα εξομολογήθηκα δένον στο Μάξ... Ντρένομαι και πού τα σκέπτομαι ακόμα... Του παραστήσα τη διεφθαρμένη, την αδιόρθωτη... Μα αυτή ακριβώς η εξομολόγησή με έδωσε τώρα στο γάμο! Γιατί ο Μάξ, αντί να τρομάξει απ' το τέρας που του παρέστησε πω, ήμουν, βάλθηκε απεναντίας να μ' εξαγνίσει και να εξιλεώσει το παρελθόν μου με την αγάπη του.

— Όπως βλέπεις, τίποτα πιά δε μπορεί να με σώσει. Όλα έχουν συνωμοτήσει εναντίον μου... Ο Μάξ μου άπεδειξε πως η αγάπη του για μένα δεν έχει όρια... Κι' όμως εγώ δε νοιώθω ούτε τον παραμικρό οίκτο γι' αυτόν! Μου είναι κάτι περισσότερο από αδιάφορος... Αν υπάρχει κάτι ακόμα μέσα μου, αυτό ανήκει στο Ρομπέρ. Κι' όμως δε μπορώ παρά να γίνω γυναίκα του Μάξ!

— Έω η Ρέν διατάζει πάλι.
— Η αλήθεια είναι πως δε σκεπτόμουν καθόλου να εκπληρώσω αυτή την υποσχέσή μου... Σε τι έλπιζα; Σ' όλα και σε τίποτα... Πρώτα, στο θάνατο της μητέρας μου — βλέπεις πως περνούσαν απ' το μυαλό μου οι πιο ένοχοι σκέψεις! Ύστερα, σε μια μεταβολή των διαθέσεων του Μάξ απέναντί μου... Καί... μήπως ξέρω σε τι άλλο... Είχα αφήσει πάντως στο χέρι τη φροντίδα να με βγάλει απ' το αδιέξοδο... Γι' αυτό ανέβαλα διαρκώς το γάμο... Μα δε συνέβη τίποτα!»

— Στο τέλος, βλέποντας πως δε μπορούσε τίποτα να με σώσει, επιτόνισα ένα σωρό φοιητά πράγματα και τα εξομολογήθηκα δένον στο Μάξ... Ντρένομαι και πού τα σκέπτομαι ακόμα... Του παραστήσα τη διεφθαρμένη, την αδιόρθωτη... Μα αυτή ακριβώς η εξομολόγησή με έδωσε τώρα στο γάμο! Γιατί ο Μάξ, αντί να τρομάξει απ' το τέρας που του παρέστησε πω, ήμουν, βάλθηκε απεναντίας να μ' εξαγνίσει και να εξιλεώσει το παρελθόν μου με την αγάπη του.

— Έω η Ρέν διατάζει πάλι.
— Η αλήθεια είναι πως δε σκεπτόμουν καθόλου να εκπληρώσω αυτή την υποσχέσή μου... Σε τι έλπιζα; Σ' όλα και σε τίποτα... Πρώτα, στο θάνατο της μητέρας μου — βλέπεις πως περνούσαν απ' το μυαλό μου οι πιο ένοχοι σκέψεις! Ύστερα, σε μια μεταβολή των διαθέσεων του Μάξ απέναντί μου... Καί... μήπως ξέρω σε τι άλλο... Είχα αφήσει πάντως στο χέρι τη φροντίδα να με βγάλει απ' το αδιέξοδο... Γι' αυτό ανέβαλα διαρκώς το γάμο... Μα δε συνέβη τίποτα!»

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑΕΣ

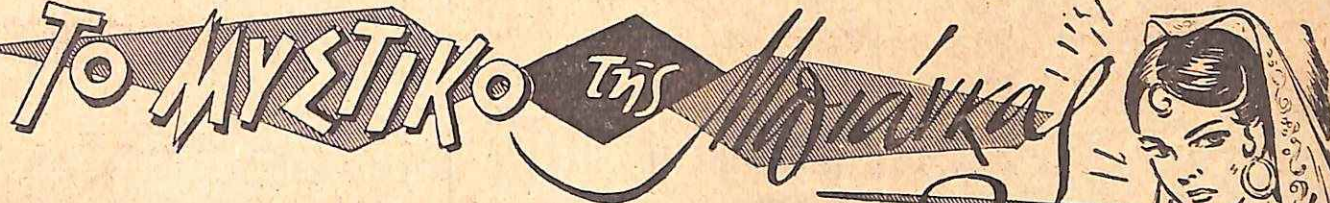
Η θεωρούμενη ως η πιο μπριζα καλλιτέχνης του μουσικού θεάτρου Καλή Καλό, η οποία κατά την λήσασα θεατρική περίοδο έσημείωσε εξαιρετική επιτυχία επί κεφαλής των γυναικών στελεχών του θέατρου Κώστα Χατζηχρήστου. Ήδη στην δημοφιλή πρωτογενή ενιαία πολλές προτάσεις συνεργασίας για τον χειμώνα.

Η ΠΙΟ ΤΟΛΜΗΡΗ ΝΕΑ

Πάνω στα φτερά του μικρού αεροπλάνου, που οδηγεί ο περίφημος Αμερικανός ακροβάτης-πυλός Μελ Ρόμπερσον είναι δεμένη η 13έτης μαθήτρια Λίνα με τρόπο τη μικρή Λίνα να κάνει συχνά την επικίνδυνη επίδειξή της, που της έφερε και πρόσφατα 150 δολάρια κάθε κατηγορούμενος τους γονείς της νέας, επιπλέον τους για να κερδίσουν χρήματα.

Εξωτικό, αισθηματικό και δραματικό μυθιστόρημα υπό 'Ι. Αναγνώστου-Μπουκουβάλα

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Μία όμορφη Μεξικάνη χορεύτρια, η Μπιάνκα ντέλ Ρίο, που θριαμβεύει κάθε βράδυ στο «Θέατρο Έλφρας Τέχνης», έχει μία ολόκληρη αυλή από νεαρούς θαυμαστές. Μία νύχτα, που βρίσκεται μαζί τους, μετά την παράδοσή, σ' ένα μπαρ, τους αποκαλύπτει ότι πριν βγεί στο θέατρο, έπαιξε στο τσίρκο, ρίχνοντας μαχαίρια γύρω στο κεφάλι του βοηθού της. Τα ζημερώματα της ίδιας ημέρας ένας από τους πιο φλογερούς θαυμαστές της, ο Κάρλο, παρουσιάζεται στη Μπιάνκα και άφου της εξομολογείται τον έρωτά του, της ζητάει να γίνει γυναίκα του και να ζήσουν μαζί στο άπειρο κτήμα του. Η Μπιάνκα, έρωτευμένη κι' αυτή μαζί του, δέχεται να γίνει γυναίκα του. Αργότερα όμως θυμάται τον όρκο που είχε κάνει να εκδικηθεί το θάνατο της αδελφής της και για να μη παρασύρει στη δυστυχία τον αγαπημένο της, καταφεύγει σ' ένα τρένασμα. Όταν ξαναγυρίζει ο Κάρλο, τη βρίσκει στο δωμάτιό της μ' ένα θαυμαστό της και φίλο του. Ο νέος, κατάπληκτος δε μπορεί να πιστέψει σ' αυτή την αλλαγή και της θυμίζει τις υποσχέσεις της...

3ον — Σου είπα να σωπάσης! έπεσε ο Κάρλο, με χείλη σφιχτά.
«Έπειτα γύρισε πάλι στην κοπέλλα. Μουδίζεις την προτίμησή σου, Μπιάνκα! Δε μπορείς να τ' αρνηθείς. Άλλα κι' αν αυτά ήταν πλάσματα της φαντασίας μου, γιατί σήμερα κιόλας δέχτηκες να γίνω γυναίκα μου!...»

Κύτταξε ο Ροντρίγκο την κοπέλλα έρωτηματικά.
Αυτή σήκωσε τους ώμους της.
— Δεν ξέρω τι λέει αυτός ο άνθρωπος, ψιθύρισε, Ροντρίγκο, είναι φίλος σου. Έσυ θα τον ξέρεις. Μήπως τούχει στρίψει καμμία βίδα;

— Ασφαλώς, δε τούχουν στρίψει πολλές βίδες! φώναξε ο Ροντρίγκο.
Κι' η Μπιάνκα γέλασε αβάδιστα, προκλητικά.

«Ένωσε το γέλιο του κι' ο Ροντρίγκο, κι' οι δυο τους μαζί κύτταξαν τώρα τον Κάρλο σ' ένα ήταν κανένα περίεργο φαινόμενο.

Στάθηκε αυτός κάτω από τις ειρωνικές τους ματιές λίγα δευτερόλεπτα.
«Έπειτα, ενώ το αίμα ανεβοκατέβαινε πολλές φορές στο πρόσωπό του, ρώτησε τη Μπιάνκα, με φωνή παγωμένη:

— Είναι η τελευταία σου λέξη, Μπιάνκα;

— Δεν ξέρω τι θέλεις να πης...
— Πρέπει να πεις τον εαυτό μου πως όλα όσα είπαμε το πρωί ήταν ένα όνειρο; Πως η εγώ τρελλάθηκα ή εσύ είσαι ένα αγέλομορφο τέρας;

Τού γύρισε την πλάτη και σήκωσε τους ώμους της:

— Πίστηψε, ό,τι θέλεις. Δε μ' ενδιαφέρει τί πιστεύουν οι τρελλοί.

Και γέλασε πάλι προκλητικά.
Είχε γυρισμένη την πλάτη στον Κάρλο. Μα τον έβλεπε αντίκρου της, στο μεγάλο καθρέφτη, που βρισκόταν μπροστά της. Τον έβλεπε να στέκε κάμποσα δευτερόλεπτα σ' ένα είχε δεχθεί ένα χτύπημα στο κεφάλι. Ο Ροντρίγκο, με τα χέρια σταυρωμένα στο στήθος του, παρέκει, τον κρανοβολούσε με ματιές θανάσιμα ειρωνικές.

Τότε, έγινε κάτι γρήγορα: Ο Κάρλο έδραλε από την τσέπη του ένα περιστρόφο. «Ένοιωσε η Μπιάνκα τα γόνάτα της να λυγίζουν. Ήταν σίγουρη πως αυτήν θα πυροβολούσε ο νέος.

Κι' ο Ροντρίγκο πάγωσε από το φόβο του για μία στιγμή.

Μά, την άλλη στιγμή, κατάλαβαν κι' οι δυο τους τις προθέσεις του Κάρλο: Τό παλληκάρι γύρισε το περιστρόφο στον κρόταφό του.

«Ένα δευτερόλεπτο ακόμα, κι' η μοιραία εκπυρσοκρότηση θ' ακουγόταν.

— Κάρλο!

Σ' αβήλη πληγωμένου ζώου αντίλαλησε η φωνή της γυναίκας.

Το περιστρόφο τρεμούλιασε στο χέρι του, αλλά δε χαμήλωσε.

Γρήγορα σαν αστραπή η Μπιάνκα, έπεσε στα πόδια του αγαπημένου της. Τού αγκάλιασε τα γόνατα. Ή φωνή της ήταν μία έκπληξη:

— Κάρλο! Σκότωσέ με μένα! Έμένα!... Χαμήλωσε το περιστρόφο το παλληκάρι.

— Τι θα κάνεις; φώναξε, τρελλός από φόβο ο Ροντρίγκο.

Δεν τολμούσε να ζυγώσει, γιατί φοβόταν πως μία αστοχη παρέβασι δική του, θα μπορούσε να φέρη μία καταστροφή! Το περιστρόφο του Κάρλο τον έπεισε πως όλα αυτά ήταν αβυσσικά. Από την πρώτη στιγμή, καταλάβαινε πως κάτι κρυβόταν πίσω από αυτή τη φαινομενικά χορροειδή σκηνή. Τον ήξερε τον Κάρλο καλά. Ήταν παιδικό φίλο. Δε μπορούσε να πιστέψη εύκολα πως ο ευγενικός και λεπτός πάντα Κάρλο έμπαινε έτσι στο δωμάτιό μιας γυναίκας, χωρίς να έχει δικαιώματα. Δε μπορούσε να το πιστέψη, κι' όμως έκανε πως το πιστέψε, γιατί τον διασκέδαζε και τον κολάκευε προς στιγμήν η ιδέα, ότι αυτός βρέθηκε σε θέσι τόσο πλεονεκτική. Όταν είδε όμως το περιστρόφο, κατάλαβε, πως το παιχνίδι γινόταν τραγικό. Και δεν τού άρεσε καθόλου, άγνι να περάση μία ευχάριστη ώρα, η και ολόκληρη νύχτα με μία γυναίκα του έλαφρου θεάτρου, όπως είχε λογαριάσει, να γίνει ζαφνικά ήρωας ή μάρτυρας ενός ερωτικού δράματος.

Στεκόταν χωρίς να ξέρη τί να κάνει, κι' ο κρύος ιδρώτας έτρεχε στο μέτωπό του.

Η φωνή του Κάρλο ακούστηκε βαθεία, σαν από τάφο:

— Θάπρεπε να σε σκοτώσω, Μπιάνκα. Γιατί αυτή τη στιγμή σου μου έκανες κομμάτια την καρδιά μου...

— Σιχώρεσαι με, Κάρλο!

— Πώς μπορώ να σε σιχωρώσω;... Μ' έκανες να μη πιστέψω πιά σε γυναίκα. Άν τα χείλη σου ξέρουν να λένε τόσα ψέμματα, τότε ποιές γυναίκες χείλη θα λένε αλήθεια;

— Κάρλο... Κάρλο... αγαπημένη μου...

— Τολμάς ακόμα να κρατάς τις ψεύτικες λέξεις στα χείλη σου;

— Κάρλο! Σ' αγαπάω!...

— Ο νέος ένοιωσε ένα σύγκρου να περνά σ' όλο του το κορμί.

— Γιά όνομα του Θεού! φώναξε. Θέλεις να με τρελλάνης; Τί μπορώ να πιστέψω;

— Σ' αγαπάω, Κάρλο!

— Ο νέος γέλασε σκληρά.

— Α, κατάλαβα! Είναι για να μη δής

Παρακολουθήστε από το σημερινό τεύχος του «ΘΕΑΤΡΟΥ» (σελ. 67) το συναρπαστικό επιστημονικό-φανταστικό παιδικό μυθιστόρημα των Γάλλων συγγραφέων

ΑΝΑΝΟΒ — ΚΡΙΣΤΙΑΝ

ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΟΝ ΑΡΗ

Δυο νεαροί Γάλλοι φιλοδοξούν να γίνουν οι πρώτοι άστροναύτες και να φτάσουν στον Άρη. Ο ένας από αυτούς έχει βρή μια νέα εκπληκτική ύλη με τεράστια δύναμη, οπίακουν λοιπόν, το διαστημόπλοιο τους και φεύγουν μ' αυτό για ένα θαυμαστό ταξίδι, γεμάτο εφιαλτικές άγνιες για το άγνωστο, τρομακτικούς φόβους για την τύχη τους και συγχρόνως, ένα πλήθος κωμικά επεισόδια, που τους διασκεδάζουν. Οι τολμηροί άστροναύτες περνούν πρώτα από τη Σελήνη και ύστερα από πολλές δραματικές περιπέτειες φθάνουν στον Άρη! Άλλα ποιά τύχη τους περιμένει εκεί; Θα μωρρέσουν άραγε οι νεαροί ήρωες μας να ξαναγυρίσουν στη Γη;

Το άριστο γρηνατικό αυτό μυθιστόρημα, θα γοντεύσει και θα συναρπάζει κυριολεκτικά όχι μόνο τους μικρούς, αλλά και τους μεγάλους άναγνώστες μας.

αίματα. Ίσως φοβάσαι το αίμα... Ίσως φοβάσαι πιά πολύ το σκάνδαλο. Τα ξέχασα όλα αυτά. Με συγχώρη... Γι' αυτό σου ζητώ συγγνώμη. Βέβαια, δεν είναι διόλου ιπποτικό εκ μέρους μου να σκοτωθώ στο δωμάτιό της περ... Μπιάνκας ντέ Ριάλτο. Με συγχώρη. Σου όρκίζομαι πως αυτό δεν πρόκειται να γίνη εδώ μέσα.

Κι' έβαλε το περιστρόφο ξανά στην τσέπη του.

Η Μπιάνκα σηκώθηκε. Τα χείλη της έτρεμαν, τα μάτια της πετούσαν φλογες.

— Κάρλο!...

— Λοιπόν, Μπιάνκα... Με συγχώρη. Έπαιξα ένα ρόλο αβήλη και κομικοτραγικό. Θά τον θυμάσαι, φαντάζομαι, χρόνια και θα γελάς... Σου εύχομαι να γελάς με την καρδιά σου χωρίς τύψεις. Καληνύχτα!

«Έκανε ένα βήμα προς την πόρτα.

Η Μπιάνκα όμως έτρεξε και άκούμπησε με την πλάτη της στην πόρτα.

— Κάρλο! Δε θα φύγεις! Δε θα σ' άφισω να φύγεις...

— Τι θέλεις μ' αυτή την καμωδιά πάλι, Μπιάνκα; Νομίζεις πως δε μ' έξευτέλεις αρκετά... Ποιό κομικό ρόλο ακόμα μου ζητάς να παίξω; Δεν είναι και τόσο εύκολο, Μπιάνκα... Γι' αυτό, σε παρακαλώ, άφησέ με να φύγω ήσυχα-ήσυχα...

— Δε θα φύγεις! έπεί η γυναίκα σταθερά.

«Έπειτα, γύρισε στο Ροντρίγκο. Το πρόσωπό της πήρε μία έκφραση ικετευτική.

Ροντρίγκο... Γονατίστη γού ζητώ συγχώρεση έσένα. Άν όμως έχης μέρα σο' ανθρώπινη καρδιά, θα φύγεις τώρα, θα μ' άφισης...

— Μόνη, με τον Κάρλο; Ποτέ! φώναξε το παλληκάρι.

— Ροντρίγκο...

— Μα θα σε σκοτώσω. Δε βλέπεις το μάτι του πως είναι άγριεμένο;...

— Ροντρίγκο! Σε ικετεύω! έπεί ταπεινά, ικετευτικά η όμορφη τραγουδίστρια.

Δίτασε κάμψη ώρα ο Ροντρίγκο. «Έρριξε μία ματιά θυμωμένη κι' ερωτηματική στον αντίπαλό του. Έπειτα, άργά, σήκωσε τους ώμους:

— Πιστεύω πως ούτε σύ, ούτε ο Κάρλο είσαστε στα καλά σας, έπεί με θυμό. Δε συνηθίζω να γυρίζω την πλάτη μου στους αντίπαλους μου... Θά τα πούμε πάλι αύριο, Κάρλο... Μονάχα επειδή είναι τέτοια ώρα, και μέσα στο σπίτι μιας γυναίκας, άς φύγω εγώ...

— Θά στο χρωστάω χάρι σ' ελ' μου τη ζωή! φώναξε μ' ευγνωμοσύνη η κοπέλλα.

Κι' ο Ροντρίγκο γύρισε την πλάτη κι' έφυγε, χωρίς να τους κυττάξη πιά.

«Θά γίνω γυναίκα σου!»

Η Μπιάνκα έπεσε στην αγκαλιά του αγαπημένου της. Κάμποση ώρα οι λυγμοί που την τράνταζαν, την έμποδίζαν να μιλήσει.

— Γιατί κλαίς; τη ρωτούσε αυτός, αστασιμένος. Δε μπορεί να καταλάβω τίποτα, Μπιάνκα! Με τρέλλανες, στο όρκίζομαι... Δεν ξέρω αν πρέπει να πιστέψω μία λέξη απ' όσα μου λές ή αν δεν είναι καλύτερα να φοβηθώ μία για πάντα...

— Κάρλο! Αγαπημένη μου!... Σ' αγαπάω. Θά γίνω γυναίκα σου... Μα πρώτα πρέπει να σου πώ...

— Τι σήμαινε, λοιπόν, αυτή η καμωδιά; Γιατί μ' έδιωξες σήμερα δη την ημέρα κι' έφερές μαζί σου το Ροντρίγκο;

— Γιατί ήθελα να σε κάνω να με μισήσης! τού αποκρίθηκε χαμηλώνοντας τα μάτια.

— «Θέλες να με κάνης να σε μισήσω; Είσαι τρελή, Μπιάνκα. Τα λόγια σου είναι παράλογα.

— «Θέλες να σε κάνω να με μισήσης, για να μη θέλεις πιά να με παντρευτείς.

— Δε θέλεις να παντρευτούμε;

(Στο δωμάτιο του Σταύρου, στην «πανσιόν» της κυρίας Μαργαρίτας, που είναι δύο ένοικιαστοί).

ΧΑΡΗΣ (συνεχίζει κουβέντα): Όλη η υπόθεση είναι, να πουλήσει και το άλλο χτήμα, ο γέρος μου.

ΣΤΑΥΡΟΣ: Και να το φάς κι αυτό, και να μείνετε όλοι μαζί στο δρόμο!

ΧΑΡΗΣ: Μά γιατί βρέ Σταύρο θα μείνουμε στο δρόμο; Στο μεταξύ έχω θάψω άναπτήρες και καλλιεργήσει τις κοινωνικές μου σχέσεις. Θάχω κομικές γνώσεις, θάχω μπή στον καλό κόσμο!

ΣΤΑΥΡΟΣ: Αυτό, άναπτήρ μου δεν είν' επάγγελμα! Διαβάσεις την κομμική στην στήλη, έφημερίδες.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Δε διαβάσεις και τίποτ' άλλο!

ΧΑΡΗΣ: Μπράβο, εξυπνε!... (Στο Σταύρο). Μάλιστα, τη διαβάω.

ΓΙΩΡΓΟΣ: "Ε, βλέπεις κανένα σάν και σένα εκεί μέσα;

ΣΤΑΥΡΟΣ: Τι βλέπεις; 'Ο όποιος και η κυρία "Άλφα, ο πρεσβύτερος και η κυρία Βήτα, ο ναυάρχος και η κυρία Γάμα, ο στρατηγός και η κυρία Δέλτα... Είδες κανένα άναπτήρα;

ΧΑΡΗΣ: Πάρα πολλούς! Και οι περισσότεροι μάλιστα...

ΣΤΑΥΡΟΣ: Ξέρω τι κουταμάρα δα πής. Δεν έχουν βάθος, δεν έχουν αξία, είναι ακατάρτιτοι, αμόρφωτοι, βλάκες αν θέλεις και τα καταφέρνουν με τα «μέσα», με τις προικες και με τις γνωριμίες. Είμαστε σύμφωνοι;

ΧΑΡΗΣ: Συμφωνάτοισι!

ΣΤΑΥΡΟΣ: "Ε, λοιπόν δεν είμαστε καθόλου σύμφωνοι.

ΧΑΡΗΣ: Γιατί;

ΣΤΑΥΡΟΣ: Γιατί όπως και να τα καταφέρνουν αυτοί, άναπτήρ μου, έστω και τυχοδιωκτικές και άρριδιστικές μεριές, είχαν κάποιο «εισιτήριο» για τη ζωή, κάποιο χαρτί, κάποιο δίπλωμα!

"Εσύ που τάχεις φορτώσει όλα στον κόκορα, δε θα πάρης δίπλωμα ποτέ σου!

ΧΑΡΗΣ: Δε θα πάρω! Πόιος σου είπε πως θα πάρω; Το δίπλωμα χρειάζεται σ' αυτούς που πρόκειται να δώσουν εξετάσεις για την κατάληξη μιας θέσεως χιλίων διακοσίων δραμών. Εγώ θέλω να γίνω δικηγόρος.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Και δε σου χρειάζεται δίπλωμα;

ΧΑΡΗΣ: Καθόλου! Να το κάνω τί; Μου χρειάζεται μυαλό και γνωριμίες.

ΣΤΑΥΡΟΣ: Φοβάμαι πως είσαι έντελος τρελλός, αλλά θα προσπαθήσω να συνεχίσω τη συζήτηση σε ένα ήσυχον λογικό. Πάω θα δικηγόρης, βρέ, χωρίς δ...μα;

ΓΙΩΡΓΟΣ: Θά... πλαστογραφήσεις!

ΧΑΡΗΣ: Κάθε άλλο! Δεν υπάρχει λόγος. Όταν με ρωτάτε πως θα «δικηγόρω», έννοείτε πως θα εμφανίζομαι στα δικαστήρια.

ΣΤΑΥΡΟΣ: Φυσικά!

ΧΑΡΗΣ: Δε θα εμφανίζομαι!

ΓΙΩΡΓΟΣ: Άλλω;

ΧΑΡΗΣ: Όχι βοηθοί μου! Εγώ θάχω την πελατεία, εγώ θα είμαι από λείαν και θαμνίς στους εκάστοτε κύκλους των «ήμερων» και των «ευνουκισμάτων», εγώ θα φινιζόσω στα διοικητικά συμβούλια των Οργανισμών, εγώ θα καλούμαι στα μεγάλα σαλόνια και στις δεξιώσεις, εγώ θα ταξιδεύω με τ' αεροπλάνο και με τα υπερκονέια... και οι βοηθοί θα παίρνουν «αρωμαίες» και «κατ' υδρόνισι» από μένα και θα κάνουν τυπικές «επιστάσεις» για λογαριασμό μου! 'Ως υπάλληλοι.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Και θα δεχτούν φαντάσματα;

ΧΑΡΗΣ: Και θα πουν κι' ένα τραγούδι!

ΣΤΑΥΡΟΣ: Μ' αυτό το πλευρό να κοιμάσαι!

ΧΑΡΗΣ: Μ' αυτό κοιμάμαι και κοιμάμαι ωρολόια!

ΓΙΩΡΓΟΣ: Καί θα το δεχτούν φαντάσματα;

ΧΑΡΗΣ: Και θα πουν κι' ένα τραγούδι!

ΣΤΑΥΡΟΣ: Μ' αυτό το πλευρό να κοιμάσαι!

ΧΑΡΗΣ: Μ' αυτό κοιμάμαι και κοιμάμαι ωρολόια!

ΓΙΩΡΓΟΣ: Καί θα το δεχτούν φαντάσματα;

ΧΑΡΗΣ: Και θα πουν κι' ένα τραγούδι!

ΣΤΑΥΡΟΣ: Μ' αυτό το πλευρό να κοιμάσαι!

ΧΑΡΗΣ: Μ' αυτό κοιμάμαι και κοιμάμαι ωρολόια!

ΓΙΩΡΓΟΣ: Καί θα το δεχτούν φαντάσματα;

ΧΑΡΗΣ: Και θα πουν κι' ένα τραγούδι!

ΣΤΑΥΡΟΣ: Μ' αυτό το πλευρό να κοιμάσαι!

ΧΑΡΗΣ: Μ' αυτό κοιμάμαι και κοιμάμαι ωρολόια!

ΓΙΩΡΓΟΣ: Καί θα το δεχτούν φαντάσματα;

ΧΑΡΗΣ: Και θα πουν κι' ένα τραγούδι!

ΣΤΑΥΡΟΣ: Μ' αυτό το πλευρό να κοιμάσαι!

ΧΑΡΗΣ: Μ' αυτό κοιμάμαι και κοιμάμαι ωρολόια!

ΓΙΩΡΓΟΣ: Καί θα το δεχτούν φαντάσματα;

ΧΑΡΗΣ: Και θα πουν κι' ένα τραγούδι!

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΧΑΡΗΣ: Κομψός, νόστιμος, τύπος, που άρσει στις γυναίκες, και Δειδωκός στις ώριμες. Είκοσι χρόνια. Φοιτητής Νομικής, Φύλαρος και σπινθηροδόλος. ΣΤΑΥΡΟΣ: Σεβαστός, άτηλητος, άνθρωπος της δουλειάς και της μελέτης. Φοιτητής Νομικής και ημερομίσθιος υπάλληλος. "Ιδια ηλικία. Σκεπτικιστής και μετρημενοκουβέντας. ΠΕΤΡΟΣ: Στον «τύπο» του Χάρη. Συνομήλικος. Φοιτητής "Ιατρικής. ΓΙΩΡΓΟΣ: Στον «τύπο» του Σταύρου. Μεγαλύτερος. Τελευταίος "Ιατρικής. ΚΥΡΙΑ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ: Χήρα δημοσίου υπαλλήλου που νοικιάζει δωμάτια σε φοιτητές. Πενήντα χρονών. ΚΑΤΙΑ: Χωρισμένη, σκερτσόσα, και ταχαπνομάτα δακτυλογράφος απ' αυτές που δεν είν' απαραίτητο να ξέρουν και γραφομηχανή. Είκοσιπέντε χρονών.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Και βλέπεις κανένα σάν και σένα εκεί μέσα;

ΣΤΑΥΡΟΣ: Τι βλέπεις; 'Ο όποιος και η κυρία "Άλφα, ο πρεσβύτερος και η κυρία Βήτα, ο ναυάρχος και η κυρία Γάμα, ο στρατηγός και η κυρία Δέλτα... Είδες κανένα άναπτήρα;

ΧΑΡΗΣ: Πάρα πολλούς! Και οι περισσότεροι μάλιστα...

ΣΤΑΥΡΟΣ: Ξέρω τι κουταμάρα δα πής. Δεν έχουν βάθος, δεν έχουν αξία, είναι ακατάρτιτοι, αμόρφωτοι, βλάκες αν θέλεις και τα καταφέρνουν με τα «μέσα», με τις προικες και με τις γνωριμίες. Είμαστε σύμφωνοι;

ΧΑΡΗΣ: Συμφωνάτοισι!

ΣΤΑΥΡΟΣ: "Ε, λοιπόν δεν είμαστε καθόλου σύμφωνοι.

ΧΑΡΗΣ: Γιατί;

ΣΤΑΥΡΟΣ: Γιατί όπως και να τα καταφέρνουν αυτοί, άναπτήρ μου, έστω και τυχοδιωκτικές και άρριδιστικές μεριές, είχαν κάποιο «εισιτήριο» για τη ζωή, κάποιο χαρτί, κάποιο δίπλωμα!

"Εσύ που τάχεις φορτώσει όλα στον κόκορα, δε θα πάρης δίπλωμα ποτέ σου!

ΧΑΡΗΣ: Δε θα πάρω! Πόιος σου είπε πως θα πάρω; Το δίπλωμα χρειάζεται σ' αυτούς που πρόκειται να δώσουν εξετάσεις για την κατάληξη μιας θέσεως χιλίων διακοσίων δραμών. Εγώ θέλω να γίνω δικηγόρος.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Και δε σου χρειάζεται δίπλωμα;

ΧΑΡΗΣ: Καθόλου! Να το κάνω τί; Μου χρειάζεται μυαλό και γνωριμίες.

ΣΤΑΥΡΟΣ: Φοβάμαι πως είσαι έντελος τρελλός, αλλά θα προσπαθήσω να συνεχίσω τη συζήτηση σε ένα ήσυχον λογικό. Πάω θα δικηγόρης, βρέ, χωρίς δ...μα;

ΓΙΩΡΓΟΣ: Θά... πλαστογραφήσεις!

ΧΑΡΗΣ: Κάθε άλλο! Δεν υπάρχει λόγος. Όταν με ρωτάτε πως θα «δικηγόρω», έννοείτε πως θα εμφανίζομαι στα δικαστήρια.

ΣΤΑΥΡΟΣ: Φυσικά!

ΧΑΡΗΣ: Δε θα εμφανίζομαι!

ΓΙΩΡΓΟΣ: Άλλω;

ΧΑΡΗΣ: Όχι βοηθοί μου! Εγώ θάχω την πελατεία, εγώ θα είμαι από λείαν και θαμνίς στους εκάστοτε κύκλους των «ήμερων» και των «ευνουκισμάτων», εγώ θα φινιζόσω στα διοικητικά συμβούλια των Οργανισμών, εγώ θα καλούμαι στα μεγάλα σαλόνια και στις δεξιώσεις, εγώ θα ταξιδεύω με τ' αεροπλάνο και με τα υπερκονέια... και οι βοηθοί θα παίρνουν «αρωμαίες» και «κατ' υδρόνισι» από μένα και θα κάνουν τυπικές «επιστάσεις» για λογαριασμό μου! 'Ως υπάλληλοι.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Και θα δεχτούν φαντάσματα;

ΧΑΡΗΣ: Και θα πουν κι' ένα τραγούδι!

ΣΤΑΥΡΟΣ: Μ' αυτό το πλευρό να κοιμάσαι!

ΧΑΡΗΣ: Μ' αυτό κοιμάμαι και κοιμάμαι ωρολόια!

ΓΙΩΡΓΟΣ: Καί θα το δεχτούν φαντάσματα;

ΧΑΡΗΣ: Και θα πουν κι' ένα τραγούδι!

ΣΤΑΥΡΟΣ: Μ' αυτό το πλευρό να κοιμάσαι!

ΧΑΡΗΣ: Μ' αυτό κοιμάμαι και κοιμάμαι ωρολόια!

ΓΙΩΡΓΟΣ: Καί θα το δεχτούν φαντάσματα;

ΧΑΡΗΣ: Και θα πουν κι' ένα τραγούδι!

ΣΤΑΥΡΟΣ: Μ' αυτό το πλευρό να κοιμάσαι!

ΧΑΡΗΣ: Μ' αυτό κοιμάμαι και κοιμάμαι ωρολόια!

ΓΙΩΡΓΟΣ: Καί θα το δεχτούν φαντάσματα;

ΧΑΡΗΣ: Και θα πουν κι' ένα τραγούδι!

ΣΤΑΥΡΟΣ: Μ' αυτό το πλευρό να κοιμάσαι!

ΧΑΡΗΣ: Μ' αυτό κοιμάμαι και κοιμάμαι ωρολόια!

ΓΙΩΡΓΟΣ: Καί θα το δεχτούν φαντάσματα;

ΧΑΡΗΣ: Και θα πουν κι' ένα τραγούδι!

ΣΤΑΥΡΟΣ: Μ' αυτό το πλευρό να κοιμάσαι!

ΧΑΡΗΣ: Μ' αυτό κοιμάμαι και κοιμάμαι ωρολόια!

ΓΙΩΡΓΟΣ: Καί θα το δεχτούν φαντάσματα;

ΧΑΡΗΣ: Και θα πουν κι' ένα τραγούδι!

ΣΤΑΥΡΟΣ: Μ' αυτό το πλευρό να κοιμάσαι!

ΧΑΡΗΣ: Μ' αυτό κοιμάμαι και κοιμάμαι ωρολόια!

ΓΙΩΡΓΟΣ: Καί θα το δεχτούν φαντάσματα;

ΧΑΡΗΣ: Και θα πουν κι' ένα τραγούδι!

ΕΛΛΗΝΕΣ ΣΤΗ ΡΩΜΗ

— Να βράσω τα ιταλικά σου, Χαρίλαε. Τι διάβολο πα...

που θα γίνουμε, θα τους πληρώνα και θα μου κάνουν τη δουλειά μου και θα με καλούν και στη δεξίωση που θα δίνουμε!

ΧΑΡΗΣ: "Ετσι μπράβο! Αυτό είναι το πνεύμα της εποχής! Βλέπεις πέντε χρόνια μπρός!

ΣΤΑΥΡΟΣ: Τα μυαλά σας και μια λίρα! "Ιταλική μάλιστα.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Δε λες χάρτινη καλλιτέρα; Και πολύ πάει.

ΣΚΗΝΗ 2η.

(Στο δωμάτιο της κ. Μαργαρίτας).

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ (συνεχίζει διάλογο): 'Ο Χάρης κι' ο Πέτρος μπορεί να είν' ευχάριστοι για παρ... αλλά για μέλλον δεν είναι. Ούτε μελέτουν, ούτε σκέπτονται πως τα χρόνια περνάνε. Στο τέλος αυτοί δε θα πάνε ούτε διπλώματα. Σεβαστά παιδιά, είναι ο Σταύρος κι' ο Γιώργος!

ΚΑΤΙΑ: "Ανοήσιες λές, καλέ μαμά! 'Ο Γιώργος θα γίνη συνοικιακό γιατρούδακι να του δίνω δυο τάλληρα να σου κάνει μια ένεση. Κι' ο Σταύρος θα ταμπάει εικόνα στο Παιδιατροδικείο. "Καρράρα" θα κάνουν ο Χάρης κι' ο Πέτρος. Άλλά, βλέπεις, αυτοί δεν τολμούν εύκολα. Πάνε για προίκα.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ: "Εγώ δεν τους κάνω ούτε το νούκι πιστάρι!

ΚΑΤΙΑ: Γιατί εί; Έξω από το πνεύμα της εποχής!

ΣΚΗΝΗ 3η.

(Στο πολυτελές διαμέρισμα των γραφείων του Χάρη. Μία πινακίδα τερματισμού γράφει: «Χαρίλαος Ν. Παπαφραγκόπουλος». Από κάτω δύο μικρές πινακίδες: «Σταύρος Κ. Στραβοπούλου, δικηγόρος», και «Ιωάννης Ι. Α. γυνωστάρχης, ύφηγητής»).

ΧΑΡΗΣ (υποδέχεται τον Πέτρο): Κάτσε Πέτρο μου. Ένα λεπτό να σημειώσω κάτι να μη το ξεχάσω. Θέλεις καφέ;

ΠΕΤΡΟΣ: Ευχαριστώ, ήπια πολλούς.

ΧΑΡΗΣ: 'Η κλινική πάει περιφάνεια;

ΠΕΤΡΟΣ: Δόξα σοι ο Θεός. Τώρα θ' ανοίξω κι' άλλη, στη Γλυφάδα: Μόνο «Λούξ» δωμάτια.

ΧΑΡΗΣ: Μπράβο. Πέτυχες άπολύτα.

ΠΕΤΡΟΣ: Κι' εσύ καλά πιά. Τώρα θ' ανοίξω κι' άλλη, στη Γλυφάδα: Μόνο «Λούξ» δωμάτια.

ΧΑΡΗΣ: Μπράβο. Πέτυχες άπολύτα.

ΠΕΤΡΟΣ: Κι' εσύ καλά πιά. Τώρα θ' ανοίξω κι' άλλη, στη Γλυφάδα: Μόνο «Λούξ» δωμάτια.

ΧΑΡΗΣ: Μπράβο. Πέτυχες άπολύτα.

ΠΕΤΡΟΣ: Κι' εσύ καλά πιά. Τώρα θ' ανοίξω κι' άλλη, στη Γλυφάδα: Μόνο «Λούξ» δωμάτια.

ΧΑΡΗΣ: Μπράβο. Πέτυχες άπολύτα.

ΠΕΤΡΟΣ: Κι' εσύ καλά πιά. Τώρα θ' ανοίξω κι' άλλη, στη Γλυφάδα: Μόνο «Λούξ» δωμάτια.

ΧΑΡΗΣ: Μπράβο. Πέτυχες άπολύτα.

ΠΕΤΡΟΣ: Κι' εσύ καλά πιά. Τώρα θ' ανοίξω κι' άλλη, στη Γλυφάδα: Μόνο «Λούξ» δωμάτια.

ΧΑΡΗΣ: Μπράβο. Πέτυχες άπολύτα.

ΠΕΤΡΟΣ: Κι' εσύ καλά πιά. Τώρα θ' ανοίξω κι' άλλη, στη Γλυφάδα: Μόνο «Λούξ» δωμάτια.

ΧΑΡΗΣ: Μπράβο. Πέτυχες άπολύτα.

ΠΕΤΡΟΣ: Κι' εσύ καλά πιά. Τώρα θ' ανοίξω κι' άλλη, στη Γλυφάδα: Μόνο «Λούξ» δωμάτια.

ΧΑΡΗΣ: Μπράβο. Πέτυχες άπολύτα.

ΠΕΤΡΟΣ: Κι' εσύ καλά πιά. Τώρα θ' ανοίξω κι' άλλη, στη Γλυφάδα: Μόνο «Λούξ» δωμάτια.

ΧΑΡΗΣ: Μπράβο. Πέτυχες άπολύτα.

ΠΕΤΡΟΣ: Κι' εσύ καλά πιά. Τώρα θ' ανοίξω κι' άλλη, στη Γλυφάδα: Μόνο «Λούξ» δωμάτια.

ΧΑΡΗΣ: Μπράβο. Πέτυχες άπολύτα.

ΠΕΤΡΟΣ: Κι' εσύ καλά πιά. Τώρα θ' ανοίξω κι' άλλη, στη Γλυφάδα: Μόνο «Λούξ» δωμάτια.

ΧΑΡΗΣ: Μπράβο. Πέτυχες άπολύτα.

ΠΕΤΡΟΣ: Κι' εσύ καλά πιά. Τώρα θ' ανοίξω κι' άλλη, στη Γλυφάδα: Μόνο «Λούξ» δωμάτια.

ΧΑΡΗΣ: Μπράβο. Πέτυχες άπολύτα.

ΠΕΤΡΟΣ: Κι' εσύ καλά πιά. Τώρα θ' ανοίξω κι' άλλη, στη Γλυφάδα: Μόνο «Λούξ» δωμάτια.

ΧΑΡΗΣ: Μπράβο. Πέτυχες άπολύτα.

ΠΕΤΡΟΣ: Κι' εσύ καλά πιά. Τώρα θ' ανοίξω κι' άλλη, στη Γλυφάδα: Μόνο «Λούξ» δωμάτια.

ΧΑΡΗΣ: Μπράβο. Πέτυχες άπολύτα.

ΠΕΤΡΟΣ: Κι' εσύ καλά πιά. Τώρα θ' ανοίξω κι' άλλη, στη Γλυφάδα: Μόνο «Λούξ» δωμάτια.

ΧΑΡΗΣ: Μπράβο. Πέτυχες άπολύτα.

ΠΕΤΡΟΣ: Κι' εσύ καλά πιά. Τώρα θ' ανοίξω κι' άλλη, στη Γλυφάδα: Μόνο «Λούξ» δωμάτια.

ΧΑΡΗΣ: Μπράβο. Πέτυχες άπολύτα.

ΠΕΤΡΟΣ: Κι' εσύ καλά πιά. Τώρα θ' ανοίξω κι' άλλη, στη Γλυφάδα: Μόνο «Λούξ» δωμάτια.

ΧΑΡΗΣ: Μπράβο. Πέτυχες άπολύτα.

«Δολοφονήθηκε ΑΠΟ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙΟΚΡΑΤΙΑ»!

'Η τραγική ιστορία του μικρού Ντάγκλαντ Τζόνσον, που πληρώσε με τη ζωή του τη στενοχωρία των νόμων και των άρχων

Η γραφειοκρατία, ή φοβερή αυτή πληγή κάθε πολιτικού κοινωνίας, δεν περιορίζεται μόνο στο να θάσση και να ταλαιπωρή, με την βραδυκυνία της και τον εξεργιστικό παραλογισμό της, τους ανθρώπους. Συμβαίνει, μερικές φορές, να γίνεται και η αίτια μιας τραγωδίας, όπως αυτή, με θέμα ένα όρανο αγοράκι, τον Ντάγκλαντ Τζόνσον, που την έφερε τελευταία, με όλες τις λεπτομέρειές της, σε φως μία Άγγλιδα θουλεντίνα, προκαλώντας την πάνδημη εξέγερση της κοινής γνώμης της χώρας της.

"Επί τέσσερα ολόκληρα χρόνια, οι Άγγλικές άρχες, συναισθανόμενες την άσφυκτη ένοχη τους σ' αυτό το ζήτημα, είχαν επιχειρήσει να «εξάψουν» την σκανδαλώδη υπόθεση Ντάγκλαντ Τζόνσον, άποσιωπώντας τις τραγικές συνθήκες του θανάτου αυτού του παιδιού, που μπορούσε να ποίμε, όπως τόνισε η θουλεντίνα στην άγρευση της, πως αυτό το δολοφόνος ή γραφειοκρατίας!

Ο μικρός Ντάγκλαντ, που είχε χάσει άπο θρόνος άκόμη τούς γονείς του, ζούσε μ' ένα ηλικιωμένο άνδρα, που τον είχε υιοθετήσει — έναν γέρο ψαρά και τη γυναίκα του — ένα υψάκι, το Μάλ, αντίκρου στις άκτες της Σκωτίας. Τρία χρόνια κύλησαν έτσι για το παιδί γεμάτα από άληθινή ευτυχία, κοντά στους άπλους αυτούς ανθρώπους, που το άγαπούσαν.

Η ευτυχία, όμως, του Ντάγκλαντ έμελλε να τελειώσει με τον δραματικότερο τρόπο, όταν ψηφίστηκε ένας νόμος, που καθόριζε ένα άριο ηλικίας για όσους ήθελαν να υιοθετήσουν παιδιά ή είχαν υιοθετήσει κατά την τελευταία ταπεινά. "Όσοι ξεπερνούσαν αυτό το όριο, ήταν, κατά το νόμο, άκατάλληλοι, για να μεγαλώσουν παιδιά και έπρεπε τα παιδιά, που είχαν υιοθετήσει, να τους άσπαιρθούν για να δοθούν σε κηδεμόνες νεώτερου, έκτος αν είχε συμπληρώσει άσυνηπτή τριετία από την προέ, της υιοθέτησης.

Για μερικές εβδομάδες, που άπόμειναν άκόμη, για να συμπληρωθούν αυτά τα τρία χρόνια, οι δύο γέροι θετοί γονείς του Ντάγκλαντ έπρεπε να άποχωριστούν το παιδί από λατρεμένο. Ούτε τα παρακάλες, ούτε τα σπαταρήσαν άκόμη του Ντάγκλαντ ώφελισαν σε τίποτα, όταν ήρθε στο νησί ένας άστυνομικός, για να παραλάβει το παιδί και να το άδηγήσει στους κηδεμόνες κηδεμόνες του.

Οι καινούριοι, αυτοί κηδεμόνες, του Ντάγκλαντ, που μένανε στο Κεμπτλάουν, άποτέ υπέροχοι, αλλά ούτε και φρόντισαν ίσως, να το κάνουν να ξεχάσει τους δυο προηγούμενους θετούς γονείς του και να του έμπνευσουν την έμπιστοσύνη και την άγάπη. Το παιδί, που, άσπαιρόρητο, δεν έταγε και δεν κοιμόταν, μαρμαρώνοντας μέρα με τη μέρα από νοσταλγία προσπαθώντας, ένα θράδυ, να το σκάσει, μιά ή άστυνομική, μέσα σε λίγες ώρες, το έπιασε, και το ξανάστειλε στους καινούριους του κηδεμόνες.

Δεύτερη άπόπειρα του Ντάγκλαντ, μιά εβδομάδα άργότερα, είχε κι' αυτή το ίδιο τέλος. "Ανέδοτοι, οι άστυνομικοί εξακολουθούσαν να το στέλνουν σε ανθρώπους, που τους άισθανόταν σαν ξένους.

Στην τρίτη του άπόπειρα, ή τύχη του στάθηκε άκόμη χειρότερη. Τη φορά αυτή, ή άστυνομική, όταν τον συνέλαβε, τον έστειλε σε ένα όρανοτροφείο ειδικό για άστυνομικά παιδιά, που οι μικροί τροφιοί του έζωσαν στο καθεστώς της πύ ασπρήσης πειθαρχίας. 'Ο Ντάγκλαντ Τζόνσον, ώστόσο, κατάφερε κι' άπο εκεί, παρ' όλη την συνεχή επανόρθωση, να το σκάσει, και να σκάσει, πηγαίνοντας πεζή δεκάδες χιλιόμετρα, άπο φόβο, μην τον άνακαλώσουν αν κατάφευγε στο «όστο στόπ», ως τις άκτες αντίκρου στο νησί Μάλ. Οι τελευταίοι μάρτυρες, που το είδαν, θεάωσαν πως άργά ένα θράδυ, που έμελλε να είναι το τελευταίο της ζωής του, το παιδί περιβόησε στην άκρογιαλιά και ρωτούσε, αν ύπρχε καιμιά άάρκα, για να περάσει άπέναντι. Καμείς, όμως, δεν του είχε δώσει σημασία.

Η νύχτα έκλεινε, που την πέρασε άντικρύζοντας άπο μακριά το άγασμένο νησί του, σπάζει μοιραία για τον μικρό Ντάγκλαντ. "Εξαναγκασμένος άπο την πολήμερη πορεία, τις άκτες της πείνας, δε μπόρεσε ν' άντιθέσει στο δυνατό νυχτερινό κρύο. Το άλλο πρωί, οι κάτοικοι της περιοχής έβρκαν το άμνηλο κορμί του στα θράγια και είδοποίησαν την άστυνομική. 'Η είδηση, όμως, που θανάτου του ποτέ δεν είδε το φός και κανείς δε θα μάθαινε ποτέ, πως και ποθ έθανε ο μικρός Ντάγκλαντ Τζόνσον, αν κάποιος τυχαία έπαφες, που έμε με τους ανθρώπους, που έβρκαν τότε το πτώμα του, δεν ώδηνούσαν την Άγγλιδα θουλεντίνα στο να μάθει σιγά-σι

Η φυσική έλξη

ΕΝΑΣ γάμος, για να είναι ευτυχισμένος, χρειάζεται πολλά άλλα στοιχεία εκτός από την ερωτική έλξη — γράφει ο Άντρέ Μαρουζέ. Άλλα δύο νέοι έχουν περισσότερες πιθανότητες να συνεννοηθούν μεταξύ τους, για να φτιάξουν μία κοινή ζωή, αν, ξεκινώντας, αισθάνονται ότι ένας για τον άλλον μία φυσική έλξη.

Αυτό τον όρο της φυσικής έλξης πρέπει να τον δοθεί στην πιο πλατειά έννοιά του. Και δεν είναι απαραίτητο να τον συνδέσουμε με την ιδέα της ομορφιάς, στην απόλυτη τουλάχιστον έκφρασή της. Η ομορφιά, άλλωστε, είναι ένα πράγμα σχετικό. «Βρίσκεται στο μάτι εκείνου που την βλέπει», λέει μία παλιά παροιμία. Ένας έρωτας-μυστικός άντρας βρίσκει τη γυναίκα που αγαπάει σαν την ωραιότερη του κόσμου. Και το ίδιο μία έρωτευμένη γυναίκα βρίσκει τον αγαπημένο της υπέροχο, ενώ για όλους τους άλλους δεν έχει τίποτα το ξεχωριστό. Γιατί η κρίση των έρωτευμένων δεν ακολουθεί τους καθιερωμένους κανόνες αισθητικής. Έχει τη δική της αισθητική, που καθορίζεται από την καρδιά, δηλαδή από το αίσθημα.

Άλλ' η φυσική έλξη είναι αρκετή για να θεμελιώσει μόνον σ' αυτήν το γάμο; Η φυσική έλξη μπορεί να ξεχωρίσει από τον έρωτα, που προϋποθέτει, όμως, στους δύο έρωτευμένους την ακόλουθη σκέψη: «Αν το πείραμα αποτύχει, τότε το καλύτερο και για τους δύο μας: θα ξαναβρούμε την ελευθερία μας. Πισω απ' αυτή τη σκέψη κρύβεται το ένοχο, που μας κάνει να θέλουμε μόνο την προσωπική μας ικανοποίηση και τίποτα άλλο. «Ετσι, το πείραμά μας περιέχει το δόλο, που δεν είναι λιγότερο επιληψιασμένο επειδή υπάρχει πιθανόν και στα δύο μέρη. Το ότι ο άντρας κι η γυναίκα σκέφτονται ταυτόχρονα πως, όταν πάνον να θρηνούν την ευχαρίστηση που περιμένουν, μπορούν να χωριστούν, δεν εξιλεώνει ούτε τον έναν ούτε την άλλη.

Ξεκινώντας χωρίς τη φυσική έλξη, είναι σαν να θέλεις να χτίσεις ένα σπίτι χωρίς άμμο. Άλλα ξεκινώντας με μόνο τη φυσική έλξη, θ' απομεινέτε μόνο με την άμμο. Και το σπίτι, αν ποτέ κατορθώσετε να το χτίσετε, θα γκρεμιστεί σίγουρα. Η φυσική έλξη είναι ένα από τα απαραίτητα όπλα, για να χτίσετε την εγγύτητα σας. Άλλα μην την υπερτιμάτε. Μόνη της δε μπορεί να κάνει τίποτα. Πρέπει να συμπληρωθεί με πολλά άλλα στοιχεία, που θα την πλαισιώσουν και θα την διαμορφώσουν. Ένας γάμος που στηρίζεται μόνο στη φυσική έλξη είναι καταδικασμένος σε αποτυχία. Και το ίδιο συμβαίνει με το αίσθημα που ξεκινάει απ' αυτήν και μόνο.

Είπα να πετύχει ο γάμος, έλεγε ένας παλιός

και λησμονημένος φιλόσοφος, ο Άλβαν, χρειάζεται ο έρωτας, όχι εκείνος που δίνουμε μπροστά στο θωμό της εκκλήσεως ή στο πρόσωπο που αγαπάμε, αλλά στον ίδιο τον έαυτό μας, ένας έρωτας σιωπηλός και πού, ωστόσο, συμμετέχουν ο' αυτόν και τα πιο μικρά μέρη του είναι μας». Και νάτος αυτός ο έρωτας:

«Διάλεξε και πήρε την απόφαση να ενδώσει για πάντα τη ζωή μου. Από εδώ κι εμπρός, σκοπός μου δε θα είναι ν' αναζητώ τί άρεσει σε μένα, αλλά ν' άρεσω ο' αυτόν (ή ο' αυτήν) που διάλεξα».

Τρομερός έρωτας, σ' αλήθεια! Κι' ωστόσο, μόνον αυτός μπορεί να κάνει ένα γάμο ευτυχισμένο. Άν αυτός ο έρωτας δεν είναι απόλυτος και χωρίς επιφυλάξεις, οι πιθανότητες της επιτυχίας γίνονται πολύ μικρές. Το πιο ασήμαντο εμπόδιο, μία τυχαία αντίθεση, ένα απόρροπο περυσιαστικό, μία απόρροια παρεκκλίση, μπορεί να κάνουν προβληματική την επιτυχία ή να οδηγήσουν στην καταστροφή.

Αυτή την απουσία του γάμου την εκκράζει παραστατικότητα ή ηρωίδα ενός συγχρόνου μυθιστορήματος. Ο συγχρόνος θαζάει στο στόμα της τα ακόλουθα λόγια:

«Αγαπάω τον άντρα μου. Άλλ' αυτός ζή ο' ένα νησί κι' εγώ ο' ένα άλλο κι' όπως ούτε αυτός ούτε εγώ ξέρουμε κολύμπι, δεν υπάρχει ελπίδα να συναντηθούμε ποτέ».

Άλλ' ο γάμος δεν είναι η συμβίωση κάτω από την ίδια στέγη δύο όντων, που δεν έχουν τίποτα το κοινό μεταξύ τους, αλλά, τουλάχιστον, η δημιουργία μιας κοινής ζωής.

Όλο το πρόβλημα βρίσκεται εκεί. Το πρόβλημα είναι το μυστικό της επιτυχίας του γάμου. (Διαφορετικά, ο γάμος θα ήταν χωρίς νόημα). Άλλα δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι η δυσκολία της δημιουργίας αυτής της κοινής ζωής ξεπερνάει τις προσωπικότητες των δύο συζύγων (ή των δύο έρωτευμένων που αποδέχονται στη δημιουργία της κοινής ζωής). Η δυσκολία έγκειται στη φυσική κι' αναπόφευκτη σύγκρουση ανάμεσα στον τρόπο, με τον οποίο βλέπουν κι' αντιμετωπίζουν τη ζωή τα δύο όντα.

Στην εποχή μας, θεωρούμε αυτές τις διαφορές σαν αμελητέες. Οι γυναίκες κάνουν τις ίδιες σχεδόν σπουδές με τους άντρες. Έξασκούν ανδρικά, επαγγελματικά και μάλιστα με πολλή επιτυχία. Σε πολλές χώρες έχουν το δικαίωμα του εκλέγειν και εκλέγεσθαι.

Άλλα, παρά την ισοτιμία αυτήν, που έχει αναμφισβήτητα εννοική επίδραση στην κοινωνία, οι άντρες παραμένουν άντρες κι' οι γυναίκες γυναίκες. Η γυναίκα π.χ. δεν πολυκαταλαβαίνει την ανάγκη για δράση, που αισθάνεται ο άντρας. Κι' όμως, η δράση βρίσκεται μέσα στη φύση του άντρα. Ονειρεύεται να γίνει κυνηγός, κτίστης, μηχανικός, επιχειρηματίας, πολεμιστής.

Ο άντρας πληττεί από τη στιγμή που δεν βλέπει μπροστά του κάποιο εμπόδιο, για να το καταβληθεί. Η γυναίκα, τουλάχιστον, πληττεί από τη στιγμή που δεν αγαπάει ή δεν την αγαπάει. Ο άντρας είναι έρωτευμένος και προσηλυτισμένος. Θα ήθελε να φτιάξει μία μηχανή για να μεταμορφώσει τον κόσμο. Η γυναίκα είναι, τουλάχιστον, συντηρητική.

Ο άντρας πετάει με τα φτερά της φαντασίας του κι' ο πόθος του για δράση τον κάνει να καταφρονέει τον κίνδυνο. Το είναι δύσκολο να σταματήσει κάπου. Κι' αν ακόμη έφτανε στην άκρη του κόσμου, θα εξαργίσει την ίδια πορεία από διαφορετικό δρόμο ή με διαφορετικό μέσο. Η γυναίκα, τουλάχιστον, δεν έχει φαντασία παρά μόνο για την αγάπη. Σ' όλα τα άλλα είναι συντηρητική. Της άρεσει να πατάει γερά στο έδαφος. Και προτιμάει την ηρεμία του σπιτιού της από τους κινδύνους και τις περιπέτειες.

Μία ακατανίκητη δύναμη σπρώχνει πάντα τον άντρα έξω από το σπίτι. (Άκου κι' όταν εργάζεται μέσα στο σπίτι, βρίσκεται ουσιαστικά έξω απ' αυτό). Μία ακατανίκητη δύναμη τραβάει, τουλάχιστον, τη γυναίκα μέσα στο σπίτι. Πως θα συμβιβασθούν αυτές οι αντίθετες τάσεις, για να δημιουργηθεί εκείνη που αποκαλούμε κοινή ζωή;

Το πράγμα αυτό είναι ίσως λιγότερο δύσκολο από ό,τι θα μπορούσε κανείς να φαντασθεί, όταν υπάρχει κι' από τα δύο μέρη η ίδια καλή σθεναρότητα να επιδοθεί και να παραμεριποιηθεί αρμονικά. Ο γάμος μόνος του δεν είναι νουν ο' δύο σύζυγοι. Για να θρηνεί τον γάμο, ο γάμος θα πετύχει, δε χρειάζεται να πάει σε καμιά από τις δύο πλευρές. Όλα εξαρτώνται από τη διάθεση, με την οποία θαβίσει προς το γάμο.

Μην ξεχνάτε ακόμη ότι ο γάμος δεν είναι η ιεροτελεστία της μισής ή μιάς ώρας, αλλά η ζωή που αρχίζει έπειτα απ' αυτήν. Δύο σύζυγοι πρέπει να βλέπουν την κάθε μέρα που αναπτύσσεται, για να είναι πράγματι γάμος. Ο γάμος δεν είναι μία στιγμή, αλλά ολόκληρη ζωή, τυχερή ή δυστυχεμένη.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Θα τον βρήτε μόνο στη γη.

Η ΙΑΝ ή ώρα δεκάτη νυκτερινή — μία ώρα που, τη βάρκα πολύ τυμπασητική, γιατί δεν είναι ούτε νύχτα, ούτε άσπρη. Μία ώρα λογική, αλλά καλή, τέλος πάντων. Κι' έτυχε, που λέει, να περνά κοντά από το σταθμό Λαρίσης. Μόλις είχε φτάσει κάποιο τραίνο, που η μηχανή του, ξεφουσκός θυμωμένος, φούσ, φούσ — σαν να 'είχε λαχανιάσει από το μακρό της ταξίδι και ήθελε να ξεθουπεί. Ταξιά γεμάτα ταξιδιώτες κι' αποσκευές ξεκινούσαν διαστικά για να τους πάνε στη δέουσα διεύθυνση. Στάθηκε να τους γαένω λίγο, γιατί πάντα υ' άρεσει η κίνηση των σιδηροδρομικών σταθμών, όπως οι δρομολογίες και ο λαγός σταθμός. Ύστερα προχώρησα να πάω κι' εγώ στον προορισμό μου, πεζός. Με τραβούσε ένας θροναυός περίπατος, όπως η θνητοκρατική νύχτα ήταν γλυκεία και άστεροφότη, ληαν κατάλληλη για ρομαντικούς τύπους, στους οποίους και άνηκα από μαθητής γυμνασίου.

Και δεν είναι κάνει, που λέτε, ούτε 47 θήματα πέρα από το σταθμό, όταν άκούω μία παράτονη γυναικεία φωνή:

Κύριε, σας παρακαλώ.
Η φωνή ήτανε μία, αλλά οι γυναίκες δύο. Μία ηλικιωμένη, κοντοπόουλη και μία νέα, μέγιστη 18-20 χρονών, μάλλον ψηλή και μάλλον νόστιμη. Κρατούσαν δε κι' οι δύο από μία μικρή θάλασσα. Κατάλαβα άμέσως πως ήταν ταξιδιώτισσες.

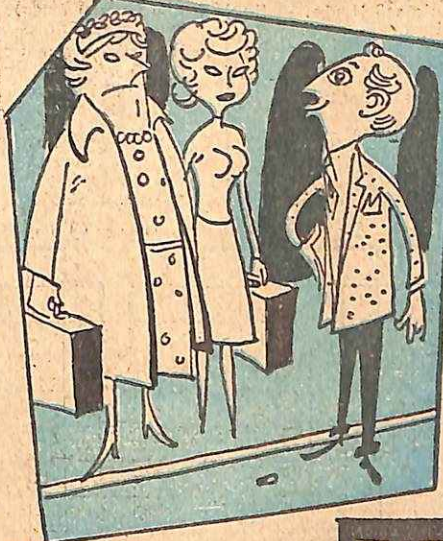
— Ορίστε! έλεα και στάθηκε.
— Μήπως έχετε ποτέ ο' έδω Τριχολέοντος; — με ρωτά η ηλικιωμένη κυρία.
— Τριχολέοντος; άπορώ.
— Όχι Τριχολέοντος μαζά, λέει η νεαρά. Κάπως αλλοίως το γράφει. Για κύττα το σημείωμα.

Η μαζά ξεβίλωσε ένα γαστάκι. Το πήρα και έλεσα:
— Α! Μάλιστα. Έχει δική η δεσποινίς. Ο' έδω Βρυχολέοντος είναι, όχι Τριχολέοντος. Καθ' όσον προέρχεται από το λέοντα που βουγάζει και όχι από τις τριχες της γαίτης του. Λοιπόν, την έξερα. Είναι πέρα από κείνη τη νέουρα, δεξιά. Μόλις, περάσετε τη νέουρα, θα βγείτε ο' ένα δρόμο με σίδερα του τόκου. Θα προχωρήσετε λίγο... Άλλα θα δυσκολευθίτε. Άν μου επιτρέψετε, να σας συνοδεύσω εγώ ως εκεί.

— Μα γιατί να κάνετε τόσο κόπο; παρατηρεί η δεσποινίς.
— Κανένας κόπος, μαζά. Πρώτον δεν έγω δουλεία και δεύτερον εύχαριστώ μου, καθ' όσον είναι καθήκον η εξυπηρέτηση του πληθών μας. Άς προχωρήσουμε.
Στο δρόμο έπιασα ουβέντα. Έργοντούσαν, λοιπόν, από την έπαρση και Βρυχολέοντος 37 διέμενε ο κομπάρσος τους κύριος Άναστάσις.
— Μήπως τον έχετε; ρωτάει η μαζά.
— Τον κομπάρσο σας τον Άναστάσι;
— Μάλιστα. Είναι ένας παγός με ξανθό μουστάκι.
— Δεν τον έξερα.
— Πού έχει γυναίκα την Άφροδίτη;
— Δυστυχώς δεν συνέπεσε να τον γνωρίσω. Άλλα θα τον βρούμε και αν η τύχη τα φέρει, θα συνάψω τη γνωριμία του. Πως δεν πήρατε κανένα ταξί να σας πάει;

— Ταξί; έκανε με δυσπιστία η μαζά. Ταξί, νύχτα και δύο γυναίκες μόνες; Και ποτέ έξερα, με ποιά μαζά πήγατε τόσα στην Άθήνα...
— Υπερβολές. Δε μου δίνετε τη θάλασσα, να σας ξεκουράσω λίγο;
— Άπλοια να την πάρω. Μα η κυρία την έφερε πιο δύνατα, σαν για να την προστάτην από κάποιο φανταστικό κίνδυνο.
— Όχι, όχι. Δε με κοροϊφεί καθόλου. Είναι μακριά ακόμα.
— Λιγάκι... Είπαμε, θα περάσουμε τη νέουρα, θα βγούμε στα σίδερα του τόκου. Έπειτα θα στρίψουμε δεξιά, έπειτα... Είναι λίγο δύσκολος δρόμος η όδω Βρυχολέοντος.
Καθώς περπατούσαμε και κουβεντιάζαμε, έμαθα άπάνω κάτω τα σχετικά τους. Έργοντούσαν από κάποια έπαρση. Είχανε γράψει στον κομπάρσο τον Άναστάσι γράφο να τους παραλάβει από το σταθμό, αλλά ο κύριος κομπάρσος δεν έλαβε τον κόπο. Ίσως να μην έλαβε και το γράμμα, γιατί τόσον στείλει υλικά δύο μέρες πριν. Όπως και νάναι, εγώ ήμουν πολύ εύχαριστημένος που έτσι μου δόθηκε η ευκαιρία να φανώ γοητισμένος σε δύο γυναίκες μόνες που ποιος έξερε τι περιπέτειες τις περίμεναν, αν δεν είναι την τόνη να συναντήσουν έμένα στο δρόμο τους για να τις οδηγήσει στην όδω Βρυχολέοντος. Έκτελούσα μία άποστολή μεγάλης κοινωνικής σημασίας. Θα είχα να λένε αυτές οι γυναίκες την ένδυνεια και την προθυμία των Άθηναιών. Και ίσως ποιος έξερε ακόμα... Σ' αυτή τη σκέψη υύρισα και πρόσθετα έντατικά την κοπέλα, που είχε κάτι το άφραστο στο όλον της. Όμως η μαζά δεν την έφωνα να μιλήσει. Δυσ-τρέις φορές που έκανα να πη μία κουβέντα, την έκοψε άσφρατα:

— Εού, λίγα λόγια!
Φανερό πως δεν ήθελε να ένονηται η κόρη της σε κουβέντες υ' έσαν άγνωστο, όσο εύνενης κι' εξυπηρετικός κι' αν ήταν. Φτάσαμε στα σίδερα.

ΒΡΥΧΟΛΕΟΝΤΟΣ 37

Έκει ή μαζά με ρώτησε με κάποια έλευση έμπιστοσύνης:

— Μήπως δεν πάμε καλά;
— Άστειεύστε, κυρία μου; Νά με ακολουθήτε με πεποίθηση.

Έκει, σε μία γωνία, η μαζά στάθηκε και έκούμπισε τη θάλασσα της στο πεζοδρόμιο. Θέωρησα καθήκον μου ν' αναλάβω εγώ το βάρος της. Έκανα να την πάρω:

— Άφιστε να σας ξεκουράσω λιγάκι.
Την άρπαξε έισιατικά κι' άπότομα.
— Τότε να πάω τη δική σας, μαζά.
— Όχι, όχι. Άπάντησε η μαζά για λογαριασμό της κόρης. Δεν είναι θραεά. Μπορεί και άλλη μία.

Τις σήκωσαν πάλι τις θάλλτες και προχωρήσαμε. Ήταν να στρίψουμε ένα στενό. Από κείνο το στενό άκριβώς ξεπρόβλεπε ένας άντιστάσις τύπος, μέχρι τριαντάρας. Η μαζά, σαν ν' άγνοούσε την ύπαρξή μου, τον σταμάτησε:

— Παρνόν, κύριε. Μήπως έχετε ποτέ πέσει κατά δώ ή όδω Τριχολέοντος;
— Βρυχολέοντος μαζά! τη διώρρωσε η κόρη.
— Βρυχολέοντος! έλεε εκείνος ο τύπος. Βέβαια, είναι από δώ πιο κάτω.

— Από ποιά πάλι να πάμε;
Τότε πετάχθηκε εγώ, προσλημένος για τη στάση της κυρίας:

— Άφω σας έλεπα, κυρία μου, ότι θα σας πάω εγώ.
Άλλα αυτή η κυράτσα — ήθε ή ώρα να της δώσω τον τίτλο — ούτε ποτέ μούδωσε σημασία. Η μιλησα ή όχι, η ήμωνα παρόν ή όχι, ένα και το αυτό. Τό λόγου της ούτε ποτέ γύρισε να με κυττάει. Έξασκλούσθουν την κουβέντα της με τον άντιστάσις εκείνον τύπο.

— Άν θέλετε να σας οδηγήσω, της έλεε εκείνος.

— Α! Εύχαριστώ πολύ.
Προχώρησα, λοιπόν, προς τα κάτω. Άλλα κι' εγώ μαζά. Γιατί δεν είμα από τους ανθρώπους που παραιτούνται εύκολα από τα δικαιώματά τους. Έφόσον είχα αναλάβει να τις πάω εγώ στην όδω Βρυχολέοντος και να τις παραδώσω στο νοούμερο 37, στον κομπάρσο τον Άναστάσι με το ξανθό μουστάκι, που έχει γυναίκα την Άφροδίτη, ήμουν άποσπασμένος να εκπληρώσω άποδότητα το χρέος μου. Από κοντά, λοιπόν, κι' εγώ και μάλιστα στο άκρον άριστο, δίπλα από την κόρη που, όσο τη μελετούσα, τόσο και πιο νόστιμη την είρρισα.

Έτσι, φτάσαμε στην πιο κάτω γωνία. Έκει έδειξα ένα σημείο και έλεπα:
— Από κεί πρέπει να στρίψουμε.
Και τότε η μαζά στέκεται με άνοικυττάζει και λέει σε πολύ έντονο στυλ:

— Τι θές εσύ μαζά μας;
— Πως τί θέλω, κυρία μου; Έγώ δεν σας έφερα από το σταθμό, για να σας πάω στην όδω Βρυχολέοντος;
— Δε θέλουμε! άποκρινεται κοφτά και άγρια. Μπα σε-καλο σου. Με τα-έλα θα πάς πάς; Άφω άνάλαβε ο κύριος.

Ο κύριος έκρινε καλό να μη μιλήσει. Άπλως λοκούκτατε την κοπέλα και γάδισε το αυτίρο του μουστακιού. Έμένα υ' έπινε το δική.
— Ο κύριος άνάλαβε μετά από μένα. Και κακώς μάλιστα. Άλλα, όχι κακώς ο κύριος, αλλά έσεις έπρόθεσε κακώς υ' άπειθυθήτε στον κύριο, άφω την ύπαρξή την είχα παρει εγώ.

— Άσε μας, γυναικί μου και τράβα στη δουλεία σου.
Μεγάλη προσοχή για μένα και μάλιστα εγώ. Τον της κόρης. Η μαζά έδωσε το σύνθημα να προχωρήσουν. Από κοντά κι' εγώ. Με είχε πιάσει το πείσμα. Πιο κάτω η μαζά σταμάτησε πάλι:

— Έπ' τέλος θα μάς δείξουν, γυναικί μου ή όχι; Τι μάς κόλλυβας σαν βέλα;...
Στάσηκα προς την κόρη, να ήπλωω τη συμπαράστασή της:

— Ερείς δε μιλάτε, δεσποινίς;
— Δε μιλάει! άπάντησε η μαζά για λογαριασμό της.
Τότε έλλαξα στόνο. Άπευθύθηκα στο διάδονό μου:

— Εσείς κύριε, δεν κάνετε καθόλου καλά. Την κυρία και τη δεσποινίδα τις συνοδεύω εγώ. Με ποιά δικαίωμα μπαινέτε στα μέσα και υ' εκτοπίζετε;

— Άφω δε θέλουν τη συνοδεία σας! έλεε εκείνο το μούτρο, με κάποια ελευασία εις βάρος μου.
Τη θέλουν δεν τη θέλουν τη συνοδεία μας, αυτό είναι δικός μας λογαριασμός. Έγώ τις συνοδεύω από το σταθμό άφω τη θούκα σαν ψάδια έξω από τα νερά τού.

— Έχετε κανέναν ιδιαίτερο λόγο να επιμένετε σώνει και καλά υ' τις συνοδεύετε;
— Κι' έλαίστε, πομπή το μάτι.
Παρακάλεσ' υ' άφουρμήστε.

— Α! Τι εν' αυτό με μένα πιά! Φεύγει θω ή θα φωνάξω κανέναν άστυφολάκα να σε παραδώσω;
— Άστυφολάκα; Έτσι θ' άμείψετε την εόνε-κία μου;

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

για τις γυναίκες

Όταν παίζουμε χαρτιά

Όσοι παίζουν χαρτιά δεν πρέπει να ξεχνάμε ποτέ ποσο άσχημο είναι να παίζουμε με πάθος, εκδηλώνοντας χαρά όταν κερδίζουμε και λύπη όταν χάνουμε. Άκόμα πιο άσχημο είναι αυτό, προκειμένου για μία γυναίκα, που μοιάζει με τον τρόπο της σ' να φωνάζει: «Παίζω με την πρόθεση να κερδίσω, άλλωστε θα θυμώσω».

Η χαρτοπαίξια πρέπει να προσρίζεται μονάχα για να περνά κανείς την ώρα του. Κι' αν δεν το αισθάνεται έτσι, άς δείχνει τουλάχιστον πως το αισθάνεται. Η κυρία που παίζει χαρτιά, δεν πρέπει να θυρωθεί, δεν πρέπει να δείχνει ένθουςισμο αν της έρθει καλό χαρτί, δευ άπογοήτευση αν δεν την ευνοή η τύχη. Όταν πρέπει να παείράσ αυτούς που χάνουν. Κι' αν αντίληφθί πως οι συμπαίχτες της στενοχωρούνται ή θυμώνουν όταν χάνουν, άς άποφύγει στο έξης να παίζει μαζά τους.

Δεν υπάρχει άντισπαθητικότερο πράγμα απ' την έλλειψη τάκτ στο παιχνίδι.

Το πλύσιμο των λαινά

Τα λαινά έχουν το κακό να χάνουν την ομορφιά τους, όταν πλυθούν. Ένας τρόπος για να τ' άποφύγουμε αυτό, είναι να βράσουμε 100 δράμα φασολία ξερά σε 1 1/2 όκα νερό. Άφω βράσουν δυό ως δυομιση ώρες, να τα περάσουμε από σουρωτήρι και υ' αυτό τον πολτό να πλύνουμε το λαινά. Ύστερα το ξεβγάζουμε καλά, και θα δοίμε πως βάζη γίνει σαν καινούργιο.

Τα καρτ-ποστάλ

Ευτυχώς, έχει περάσει πιά ή μαζία της συλλογής καρτ-ποστάλ, κι' έτσι δε μαζεύουμε πιά ένα σωρό κάρτες σταλμένες από άγνωστους, που πίνουν άκοπα τόπο στα σουτάρια μας και δεν ξέρουμε τί να τις κάνουμε. Όστόσο, όσο κι' αν έχη λείψει αυτή ή μαζία, μπορούμε, αν ταξιθεύουμε, να στείλουμε δυο-τρεις κάρτες σε φίλους ή σε φίλες μας, γιατί ύποτίθεται πως δε μάς μένει καιρός να τους γράφουμε γράμμα, ενώ ή λιγύλογη καρτούλα δείχνει πως δεν τους ξεχάσαμε.

Για τα λιπαρά μαλλιά

Άν έχετε πολλό λιπαρά μαλλιά, θα ήθετε όφελεια, τριβόντας τις ρίζες τους με το έξης μίγμα: Βράστε 25 έκατοστά του γραμμαρίου έζωλο της κίνας σε 50 δράμα νερό, άπου να μείνει το μισό. Ύστερα προσθέστε άλλο τόσο ρούμι κι' ένα άρωμα της άρεσκείας σας.

Κατά της πυριτιάς συνιστούν το έξης: Χτυπήστε ένα κροκό άγούυ μ' ένα κουταλάκι ρούμι και μισό κουταλάκι ρετινιόλαδο. Μ' αυτό το μίγμα τριψέτε τις ρίζες των μαλλιών σας.

Νά ένα φτηνό παρασκεύασμα για να γυαλίζει τα νύχια σας:

10 γραμ. μαγνησίας, 20 γραμ. καρνίβιο σε σκόνη και 5 γραμ. γλυκερίνη.

Για να διατηρούνται άσπρα τα χέρια σας, χρησιμοποιήτε την έξης συνταγή:

Ύδωρ μαρουλιού 12 γραμ. υδωρ χαμα-μελλί 24 γραμ... λανολίνη 48 γραμ., βόραξ 4 γραμ.

Πως διατηρούνται οι κάλτσες

Για να διατηρούνται περισσότερο οι κάλτσες σας, μόλις τις άγοράσετε, βουτήξτε τις σε χλιαρό νερό κι' αφήστε τις μισή ώρα. Άνλωστε τις να τις στεγνώσουν. Κατόπιν μπορείτε πιά σετε.

Μελανίζε στο μεταξωτό

Έχει σπάει μελάνι πάνω σε μεταξωτό; Για να καθαρίσετε το λεκέ, βουτήξτε το ύφασμα σε καθαρό νερό, τ' άφινετε λίγη ώρα κι' ύστερα το τριβέτε. Η μελάνια θα φύγη, χωρίς να πάθη το παραμικρό το ύφασμα.

Πως να διηνεύμεθα ώραια

Ένα πράγμα που πρέπει να προσέχουμε, είναι το πως να διηνεύμεθα ώραια. Ο άδερφος, να δώση ο' αυτό που λέει πολύ μεγαλύτερη άζεια όμως υ' αυτό που προσθέτει στη διήγησή του περιττές λεπτομέρειες. Άπεναντίας, όλη ή τέχνη συνίσταται στο ν' αναφέρει κανείς μόνο ό,τι μπορεί να ένδιαφέρει τον άκροατή του.

Οι λεκέδες του καφέ

Λεκέδες καφέ φύγονον από λινό ύφασμα, αν το πλύνετε πρώτα με κρύο νερό κι' έπειτα το άσ-σιμποιέσετε με ένα κροκό άγούυ, χτυπημένο μέσα σε λίγο νερό.

ΟΙ δύο δεκαεξάχρονοι ήρωες της ρομαντικής περιπέτειας: ο Γκέοργκ Γκάντοθ και η Καρίν Άκτερικρεν.

ΤΟ ΡΩΜΑΝΤΙΚΩΤΕΡΟ ΕΙΔΥΛΛΙΟ ΤΟΥ 1959

Η περιπέτεια δύο έρωτευμένων παιδιών, που ξεκίνησαν για να κρύψουν την αγάπη τους στα βουνά της Σουηδίας!

Μ' όλο που τρεις μήνες μάζεψαν ακόμη ως το τέλος του 1959, είναι σχεδόν βέβαιο πως κανένα ζευγάρι δε θα μπορούσε να διαφιλονεικεί ως τότε τον τίτλο του ρομαντικότερου είδυλλίου της χρονιάς, που έχει άπονεύσει κιόλας ολόκληρος ο γερμανικός τύπος στο πραγματικό τόσο ασυνήθιστο για τους καιρούς μας είδυλλιο του Γκέοργκ Γκάντοθ και της Καρίν Άκτερικρεν. Ένα είδυλλιο, που άρχισε με μία περιπετειώδη φυγή και τέλειωσε με μία άδοξη σύλληψη.

Το πρώτο ρομαντικό στοιχείο στον παραφορο έρωτα των δύο αυτών παιδιών είναι πως και τα δύο μαζί δεν έχουν παρά 32 μόλις χρόνια στη ράχι τους. Ο Γκέοργκ εκλείπει πριν από λίγους μήνες τα 16 και η Καρίν θα τα κλείσει τον επόμενο Σεπτέμβριο. Πράγμα, που δεν τους εμπόδιζε να αγαπήσουν με αληθινό πάθος ο ένας τον άλλο...

Ένα δεύτερο, ακόμη ρομαντικότερο, στοιχείο από το πρώτο είναι ο τρόπος και ο τόπος της γνωριμίας τους, που θυμίζουν παλαιά μυθιστορήματα, από εκείνα, που γεννούν άλλοτε τη νοσταλγία και άλλοτε το χαμόγελο στους σπερμιόφυτες αναγνώστες. Η Καρίν και ο Γκέοργκ δεν γνωρίστηκαν ούτε σ' ένα πάρτυ, χορεύοντας ροκ-εντ-ρόλλ, ούτε σε μία εκδρομή, αλλά, ένα κυριακάτικο πρωί, στην παραμυθιόλη, άνοιξης, στην έκκληση!

Είχαν πάει, καθένας μαζί με τους γονείς του, χωρίς να γνωρίζονται ακόμη, όταν σε μία στιγμή η Καρίν εννοιασε τα μάτια του δεκαεξάχρονου αυτού αγοριού να καρφώνονται απάνω της γεμάτα φλογερο θαυμασμό. Σαν αντικρούστηκαν, κοκκίνισαν κι' οι δύο. Πολύ αργότερα, όταν βρήκε το θάρρος να της μιλήσει και άρχισαν να βγαίνουν μαζί, ο Γκέοργκ είπε στην Καρίν πως ήταν η πρώτη φορά που είχε κυττάξει έτσι ένα κορίτσι.

Πριν περάσει ούτε ένας μήνας ακόμη από το κυριακάτικο εκείνο πρωινό, ο έρωτας ανάμεσα στα δύο παιδιά, που ανακαλύπτανε για πρώτη φορά στην καρδιά τους αυτό το καινούριο και άγνωστο αίσθημα, είχε φουντώσει τόσο πολύ, ώστε άρχισαν να τους φαίνεται ανυπόφορα να ζουν έστω και μία ώρα μακριά από τον άλλον και αποφάσισαν να ζητήσουν από τους γονείς τους... την άδεια να παντρευτούν! Στην αφέλεια τους, ούτε καν υποψιάζονταν πως ήταν δυνατό να

κείνοι να τους πουν όχι. Όταν άκουσαν αυτό το όχι, που ειπώθηκε, όπως καταλαβαίνετε, με τον πιο κατηγορηματικό και ανένδοτο τρόπο, πέρασε κι' οι δύο από τα σύννεφα. Δεν τους άφησαν, όμως, ούτε να ζητήσουν μαζί την απόγνωση τους και να παρηγορηθούν ο ένας τον άλλο για την θλίψη του. Για να διακόψουν κάθε επαφή της με τον Γκέοργκ και να την κάνουν να τον ξεχάσει, οι Άκτερικρεν στείλανε, μόλις κλείσαν τα σχολεία, την κόρη τους σ' ένα έλβετικό οικοτροφείο. Από εκεί, η Καρίν βρήκε την ευκαιρία να στείλει ένα γράμμα στον αγαπημένο της:

«Μην αφήσεις την δύναμή σου να λυγίσει» του έγγραψε. Όταν γύρισε από την Έλβετία στην μικρή της πόλη, το Ρεμσάλντ της Γερμανίας, βρήκε τον Γκέοργκ να την αγαπάει ακόμη πιο πολύ από πριν. Μα κι' εκείνη ήταν τρελή από έρωτα. Ο χωρισμός είχε κάνει ακόμη πιο φλογερό το είδυλλίό τους.

Από την πρώτη συνάντησή τους, αποφάσισαν πως, αφού οι δικοί τους δεν τους άφηναν να παντρευτούν, η μόνη λύση ήταν να φύγουν όσο μπορούσαν πιο μακριά. Ο Γκέοργκ, μάλιστα, είχε διαλέξει και το καταφύγιο τους: Σουηδία, θα παντρευόντουσαν στο έκκλησάκι ενός χωριού και θα κατοικούσαν σ' ένα εύλογο καλύβι ανάμεσα στα βουνά της Σουηδίας.

Η Καρίν τον άκουσε μαγεμένη. Το όνειρό της, λίγους μήνες πιο πριν, ήταν να παντρευτούν στην έκκλησία του Ρεμσάλντ, όπου είχαν κυττάξει για πρώτη φορά. Αυτό, όμως, δε μπορούσε πια να γίνει και, άλλωστε, δε θάταν λιγότερο γοητευτικός ένας γάμος στο έκκλησάκι ενός σουηδικού χωριού, εκατοντάδες χιλιόμετρα μακριά από την πιο κοντινή μεγαλούπολη!

Δεκαπέντε μέρες αργότερα, αφού οργανώσανε το σχέδιο της φυγής τους σ' όλες του τις λεπτομέρειες — ή, τουλάχιστον, νόμισαν πως το οργανώσανε! — ξεκίνησαν, παίρνοντας μαζί τους όσα μπορούσαν να εξοικονομήσουν από το χαρτζιλίκι τους — 250 μάρκα, δηλαδή 1700 δραχμές — δύο βαλίτσες με ρούχα, έναν έκδρομικό σάκκο στη ράχη του ο καθένας και... τον σκύλο της Καρίν, τον Γκρόκ, που η μικρή κυρία του δεν έννοιασε να τον αποχωρήσει! Ο νεανικός τους ενθουσιασμός δεν τους άφηνε να φανταστούν πως, με τα άπαιστα αυτά εφόδια, δεν ήταν δυνατό να φτάσουν όχι

στο τέρμα μα ούτε ως σ' αμιά του προορισμού τους. Πραγματικά, ενώ στο μεταξύ, ειδοποιημένη από τις δύο οικογένειες, είχε κινητοποιηθεί ολόκληρη η γερμανική αστυνομία, για να ανακαλύψει τους ανιμετωπείς φαντάσες, αυτοί αντιμετώπισαν, φτάνοντας στο Σλέβινγκ Χολστέιν, κοντά στα γερμανο-δανικά σύνορα, το πρώτο δραματικό πρόβλημα.

Αφού μοίρασαν στα τρία τα τελευταία λουκάνικα, που μπόρεσαν να ψωνίσουν — γιατί, βλέπετε, υπήρχε κι' ο σκύλος, που δεν δεχόταν να προσαρμοστεί με την κατάσταση και να γίνει λιγότερος στην τροφή του! — ανακάλυψαν πως δεν τους έμεναν πια παρά 80 φρένιχ, δηλαδή 5 δραχμές, από το ποσό που είχαν πάρει φυλάγοντας. Η Καρίν είχε δειλιάσει και, ανάμεσα στα δακρύα της, άρχισε να λέει πως έπρεπε πια να τα παρατήσουν όλα, μα ο Γκέοργκ, πιο θαρραλέος, πρότεινε τη λύση να πάνε στην πιο κοντινή πόλη και να ζητήσουν δουλειά. Με τα λίγα μεροκάματα, που θα έπαιρνε, εξήγησε στην Καρίν, θα καταφέρνανε να εξοικονομήσουν τα χρήματα, που χρειαζόντουσαν για να περάσουν στην Δανία. Και εκεί, θα εφαρμόζανε πάλι την ίδια μέθοδο, για να εξασφαλίσουν την τροφή και τα εισιτήρια του πλοίου, που θα τους μετέφερε στη Σουηδία.

Χιμαϊρικό σχέδιο, μα που θα το βρίσκανε κι' οι δύο ακόμη χιμαϊρικότερο, αν ξέρανε πως οι φωτογραφίες τους είχαν σταλή σ' εκατοντάδες αντίτυπα σε κάθε αστυνομικό σταθμό και είχαν δημοσιευτεί σ' ολόκληρο τον γερμανικό τύπο, με την σύστασι, όποιος τους βρει, να ειδοποιήσει την αστυνομία.

Ανυπόπτος για όλα αυτά, ο Γκέοργκ, που είχε φτάσει ως τα σύνορα με την αγαπημένη του λοξοδρομώντας, πήρε μέρες σε οποιαδήποτε δουλειά. Αυτός, που δεν δυσκολευόταν να τον αναγνωρίσει, προσφέρθηκε να τον εξυπηρετήσει, ενώ, την ίδια ώρα έπαιρνε στο τηλέφωνο την αστυνομία.

Μια ώρα αργότερα, ο Γκέοργκ, η Καρίν και ο πιστός σύντροφός τους, ο Γκρόκ, υποχρεωνόντουσαν να μπουν σ' ένα αστυνομικό αυτοκίνητο, που ξεκίνησε ολόταχως για το Ρεμσάλντ. Η δραματική αυτή διαδρομή, που την κάνανε κι' οι δύο τους συντριμμένοι κι' αμύητοι από το αναπάντεχο τέλος της περιπέτειάς τους, στάθηκε, για την ώρα τουλάχιστον, και η τελευταία πράξη στο «ρομαντικότερο είδυλλιο του 1959». Οι γονείς της Καρίν, που είχαν οπενύσει, μόλις μάθανε την σύλληψή της, να προμηθευτούν ένα αεροπορικό εισιτήριο για την Λωζάννη, στείλανε, το άλλο πρωί κιόλας, την κόρη τους στην Έλβετία, όχι, την φορά αυτή, για λίγους μήνες, αλλά για να τελειώσει εκεί τις γυμνασιακές σπουδές της μακριά από κάθε αισθηματικό πειρασμό! Έκτός από... καμιά καινούργια ευκαιρία να συναντηθεί με τον Γκέοργκ, που πρόκειται να της δοθεί, ως το καλοκαίρι του 1961.

Αυτό, όμως, διαδεβαίνουμε αισιόδοξα εκείνος, δεν έχει καμιά σημασία. Γιατί ως τότε τίποτε δεν βάραι αλλαγή στην αγάπη τους και οι γονείς, τόσο οι δικοί της όσο και οι δικοί του, θα εξαναγαστούν να δώσουν πια την συγκατάθεσή τους!

ΜΟΝΑΔΙΚΟΣ ΙΣΟΡΡΟΠΙΣΤΗΣ
Ο Σουηδός Ισορροπιστής Ρόλαντ Γιόχανσεν θεωρείται μοναδικός στο είδος του. Είναι ο μόνος καλλιτέχνης που κατορθώνει όχι μόνο να ισορροπεί ολόκληρο το σώμα του πάνω σε μία γυάλινη σφαίρα, αλλά και να μεταπηδά στη σφαίρα αυτή από τη μία σφαίρα στην άλλη.

ΤΑ ΔΙΔΥΜΑ ΤΟΥ ΑΕΡΟΣ
Τα δύο αυτά μωρά, τα οποία κρατά στην αγκαλιά της η μητέρα τους κυρία Σήφερς, γεννήθηκαν στον αέρα, μέσα από τα λονδρινά αεροπλάνα, που ταξίδευε η πρώτη φορά... του γεννιούνται διδύμα αεροπλάνου, κατά τη διάρκεια των προπονήσεων τους.

Η πολυτελέστερη ΚΛΙΝΙΚΗ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Η «Λόντον Κλινική», όπου σεβάζονται στους νοσηλευόμενους σαμπάνια και μαύρο χαβιάρι!

ΙΑ μία απλούστατη αισθητική επέμβαση — την εξαφάνιση μίας σχεδόν αδιόρατης ούλης, που είχε μείνει στο πρόσωπό της, έπειτα από ένα πρόσφατο αυτοκινητιστικό ατύχημα — η δούκισσα του Ουίνδσвор κατέβαλε, στην κλινική όπου νοσηλεύθηκε, το σεβάστο ποσό των 13.000 δραχμών.

Είναι βέβαιο πως, σε οποιοδήποτε άλλο νοσοκομείο του κόσμου, θα είχε απαλλαγεί από την ούλη αυτή με πολύ λιγότερα έξοδα. Αλλά η δούκισσα έκρινε πως ο τίτλος της και η κοινωνική της θέση της επιβάλλανε να μην καταφύγει πούθενά άλλου εκτός από την «Λόντον Κλινική», την πολυτελέστερη την αριστοκρατικότερη — και, κατά συνέπεια, την ακριβότερη — κλινική του κόσμου.

Πριν από τη δούκισσα του Ουίνδσвор, είχαν νοσηλευθεί στην κλινική αυτή ο βασιλιάς Χουσεΐν της Ιορδανίας, ο Αϊζενχάουερ — την εποχή, που βρισκόταν στο Λονδίνο, ως αρχιστράτηγος των συμμαχικών δυνάμεων — ο Τσάρλν Τσάπλιν, ο λόρδος Άττλη, οι κόρες του Τσάρλσλ, αναρίθμητοι διπλωμάτες, μεγαλοεπιχειρηματίες και στάρ, ενώ 97 βεντέτες της αδυναμίας είχαν διαλέξει την «Λόντον Κλινική» για να φέρουν στον κόσμο τα παιδιά τους.

Η εμφάνιση της μοναδικής στο είδος της αυτής κλινικής θυμίζει πολύ περισσότερο κοσμοπολιτικό «παλάτι» παρά νοσοκομείο. Τα 165 δωμάτια της, που βρίσκονται μοιρασμένα στους τέσσερες επιβλητικούς ορόφους της, έχουν το καθενα ήχητική απομόνωση, εξωτερικό τηλέφωνο, ραδιόφωνο, συσκευή τηλεόρασης, ιδιότυπο λουτρό, απ' κοντίσιον και θερμαινόμενα πατώματα για τους επισκέπτες. Φυσικά, δικλινό δωμάτιο δεν υπάρχει εκεί. Κάθε επιθυμία του άρρωστου εκτελείται άμεσα, όσο παράξενη κι' αν είναι. Αν ένας άρρωστος δε βρή το γούστο του το γούστα των τοίχων ή τα σχέδια των χαλιών και δεν υπάρχει κανένα άλλο διαθέσιμο δωμάτιο, που να ταίριαζε με τις προτιμήσεις του, μέσα σε λίγες ώρες οι τοίχοι ξαναβαφίζονται με το χρώμα, που του αρέσει και μπαίνουν άλλα χαλιά.

Σε καμιά κλινική, εξ άλλου, του κόσμου, δε σερβιρέται, όπως στη «Λόντον Κλινική», μαύρο χαβιάρι στο πρόγευμα των άρρωστων και δεν ακούγονται, αντί για τα συνηθισμένα βογγητά, οι εκπυρσοκροτήσεις από μπουκαλίσια σαμπάνιας, που ξεβουλώνουν!

Μοιραίοι, τα χαβιάρι και η σαμπάνια συνοδεύονται από εξίσου ακριβά τους. Στην κουζίνα, μαζί με τους καλύτερους Άγγλους μαγειρούς, εργάζονται διαπρεπείς... καλλιτέχνες της μαγειρικής, Ιταλοί και Γάλλοι. Στα δικαιώματα των νοσηλευόμενων περιλαμβάνεται επίσης και το να κρατούν τους φίλους τους, που τους επισκέπτονται, για το γεύμα, καθώς και να παραστέθουν κοκτέϊλ πάρτυ στο δωμάτιό τους. Ένας Άμερικανός κροίστερ, που νοσηλεύεται, πριν από λίγο καιρό, στη «Λόντον Κλινική», είχε, μεσημέρι και βράδυ, καλεσμένους για δείπνο και παράγλυψε, για να τους περιποιηθεί, δύο κιβώτια σαμπάνιας και ένα κιβώτιο ούισκυ την εβδομάδα!

Κατά καιρούς, στους θαλάμους της «Λόντον Κλινική» γίνανε συνεδριάσεις υπουργικών συμβουλίων, κλεισθήκανε εμπροχτικές συμφωνίες διεκδοτικών μισθών, υπογράφτηκαν σημαντικά συμβόλαια ανάμεσα στους διασημότερους παραγωγούς και τους πεισιθέστερους στάρ, γραφθήκανε μυθιστορήματα και... βασιρικά έργα, έγινε η διαμονή των ρόλων του «Άμλετ» στη μεταφορά της σαιξπηρικής τραγωδίας στην οθόνη και σχεδιάστηκε από το νοσηλευόμενο ράφτι της Αλβής, μία από τις δωριότερες τουαλέτες της Ρασιλίσας Έλνισάβετ.

Από την πολυμορφία πολιτική, επαγγελματική και καλλιτεχνική δραστηριότητα, που αναπτύσσουν οι διαπρεπείς νοσηλευόμενοι της αριστοκρατικής κλινικής, θα καταλάβατε, βέβαια, πως οι περισσότεροι δεν καταφεύγουν εκεί για σοβαρές αρρώστιες. Πραγματικά, το μεγαλύτερο μέρος της πελατείας της «Λόντον Κλινική» αποτελείται από διασημότητες, που πηγαίνουν εκεί για το λεγόμενο «εξέτασ», δηλαδή της γενικής εξέτασης, που γίνεται για λόγους προληπτικούς κατά ώριμα χρόνια διαστήματα. Αρκετοί επίσης καταφεύγουν εκεί για ανυπαρκτές ή παιδαριώδεις αρρώστιες, που ο οικογενειακός γιατρός τους θα τις θεραπεύσει με την απλή συμβουλή να πέσουν στο κρεβάτι και να πάρουν μερικές ασπιρίνες!

Ωστόσο, αυτό δε σημαίνει πως η «Λόντον Κλινική» δεν είναι ένα άριστο επιστημονικό ίδρυμα και για τους πραγματικούς αρρώστους, με χωριστά τμήματα και πλήθος ειδικών γιατρών για όλες τις ασθένειες. Ακόμη και καρδιοπαθείς καταφεύγουν εκεί, καταβάλλοντας το ποσό των 30.000 λιρών — 2,5 εκατομμυρίων δραχμών — για μία σειρά ακτινοβολιών με κοβάλτιο, ενώ, στο μαιευτικό τμήμα της κλινικής, έρχονται κάθε χρόνο στον κόσμο 250 βρέφη, προσερχόμενα από τις πλουσιότερες και αριστοκρατικότερες οικογένειες της Ευρώπης και της Αμερικής.

Τις σοβαρές περιπτώσεις αρρώστων, πάντως, θα τις βρή κανείς αποκλειστικά σχεδόν στο χειρουργικό τμήμα, όπου, ανάμεσα στους άλλους, έμεινε δύο ολόκληρα χρόνια ένας Άγγλος, που είχε υποστεί 39 κατάγματα τ' ένα αεροπορικό δυστύχημα και του είχαν γίνει 60 έγχυσεις.

Μ' όλο, που η κατάστασή των πιο πολλών από τους νοσηλευόμενους δεν είναι τέτοια, που να απαιτεί ιδιαίτερη προσοχή και επαγρύπνηση, η «Λόντον Κλινική» είναι το μόνο νοσηλευτικό ίδρυμα στον κόσμο, που ο αριθμός του προσωπικού ξεπερνάει το άνωτατο όριο του όριθμου των αρρώστων. Για τους 165 αρρώστους, που βρίσκονται εκεί όταν η κλινική είναι ένελες γεμάτη, υπάρχουν 200 γιατροί και νοσοκόμοι, χωρίς να λογαριάσουμε εκείνους, που τους αναπληρώνουν τη νύχτα.

Οι νοσοκόμες, εξ άλλου, πρέπει να ξέρουν το λιγότερο δύο ξένες γλώσσες ή καθεμία, για να συνεννοούνται με τον κοσμοπολιτικό πελατεια του ιδρύματος και διοισμένες από αυτές μιλούν ως και σταρκά και ινδικά — γλώσσες ξεχωριστά γρήγορες σε μία κλινική, όπου συμπληρωματικά κάθεται τόσο ανάμεσα στους αρρώστους, αρκετοί ζάπλουτοι Άραβες μεγατάτες του πετρελαίου και Ινδοί πρώην μαχαρατζάδες.

Μ' όλες αυτές τις προτιμήσεις, είναι έπιμένο η «Λόντον Κλινική» να ζητά υπέροχα ποσά από τους αρρώστους — πραγματικούς και φανταστικούς! — που καταφεύγουν εκεί για να ξύνουν περισσότερες ανέσεις ή τον τίτλο της ξεχωριστής κοινωνικής διακρίσεως που αποστέλλει ένα εξιτήριο της κλινικής αυτής!

Η μνή για κάθε δωμάτιο αρχίζει από τις 2.500 δραχμές την ημέρα, για τα σχετικά μικρότερα, και φτάνει τις 4.200 για τα μεγαλύτερα, που βρίσκονται και στην πράσομη του κτιρίου. Φυσικά, στο ποσό αυτό δε συμπεριλαμβάνεται η ιατρική περίθαλψη, ούτε οι έξτρα σμοίρες των ειδικών, ούτε τα φάρμακα και οι ξεχωριστές παραγγελίες κάθε άρρωστου. Με όλα αυτά, ο λογαριασμός φουσκώνει τόσο πολύ, ώστε ένας Βραζιλιάνος μπίζνεσμαν, που νοσηλεύτηκε στη «Λόντον Κλινική» για πέντε μόνο μέρες, διαπίστωσε πως ο λογαριασμός, που υπογράφηκε να πληρωθεί, ήταν ο τριπλάσιος ακριβώς του μηνιαίου μισθού, που έδινε στο γενικό διευθυντή των επιχειρήσεών του!

Όμως, από την απίτη αυτή φορολογία του διεθνούς ονομασμού, βγαίνει ένα θετικό όφελος για την επισημότητα. Τα τεράστια κέρδη, που πραγματοποιεί η «Λόντον Κλινική», διαθέτουν για επιστημονικές έρευνες και πειράματα, που αποδίδουν στο γενικό καλό της ανθρωπότητας.

—Οκτώ, είναι πολύ πρωί. Θα σάς τον στέλνω στις 9 και τον κρατάτε μία ώρα περισσότερο το βράδυ!

Επίκαιροι στίχοι

ΠΑΝΗ ΟΜΩΣ...

Πανταχού σημαίνει η ώρα των μεγάλων όργασμών κι' αναγγέλλεται πληθώρα σοβαρών Όργανισμών, που θα διώζουν, σύν τω χρόνω, της μίζερίας μας (την έννοια) και θα κάνουν την Ελλάδα μία γωνιά... παραδεισένια.

Εν τω μεταξύ δεκάδες ταλαιπώρων μισωτών, που με «θα» και με ψίχια συντηρούνται από έτών, πέφτουν όλοι θες και μη σε βαθύ συλλογισμό τους γιατί κομηματοδοτούνται τόσο άδριο Όργανισμοί και κανείς δεν δίνει φράγκο και για τον... όργανισμό τους!

ΑΠΟΨΙΣ ΛΟΓΙΚΗ

Είς τον Ο.Η.Ε. κι' ο Μπρύνερ κάποια θέσι θα καθεζή στην οποιαν, όπως λένε... δόλον, μέγιστον θα παίζη κι' η στεγνή, μέχρι της ώρας, διεθνής διπλωματία εξ ατίας του Γκούλ Μπρύνερ β' αποκλίση... γοητεία!

Απλά, δ' ακολουθήσαν τακτική τελείως άλλη όλοι αυτοί που κατευθύνουν τις παγκόσμιες τίς (τύχες) κι' αφού θάχουν μεταξύ τους τέτοιο άτριο κεφάλι, δε θα βγάσουν αποφάσεις, που συνήθως είναι «τρι- (χες)»!

ΤΩΝ ΑΔΥΝΑΤΩΝ ΑΔΥΝΑΤΟΝ

Ετοιμάζεται για στάσι και γι' άγωνα έντατικό όλων των ανελευστημένων το πτωχό προσηπικό, γιατί τα αίτημα των όλο μένονων στην πανάτα και φωνάζει, κάθε τόσο, στο στομάχι του «αγανά!»

Για μιστό του ήγουν παίρνει κάτι ελάχιστα φιλά και τίς αδυνατον κι' έκεינו το φαί του να χορτάση γιατί όσο το «θανάτο» του κι' αν ανερχεται φιλά δε μπορεί ποτέ πλησίον στον... τιμωρίο να φτάση!

ΜΕΤΑ ΜΟΥΣΙΚΗΣ

Σ' ένα κέντρο της Λαριόσια με όρχηστρα και με πι- (σες) άρπαχθήκανε στα χέρια δύο καλλιήμονες άρτισες και το μαλλιοτραβήσανε τους έφιας έως το σημείον ώστε πήνανε κι' οι δύο τους τσιφ για το νοσοκομείον.

Συμπεραίνεις, επομένως, με μία τέτοια συμπλοκή πως οι τραγουδίστριες μας έχουν τάσεις μεταβάλλει κι' ενώ εκακοποίουςαν μεκρί χτες την... μουσική τώρα η μία «ντιζέ» αρχίζει να κακοποιεί... την άλλη!

ΕΙΡΩΝΕΙΑ

Κάποιος νείος της Κορινθίας, χάριν λέει άστεϊσμού, της ύπομοτρης έπληε την τροχία να μεταβάλη κι' ώρισμένως θα γινόταν ήρωας έκτροκισμού, αν δεν είχε άπειρες ο ύλας τίς γραμμές να σιάση (πάσι)!

Προκειμένου ο λεβέντης δηλαδή ν' άστεινεύη τη ζωή τόσον ανθρώπων την έπληε για παικνίδι και μπορεί κανείς να φέρη έάν κáποι καν σκεφθί πως συμβαίνει τέτοιο νέο να τον λένε... όρνομίδη!

Ο ΜΥΘΟΣ ΑΝΑΟΙ...

Έχουν γίνει άνω κάτω οι συκοφανάγοι, γιατί δε μπορούν να θρουνε στοιχειώδη άρση κι' οι άρμόδιοι μας όλοι, οι σοφοί και τα λοιπά τους δουλεύουν άναόως κι' τους παίζουν τον παπα.

Αλλά λένε κι' άλλα κάνουν άπ' τη μία στην άλλη (ώρα) κι' όλο τους παραγωγούς μας τους άφηνουν με τη (γλάρα) πράγμα που σημαίνει, μάλλον, πως στην ένδοξη (μας χώρα) οι φωστρες άποφεύγουν να σου πουν τά... «ούκα» (ούκα!) Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

«Λουλού - λά - Μπέλ»

Το άδοξο τέλος της βασιλίσσας των Παρισίων «τέντυ-μπόυς»

ΜΙΑ γλυκύτατη και ήσυχη γριούλα, που βρισκόταν στην προχωρημένη εκείνη ηλικία, όπου οι άνθρωποι ατενίζουν πια χωρίς μωμψιμοιρίες και παράπονα τα δράματα της ζωής, θέλησε να επιταχύνει το θάνατό της, αυτοκτονώντας. Από το άγγελτήριο του θανάτου της, που δημοσίευσαν οι συγγενείς της, δεν έλειπε παρά μονάχα ένα όνομα: Το όνομα εκείνης, που την ώθησε στην απόφαση ν' αυτοκτονήσει, της αγαπημένης της και μονακίβης εγγονής της, της Λουσιέν.

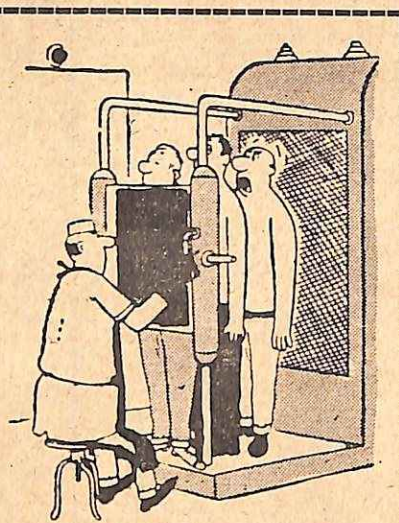
Η αυτοκτονία αυτή, που δεν απασχόλησε και δε συγκίνησε παρά τους κατοίκους του φτωχικού παρισινού προαστίου, όπου έμενε η δυστυχισμένη γριά, στάθηκε ο έπιλογος μιας ιστορίας βαθιά χαρακτηριστικής των καιρών μας. Την ημέρα, που η ηλικιωμένη κ. Κολομπό πήρε την απόφαση ν' αυτοκτονήσει, είχε διαβάσει στις εφημερίδες την είδηση πως η Λουσιέν Κολομπό, η επιλεγμένη «Λουλού-λά-Μπέλ» και θεωρούμενη ως η «βασιλίσσα» των παρισινών τέντυ-μπόυς, είχε συλληφθεί, μαζί με τον υπ' αριθμόν εννέα ούρου, στο «σκληρό Μαρσέλ» και έπρόκειτο να δικαστεί για πολυάριθμες ληστείες, κλοπές και διαρρήξεις.

Τη στιγμή εκείνη, η γιαγιά της Λουσιέν έπεσε κυριολεκτικά από τα σύννεφα. Δε φανταζόταν ποτέ πως η εγγονούλα της, που είχε φύγει από κοντά της πριν από δέκα χρόνια, όταν ήταν ακόμη 16 μόλις ετών, για να βγάλει τη ζωή της στην απέραντη μεγαλούπολη, είχε πάρει αυτό τον κατήφορο και είχε χάσει και το αληθινό όνομά της, για να γίνει «Λουλού-λά-Μπέλ». Από ντροπή, από θλίψη, ίσως και από κάποιες τύψεις στη σκέψη πως δεν έκανε δε, έπρεπε για να τη συγκρατήσει στο σωστό δρόμο, η γερντίτισσα αποφάσισε να τελειώσει τις μέρες της, παίρνοντας μια μεγάλη δόση υπνωτικών.

Από την τρυφερή ηλικία των 16 χρόνων, όσο ήταν, καθώς είπαμε, όταν ξεπρότισε, η Λουσιέν ήταν αποφασισμένη «να ζήσει τη ζωή της». Καθώς ομολογεί η ίδια, δεν αγάπησε ποτέ κανέναν άντρα και, σε όσους δόθηκε από κοινό υπολογισμό, Κοριτσόπουλο ακόμη, είχε μάθει να τιθασει τους συνομηλίκους της, να τους παίρνει τον αέρα και να τους χρησιμοποιεί για την εξυπηρέτηση των σκοπών της. Έτσι, λίγα μόλις χρόνια από τότε, που εγκατέλειψε την ανυπόλητη γιαγιά της για να εργαστεί, είχε γίνει η αδιαφιλονίκητη αρχηγός μιας από τις πιο πολυάριθμες και πιο επικίνδυνες σπείρες νεαρών κακοποιών της γαλλικής πρωτεύουσας. Στην Πλάς ντε Φέτ, όπου ήταν το στρατηγείο της «Λουλού-λά-Μπέλ», η νεαρή αυτή γκαγκατερίνα συγκέντρωνε τα μέλη της συμμορίας της, κατάρτιζε μαζί τους τα σχέδια για διαρρήξεις, για ληστείες, για κλοπές αυτοκινήτων, και τους έδινε οδηγίες.

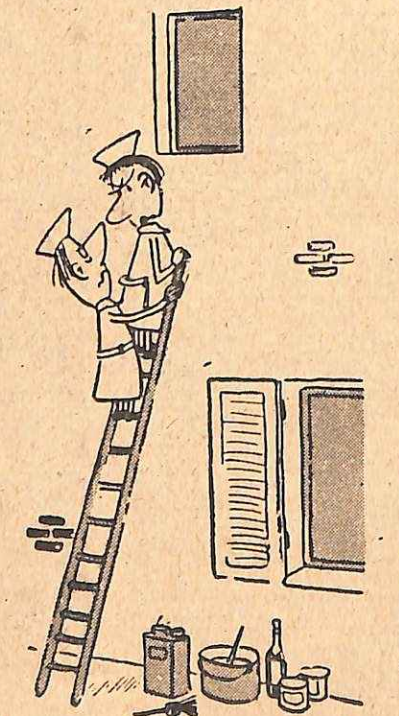
Για να εμπνέει την πειθαρχία και την άφοβη στους τέντυ-μπόυς αυτούς, που «πουλούσαν σκληρότητα» σε όλες τις άλλες κοπέλλες, είχε δυο παντοδύναμα όπλα: τη φυσική της επιβολή, που την το ιζε το αυταρχικό της ύφος, και την εξαιρετική ομορφιά της. Μια διαβολική αληθινή ομορφιά, που την πρόσφερε, σαν... ένα φιλοδώρημα, σε όσους από τους οπαδούς της έκαναν τα πιο τολμηρά «εκατορθώματα» και κατόφειναν να ξεφύγουν από το κυνήγι των αστυνομικών.

Με την τακτική αυτή, που δεν ένιωθε, άλλωστε, κανένα, γιατί κανείς δεν τολμούσε να διεκδικήσει τις εύνοιες της «αρχηγού» για τον εαυτό του μονάχα, η «Λουλού-λά-Μπέλ» κατάφερε να έχει τη μερίδα του λέοντος από τα κέρδη και τα ταυτοχρόνια να μένει πάντα ασυλληπτη. Μά η τύχη της, που την είχε βοηθήσει τόσο χρόνια, την παράτησε, όταν η συμμορία της έπεσε σε παγίδα — από προδοσία ενός νεαρού, που είχε χάσει για πάντα τα χάδια της Λουσιέν — και πιάστηκε από την αστυνομία επ' αυτοφώρου σε μια διαρρήξη. Η «Λουλού-λά-Μπέλ», που περίμενε σ' ένα αυτοκίνητο της σπείρας — κλεμμένο φυσικά — προσπάθησε να απομακρυνθεί, φυγαδεύοντας και τον εννιάχρονο της, το «σκληρό Μαρσέλ», έφτα χρόνια μικρότερό της. Αλλά ήταν άραγε πιά. «Έπειτα από μια σύντομη καταδίωξη, η «Λουλού-λά-Μπέλ» αναγκάστηκε να παραδοθεί. Και αυτό στάθηκε η τελευταία πράξη στην πολυτάραχη καριέρα της ως «βασιλίσσας των τέντυ-μπόυς», που θα την πληρώσει τώρα με μακροχρόνια φυλάκιση.

ΑΚΤΙΝΟΣΚΟΠΗΣΙ ΤΟΥ ΙΚΑ

— Και τώρα τρεις - τρεις, για να τους προφτάσουμε όλους!

— Δεν έχει ενδιαφέρον το θέμα! Σήμερα κάνει μπάνιο ο κύριος!

— Από τότε υπήρχε κρίσιμη της στενής!...

Οι «άγιοι βάρβαροι» ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Συγγραφείς άπεφοίτοι των φρενοκομείων και των φυλακών

Η ΑΜΕΡΙΚΗ έπασχε ως προχέει από ελλείψει δικής της πνευματικής και καλλιτεχνικής κινήσεως. Η πρακτική ζωή, με σύμβολο το χρήμα, κυριαρχούσε παντού. Η νέα γενιά, όμως, η «κουρασμένη γενιά», όπως αυτοαποκαλείται, δημιούργησε μια όργιαστική κίνηση, που είναι ασφαλώς πολύ χειρότερη από την προηγούμενη πνευματική αδράνεια. Τα συνήματά της προκαλούν τρόμο: Περιφρόνηση κάθε κοινωνικού νόμου, διέγερση των ενστικτών με όλα τα μέσα, κατάρνηση όλων των ιδανικών. Η κίνηση αυτή συγκεντρώνει συγγραφείς, ποιητές, ζωγράφους, μουσικούς της τζάζ κτλ. Οι «άγιοι βάρβαροι», όπως έχουν αυτοτιλοφορηθεί, κυριαρχούν σήμερα στην πνευματική και καλλιτεχνική ζωή της Αμερικής κι' οι περισσότεροι απ' αυτούς είναι άποφοιτοι των φυλακών και των φρενολογικών κλινικών.

Ο κυριώτερος εκπρόσωπος της κινήσεως Τζακ Κερουάκ είναι σήμερα 38 χρόνων. Γεννήθηκε στη Μασαχουσέτη και σπούδασε στο πανεπιστήμιο της Καλιφόρνιας, όπου ήταν ένας από τους άσους της πανεπιστημιακής ποδοσφαιρικής ομάδας. Το 1941 άφησε τις σπουδές και τα όπλα για να γίνει ποιητής. Έκανε από τότε τα πιο περιέργα επαγγέλματα. Κατατάχθηκε στο έμπορικό ναυτικό, από όπου τόν έδιωξαν έπειτα από δυο μήνες ως σχιζοφρενή, δούλεψε σε αυτοκίνητα, διέτρεξε ολόκληρη την Αμερική αλτρουόντας, παντρεύτηκε δυο φορές και χώρισε άλλες τρεις, πήγε κάρμπορες φορές φυλακή για κλοπές και σ' όλο αυτό το διάστημα έγραφε αδιάκοπα. Ένα από τα μυθιστορήματά του είχε μεγάλη επιτυχία.

Ένας άλλος εκπρόσωπος αυτής της κινήσεως, ο Άλλεν Γκίνσμπουργκ, είχε μάλιστα τρελλά. Σπούδασε κι' αυτός στο πανεπιστήμιο της Κολομπία, από όπου τόν έδιωξαν για «ακόλαστα ήθη». Δούλεψε κατόπιν ως λαντζέρης κι' έπειτα από διάφορες περιπέτειες κατέληξε στο φρενοκομείο. Όταν βγήκε από εκεί, συνδέθηκε μ' έναν άλλον συγγραφέα, τον Γκρέγκορι Κόροο, που είχε βγει κι' αυτός από φρενοκομείο, είχε συλληφθεί έφτα φορές για κλοπή κι' είχε εκτίσει μια ποινή φυλάκισης στο αναμορφωτήριο της Νταννιμόρα. Οι δυο «άγιοι βάρβαροι» βρήκαν κι' έναν άλλο σύντροφο, τον Μπρεμερ, που ήταν άποφοιτος των φυλακών (είχε καταδικαστεί σε πένταξη είρκη για κλοπή και όχη αλτρουόντας. Οι τρεις άρχισαν από τότε να ζίδευαν κρυφά με τα τραίνα, έλεγαν αυτοκίνητα, που τα έγκάτελειπαν όταν τους χρειαζόνταν, έπιναν ναρκωτικά και ζούσαν στο περιθώριο των νόμων και της κοινωνίας. Έκείνο που χαρακτηρίζει τα ναι η ανηθικότητα και τα μυθιστορήματά τους είναι η προτροπή τους είν νηθικότητα. Οι ήρωές τους αφήνουν τα ένστικτά τους να τους οδηγούν. Δεν σέβον-

Οι περισσότεροι από τους εκπροσώπους της «κουρασμένης γενιάς» εκπροσώπουσαν την καθαριότητα και έπρεπε να έχουν ζύριμα, που, όπως ισχυρίζονται, το καν οι «άλλοι» άνθρωποι.

Φορούν φόρμες ή αθλητικές μπλουζές, λαι έχουν καταρρήσει τα εσώρουχα, που λουθούν αυτή την κίνηση αφήνουν τα μπλουζάκια τους μακριά, φορούν παπούτσια με πανταλόνια ταυρομάχου και κάλτσες και τα νύχια τους. Οι «άγιοι βάρβαροι» αποκαί μόνο με την ημέρα όταν έχουν ανάγκη κοινωνικές προλήψεις και την έδωμάδα δείξουν ανταλλάσσοντας για να το αποδέν πιστεύουν σε κανένα τις γυναίκες τους, να ιδανικά και περιφρονούν τις σύγχρονες για τα αυτοκίνητα. Κάνουν εξαίρεση μόνο μικροί διαταγιά, που τους επιτρέπει αυτοκίνητο και να πάρουν ένα ξένο τον καιρό τους χρειάζεται. Δεν σέβονται αυτούς τίλους τιμής, ρίχνονται στην ακολασία και το όργιο, για να περάσουν τον φραγμό. Πίνουν, τέλος, ναρκωτικά, για να στήνουν την περιφρόνησή τους στην έπισημα, μυθιστορήματα, διηγήματα, κτλ. — άραδιάζουν λέξεις και φράσεις τη μία από την άλλη, χωρίς να ενδιαφέρονται για το νόημα ή τη σύνταξη.

Ο ΓΑΜΟΣ ΕΝΟΣ ΑΛΚΜΕΩΝΙΔΗ

Η ΜΕΓΑΛΗ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΤΩΝ 'ΑΛΚΜΕΩΝΙΔΩΝ, ΠΟΥ ΕΠΙ ΑΙΩΝΕΣ ΕΠΑΙΞΕ ΠΡΩΤΕΥΟΝΤΑ ΡΟΛΟ ΣΤΗΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ 'ΑΘΗΝΑΣ — ΚΑΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΠΟΙΑ ΕΙΧΑΜΕ ΓΡΑΨΕΙ ΣΕ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ — ΣΥΝΕΔΕΣΕ ΤΟ ΔΟΥΜΑ ΤΗΣ ΚΑΙ Μ' ΕΝΑ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΓΑΜΟ ΠΟΥ ΕΓΙΝΕ ΣΤΗ ΣΙΚΥΩΝΑ.

Η Αρχαία Σικυών βρισκόταν σε μια από τις γραφικότερες τοποθεσίες της παραλίας του Κορινθιακού, αντίκρου από τον Παρνασσό και τον Έλικωνα. Σώζονται και σήμερα τα ερείπια από την πολιτεία αυτή, που ήταν περίφημη στον αρχαίο κόσμο για τα μεγαλόπρεπα κτίριά της και την πνευματική και καλλιτεχνική παράδοσι που είχε δημιουργήσει.

Στα έωραστήρια της Σικυώνας δούλευαν το μάρμαρο και το χαλκό έακουσμένοι αγαλαματοποιοί — όπως ο Πολύκλειτος, ο Λύσιππος, ο Κάναχος, ο Δαίδαλος — που πέρασαν στο πάνθη της τέχνης. Και η Σικυώνισ Σχολή της ζωγραφικής έθεωρείτο η πρώτη στην Έλλάδα. Λένε μάλιστα πως από εκεί ξεκίνησε η ελληνική ζωγραφική.

Έκτός όμως από τις καλλιτεχνικές της επιδόσεις η Σικυών είχε αποκτήσει τον 6ο π. Χ. αιώνα και μεγάλη πολιτική δύναμη. Την εποχή εκείνη τύραννος της πολιτείας — ένα είδος κληρονομικού δικτάτορα — ήταν ο Κλεισθένης, ένας ικανώτατος πολιτικός, που αφού έλευθέρωσε την πατρίδα του από τους Σπαρτιάτες και νίκησε τους απέναντι Φωκείς, έβαλε τα θεμέλια της μεγάλης ακμής της Σικυώνας. Ο πανίσχυρος αυτός τύραννος ήταν επί πλέον και πλουσιώτατος. Και προκειμένου να παντρώει την κόρη του 'Αγαρίστη κάλεσε από τα διάφορα μέρη της Έλλάδος τους καλύτερους νέους για να διαλέξει το γαμπρό. Την πρόσκληση την έκανε όταν είχε πάει στους 'Ολυμπιακούς αγώνες και νίκησε στην άρματοδρομία.

Μετά την αθλητική νίκη ο δολυμπιονίκης Κλεισθένης έβαλε τον κήρυκα και φώναξε πως ήθελε να παντρώει την κόρη του με τον «άριστον των Ελλήνων». Και όποιος νόμιζε τον εαυτό του άξιο να γίνει γαμπρός του τύραννου της Σικυώνας έπρεπε εντός εφίνα ήμερών να πάη στη Σικυώνα και να φιλοξενηθεί στα ανάκτορά του.

Δώδεκα άρχοντόπουλα από κοντινές και μακρινές πολιτείες έφτασαν στη Σικυώνα. Ο 'Ηρόδοτος μάς διέσωσε τα όνόματά των υποψηφίων μνηστήρων. 'Από την Κάτω 'Ιταλία είχε έλθει ο «τρυφηλότατος των Ελλήνων» ο Συδαρίτης Σμινδυρίδης. 'Από την Αίτ'αλ'α ο Μάλης, που ανήκε σε μια οικογένεια ρωμαλέων αγωνιστών. 'Ηταν ο σκληρός άντρας, της έπονης εκείνης. 'Από τη Θεσσαλία έφτασε ο μεγαλοπρεπέστατος την εμφάνισι Διακτορίδης. Και από άλλα μέρη της Έλλάδος άλλοι νέοι, που διακρίνονταν για την καταγωγή τους, τον πλούτο τους και τα φυσικά χαρίσματα. Η 'Αθήνα αντιπροσωπεύθηκε με δυο μνηστές: με το Μεγακλή, που ανήκε στη μεγάλη οικογένεια των 'Αλκμεωνιδών και με τον 'Ιπποκλείδη, που υπερέβαινε από όλους σε ομορφιά και πλούτο. 'Επί πλέον ο 'Ιπποκλείδης συγγένευε με τον άρχοντικό οίκο των Κυβελιδών, που ήγεμόνευε στη γειτονική με τη Σικυώνα Κορίνθο, ώστε η έκλογή του ως γαμπρού του Κλεισθένη εξυπηρετούσε και πολιτικούς σκοπούς για τον τελευταίο. Και φαίνεται πως αυτόν είχε διαλέξει ο τύραννος της Σικυώνας για γαμπρό κι' έπρόκειτο ν' αναγγείλει την έκλογή του στο μεγάλο δείπνο που παρέθεσε προς τιμή των υποψηφίων μνηστήρων.

Το γεύμα αυτό ήταν όντως ήγεμονικό. Είχαν προσκληθεί εκτός από τους υποψηφίους μνηστές και όλοι οι κάτοικοι της Σικυώνας. Έκατο βάδια είχαν προσφέρει την ημέρα εκείνη θυσιά στους θεούς, χωρίς να καταίσκια, τ' άρνιά, τα πουλερικά και τα άλλα φαγητά που είχαν ετοιμάσει για τους καλεσμένους.

Στο επάνω μέρος του τραπέζιου αυτού δείπνου, που δόθηκε στη μεγάλη αψίδα των ανακτόρων, είχε τοποθετηθεί η οικογένεια του Κλεισθένη και οι υποψήφιοι γαμπροί. Μετά το γεύμα ακολούθησε ο πότος και η συζήτηση. Έκατοντάδες δούλωνα γεμίζουν τα ποτήρια των συνδαιτημόνων. Και με τη βοήθεια του δυνατού κρασιού η συζήτηση άναψε. Στο τραπέζι του Κλεισθένη ο λόγος ήταν για το χορό και τη μουσική.

Ο 'Ιπποκλείδης υποστήριζε πως ο καλύτερος χορός ήταν η «έμμελεια». Σ' αυτόν ο χορευτής, με κινήσεις και σχήματα, έωρικευε διάφορες φυσικές καταστάσεις: το φόβο, τη λύπη, το πάθος, την ήδονη, τη γαρά. Και για να δείξει ο 'Ιπποκλείδης την αξία του χορού και τη χορευτική του δεινότητα ζήτησε από τους μουσικούς να παίξουν κι' άρχισε να χορεύει.

Εύρισαν τα μούτρα του Κλεισθένη σαν είδε το μέλλοντα γαμπρό του να χορεύει μόνος και να χειρονομεί στο μέσο της αψίδας. Συγκρατήθηκε όμως και δεν είπε τίποτε. Αλλά όταν τελείωσε η «έμμελεια» ο 'Ιπποκλείδης είπε στους καλεσμένους πως θα τους δείξει και άλλους σπουδαίους χορούς σπαρτιατικούς και αθηναϊκούς. Και για να κάνει καλύτερα τη χορευτική του επίδειξη του έφεραν ένα τραπέζι.

Ανέθηκε στο τραπέζι και άρχισε το χορό. Και στο τέλος χόρεψε με το κεφάλι άκουμπισμένο στο τραπέζι και με τα πόδια ψηλά...

Τότε πιά δε Βάσταξε ο Κλεισθένης. Σπκώθηκε θυμωμένος και φώναξε τον 'Ιπποκλείδη:

— Με το χορό σου 'Ιπποκλείδη έχασες τη νύφη...

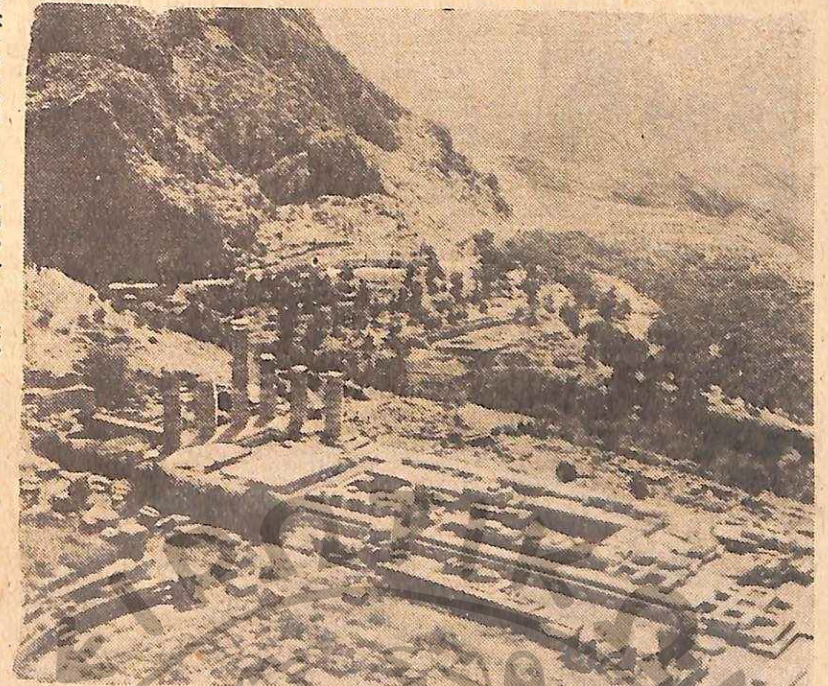
Από την αρχαία 'Αθήνα

Κι' εκείνος άπαθέςτατος κι' από τη θέσι που βρισκόταν του άπάντησε: «Ού φροντίς 'Ιπποκλείδη». Δηλαδή: «Τόν 'Ιπποκλείδη δεν τον μέλει». Φρόσι που έμεινε από τότε παροιμιώδης στην αρχαία Έλλάδα.

Όταν ο 'Ιπποκλείδης τελείωσε το χορό του, ο Κλεισθένης προσφώνησε τους μνηστές και τους άλλους καλεσμένους και ανακοίνωσε την απόφασή του. Είπε ότι από τη γνωριμία που έκανε με τους δώδεκα νέους διεπίστωσε πως όλοι κοσμούνται με μεγάλες άρετές και πως κανένας δεν είναι άνωτερος από τον άλλο. Και ότι λυπόταν ελκρινά γιατί δεν είχε πολλά καρίτια, για να τους κάνει όλους γαμπρούς του. 'Επειδή όμως είχε μονάχα μια κόρη θα την έδινε στον 'Αθηναίο Μεγακλή το γιού του 'Αλκμώνα.

Για να δείξει όμως την εύγνωμοσύνη του και στους άλλους να χάριζε στον καθένα ένα τάλαντο άσημι για να καλύψουν τα έξοδα του ταξιδιού και της μακράς άποδημίας. Το δώρο ήταν πραγματικά βασιλικό, γιατί το ένα τάλαντο ήταν ολόκληρη περιουσία.

Από το γάμο του Μεγακλή με την κόρη του τύραννου της Σικυώνας, τον 'Αγαρίστη, γεννήθηκε ο 'Αθηναίος πολιτικός Κλεισθένης, ο θεμελιωτής της δημοκρατίας στην 'Αθήνα. 'Απόγονοι του Κλεισθένη ήταν ο Περικλής και ο 'Αλκιβιάδης.

Το Μαντείο των Δελφών, που το ιερό του είχε άνοικοδομήσει ο 'Αλκμεωνιδής Μεγακλής.

Ήταν φυσικό ο γάμος του Μεγακλή με τη μοναχοκόρη του πάλμλουτου και ισχυρού τράνου της Σικυώνας να ενισχύσει πολιτικές την οικογένεια των 'Αλκμεωνιδών, που είχε την άσχημια ενός από τα ισχυρότερα κόμματα της 'Αθήνας. Και μάλιστα του κόμματος εκείνου που επί αιώνας αγωνιζόταν χάρι του λαού και για να επιβάλει περισσότερο φιλελεύθερο και δημοκρατικό πολίτευμα.

Το προδευτικό αυτό κόμμα των 'Αλκμεωνιδών ήταν έπόμενο να βρεθεί αντίμετωπο του Πεισιστρατού, όταν ο τελευταίος κατώρθωσε με άπάτη να επιβάλει τη δικτατορία του. Ο Πεισιστρατός, αφού στερλώθηκε με τους μισθοφόρους του, διέλυσε τα πολιτικά κόμματα και κατέδωσε τους άρχηγούς τους. Και η οικογένεια του Μεγακλή, ο οποίος ήταν τότε ο άρχηγός του κόμματος των 'Αλκμεωνιδών, αναγκάστηκε να φύγει μακριά από την 'Αθήνα.

Στην έξοδα του ο Μεγακλής εδραιούργησε στενές σχέσεις με το Μαντείο των Δελφών, που είχε από τότε πανελλήνιο έπιροή. Και όταν το 548 π. Χ., κάπκε το 'Ιερό του 'Απόλλωνος στους Δελφούς, ο Μεγακλής ανέλαβε την επίσημότητα και την άνοικοδόμηση του καινούργιου ιερού. Φρόντισε να το κάνει πολυτελέστερο από όλα τα ιερά που είχαν τότε στην Ελλάδα και πολύ καλύτερο από ό,τι είχε συμφωνήσει με τους ιερείς του Δελφικού 'Απόλλωνος. 'Ετσι, δημιουργήθηκε ένας στενός σύνδεσμος μεταξύ του Μαντείου και της οικογένειας των 'Αλκμεωνιδών, που την έδαίθησε και στην πολιτική. Οι χρησμοί του Μαντείου ήταν πάντοτε εύνοικοι για τους 'Αλκμεωνιδες και οι ιερείς του 'Απόλλωνος υποστήριζαν άνογότερα τον Κλεισθένη — γιού του Μεγακλή — για ν' ανατρέψει τα ύποληπτα της δικτατορίας των Πεισιστρατεϊδών και να χάριση τη δημοκρατία στην 'Αθήνα.

ΕΠΑΜΕΙΝ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο Μήτρος ανέθηκε δειλά και έκα-
τοε δίπλα στη Λίνα.

Η ΚΑΤΑΓΙΔΑ λυσσομανού-
σε! Καταρράκτης ή βροχή,
σάρωνε τον ερμηικό έξοχικό
δρόμο, που άπλωνότανε μα-
κούα, όσο που έφτανε το μάτι.
Πού και πού, τη γκρίζα καταχνιά
τη σπάθιζε το άσάλι καμιάς ά-
στραπής, κι ύστερα κυλούσε βου-
ερό το μπουμπουνητό και το άν-
τιλαλούσανε τα μακρινά βουνά...

Η Βυσσινιά λιμουζίνα διάσχι-
ζε το δρόμο και την καταγίδα.
Μπροστά της άνοιγανε ύποταχτι-
κά οι βαρείες αλλαγές της θυέ-
λας για να περάσει. Στο τιμόνι
μια όμορφη γυναίκα κύτταξε ό-
λόισια μπροστά. Η βροχή που
πλημμύριζε το πάρ-μπρίζ δεν της
άφινε όρατότητα μεγάλη. Και το
βλέμμα της, μόλις έβγαινε από το γυαλί, δεσμευόταν άμέσως από
τη γκριζόμαυση όμίχλη.

Η όμορφη σφαφέρina είχε άναψει τα φώτα της θυέλλης και μ'
αυτά προσπαθούσε να τρυπήσει το πηχτό μισοσκόταδο. Κρατούσε
το τιμόνι της δυνατά και πατούσε γκάζι, άδιάφορη άν ή μεγάλη
ταχύτητα μπορούσε να την κάνει να γλιστρήσει...

Για μια στιγμή μπροστά της είδε κάτι σκοτεινό να της κλείνει
το δρόμο. Φρενάρισε, και, με το φρενάρισμα, το αυτοκίνητο γλύ-
στρησε δεξιά στο χατάκι του δρόμου.

Η σφαφέρina άνοιξε την πόρτα και πήδηξε έξω. Άδιάφορη για
τη βροχή που τη μούσκευε, έτρεξε στο σκοτεινό εκείνο πράμα
που την είχε κάνει να σταματήσει. Ήταν ένα ανθρώπινο κορμί.
Έσκυψε, το κύτταξε. Ένας νέος άντρας — σχεδόν παιδί —
είχε πέσει εκεί, στη μέση του δρόμου, και άκίνητους άνωχός...
Η γυναίκα προσπάθησε να τον σηκώσει. Δεν τα κατάφερε. Ή-
τανε βαρύς, δυσανάλογα βαρύς για τις δυνάμεις της... Γύρισε
τότε στο αυτοκίνητο, πήρε ένα μπεκαλάκι από κάποιο γουλάτι
και πήγε να του ρίξει λίγες σταγόνες στο στόμα. Ο άγνωστος
άναστήναξε και άνοιξε τα μάτια.

Μπορείτε να περπατήσετε ως το άμάξι; τον ρώτησε.
Τό βλέμμα του την άγκάλιασε. Άρροκινήθηκαν τα χείλια του:

Μπορώ... Πώς δε μπορώ...
Τόν βόηθησε να σηκωθεί, να περπατήσει ως το αυτοκίνητο. Μπή-
κανε μέσα.

Να δούμε τώρα άν θα το βγάλουμε από το χατάκι... μουρ-
μούρισε ή γυναίκα.

Πάτησε τη μίζα κι' έβαλε έμπρός. Όμως, με όλες τις προσ-
πάθειές της, το αυτοκίνητο δε μπόρεσε να βηί από το χατάκι
που είχε πέσει.

Ψυχρά ή γυναίκα έσβυσε τη μηχανή.

Έδω θα μείνουμε, είπε, όσο που να περάσει κανένα αυτο-
κίνητο και να μας βοηθήσει...

Μά... πώς πέσατε; τη ρώτησε ο άγνωστος.

Η γυναίκα τόν λοξοκύτταξε:

Για να μη σε πατήσω... άποκρίθηκε. Όπως έτρεχα, φρε-
νάρισα και ντεπαράρσα στο χατάκι...

Α... πόσο στενοχωριέμαι που έγινε αίτια εγώ...

Δε βαρύνεσαι... Κάποιος θα περάσει να μας βοηθήσει... Έδω
μέσα δε βρέχει... Άς άνοίξουμε και το ραδιόφωνο να μας θυμίσει
τόν κόσμο...

Γύρισε ένα κουμπί και μια μελωδία γλυκειά τους άγκάλιασε...

Μόνο που είμαστε βρεμένοι και οι δυό... Μούσκεμα! Ξανάπε
ή γυναίκα.

Έσείς βρανήκατε έξ αίτίας μου...

Ε, τί να κάνουμε; Θα στεγνώσω... Έσ'όμως δε μας ει-
πες πώς βρέθηκες πεσμένος στη μέση του δρόμου...

Η μάχιδα της καταγίδας

ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ ΔΙΧΩΣ ΑΡΩΜΑ

Ξεροκατάπιε εκείνος:

— Είπα φύγει από το χωριό για να πάω
στο χειμαδιό του μπάρμπα μου, να του πάω
φαί και ψωμί... και στο δρόμο μ' έπιασε ή
βροχή. Πήγα κάτω από μια μεγάλη έλιά για
να μη βρέχουμαι κι' εκεί έπεσε άστροπελέκι.
Ένοικωσα το τίναγμα, θάμπωσα από τη λάμ-
ψη... Έπεσα να ξανασηκώθηκα... Έκανα δυό-
τρία βήματα, και σωριάστηκα στη μέση του
δρόμου...

Η γυναίκα έβγαλε μια χρυσή ταμπакера
από την τσάντα της και τράβηξε ένα τσιγάρο.

Καπνίζει; τον ρώτησε.

Όχι... Ευχαριστώ...

Άναψε το δικό της τσιγάρο.

Φτηνά τη γλύτωσες... του είπε.

Έξ αίτίας σας... της άποκρίθηκε.

Μπα... Έγώ περνούσα... Δεν είναι ά-

νάγκη να μου χρωστάς εύγνωμοσύνη...

Για λίγη ώρα δε μίλησαν.

Ύστερα άκούστηκε πάλι ή φωνή της γυ-
ναίκας:

Η βροχή λιγόστεψε...

Μπόρα ήτανε... Περνάει... της άποκρί-
θηκε αυτός.

Άλήθεια, πώς σε λένε;

Μήτρο, της άποκρίθηκε. Κι' έσας;

Λίνα...

Η βροχή έπαψε έντελώς. Έκει, σε κάποια
γωνία του ούρανού, ή συμπαγής γκριζα πα-
νοπλία είχε ραίσει κι' από το ράϊσμα
έξφευγε κάποιο άναμικτό φως του ή-
λιου...

Ξαστέρωσε... είπε ή γυναίκα.

Άνοιξε την πόρτα του αυτοκινήτου
και πήδηξε έξω. Έκείνος την άκολου-
θησε.

Η βρεμένη φύσι μוסκομύριζε δυ-
νατά.

Ένα καμiónι φάνηκε μακριά.

Να το σταματήσουμε... είπε ή
γυναίκα.

Τό σταματήσανε και παρακαλέσα-
νε τους επιβάτες του να τους βοηθή-
σουν. Ήτανε τρεις — ο οδηγός και
δυό άλλοι. Βοήθησε κι' ο Μήτρος, κι'
έτσι ή βυσσινιά λιμουζίνα βγήκε από
το χατάκι. Η Λίνα έβγαλε από την
τσάντα της ένα χαρτονόμισμα και τό
έδωσε στον οδηγό του φορτηγού. Ύ-

στερα ανέθηκε στο δικό της αυτοκίνητο και ρώτησε το Μήτρο:

Και τώρα, πού θα σε πάω;

Πού να με πάτε; Στο χειμαδιό του μπάρμπα μου δεν είναι
άδύκη να πάω, μια και σκόρπισε το φαί μέσα στις λάσπες...

Τότε:

Θα γυρίσω στο χωριό...

Είναι μακριά;

Κάπου μισή ώρα με τα πόδια...

Πέντε λεφτά, δηλαδή για το αυτοκίνητο... Έλα, ανέβα...

Τό αυτοκίνητο ξεκίνησε. Πόσο γρήγορα φτάσανε στο χωριό.

Η γυναίκα φρενάρισε στην πλατεία κι' άνοιξε την πόρτα. Ο Μή-
τρος πήδηξε κάτω.

Σας ευχαριστώ... κατάφερε να της πη μόνο.

Τίποτα... Γεια σου, Μήτρο...

Την είδε να άπομακρύνεται, να χάνεται μακριά... και γύρισε
στο φτωγό χωριάτσπιτό του με το όσαμά της χαραγμένο για
πάντα μέσα στην καρδιά του...

Άδιάφορη, ή γυναίκα τόν είχε ξεχάσει ύστερα από λίγα χι-
λιόμετρα. Τί να θυμηθ από ένα φτωγό, άσήμαντο χωριάτπου-
βέβαια, φυσικό να νοιώσει το παραμικρό ενδιαφέρον για ένα άν-
τρικό σκουπίδακι πουχε βρεθή μπροστά στο δρόμο της.

Για το Μήτρο όμως έμεινε το μεγάλο όνειρο: Πέρασε καιρός
όμως ή καρδιά του έμεινε για πάντα γαντζωμένη άπάνω στην
άνάνησι της καταγίδας, που την είχε σκίσει μια γοητευτική μά-
γισσα για να του χαρίσει για μια σύντομη στιγμή την εύτυχία...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΤΟ ΠΙΟ ΜΑΚΑΒΡΙΟ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑ

Ένα αυτοκινητιστικό δυστύχημα, με θύματα δυό οικογένειες—
έναν μηχανικό με την γυναίκα του και την αδελφή της, και τόν
εξάδελφο του πρώτου, έναν ιδιωτικό υπάλληλο, με την γυναίκα
του — που έγινε στον δημόσιο δρόμο, που άκολουθεί την άρι-
στοτή άχρη του Ρήνου, κοντά στην πόλη Τρέχτινγκχάουζεν, χα-
ρακτηρίστηκε σαν «το πιο μακάβριο δυστύχημα του 1959».

Τό αυτοκίνητο, που τό ώδηγούσε ο μηχανικός, ντεπαράρισε σε
επιβάτες του. Όταν άνακαλύφθηκε το δυστύχημα, μονάχα ή ά-

μια άπότομη στροφή με άποτελέσμα να σκοτωθούν οι τέσσερις
επιβάτες του. Κοντά της, κείτονταν άκόμη, βαρεία τραυματισμένη κι' ά-

μέ άσπρα και μωβ λουλούδια!

Όπως εξακριβώθηκε άργότερα, οι δυό οικογένειες πήγαιναν
στο Τρέχτινγκχάουζεν για να παρακολουθήσουν την κηδεία ενός
συγγενούς τους και γι' αυτόν προωρίζονταν τα λουλούδια.

Στο ταβερνάκι

Σ της Βλασσαρούς τό πιο παράμερο στενό
πριν από χρόνια —κι' έβδομήντα ίσως χρόνια—
θρισκόταν ένα ταβερνάκι ταπεινό,
πούχε όρρηστρα δωρεάν από τριζόνια.

Κι' είχαν άκόμα και μια γέρικη μουριά,
και μια γαζία, και μια γάτα, κι' ένα σκύλο,
κι' όλ' οι φτωχοί θρίσκαν εκεί παρηγορία,
κι' εύρισκ' εκεί κάθε φτωχός κανένα φίλο.

Π άντα σκυφή και πάντα μελαγχολική
ή πελατεία της μικρής αυτής ταβέρνας,
κι' ήταν φρικτή παραφονία μέσα εκεί
σι θραχνιασμένες μελωδίες μιας λατέρνας.

Κι' ο ταβερνιάρης, με μια έκφρασι πικρή,
έτρεχε όλοϋθε, στην αύλη και στην κουζίνα.
Και του παράστεκε ή κόρη του ή μικρή,
ξανθειά, γλυκειά, λαχταριστή, σαν τη ρεταίνα.

Έχε μί' άλλόκοτη κερένια όμορφιά,
που νοιώθει δέος πάντα όποιος την κυττάξει.
Κι' ήτανε κάθε μια της μπουκλα χρυσαφιά,
σαν καταρράχτης άπ' όλόξανθο μετάξι.

Στης Βλασσαρούς τό καπηλειό τό φτωχικό
μπεκρήδες συχνάζαν μονάχ' άπελπισμένοι,
μ' ίδια παράπονα και μ' ίδιο ριζικό,
κι' άπ' το Θεό κι' άπ' τους ανθρώπους ξεχασμένοι.

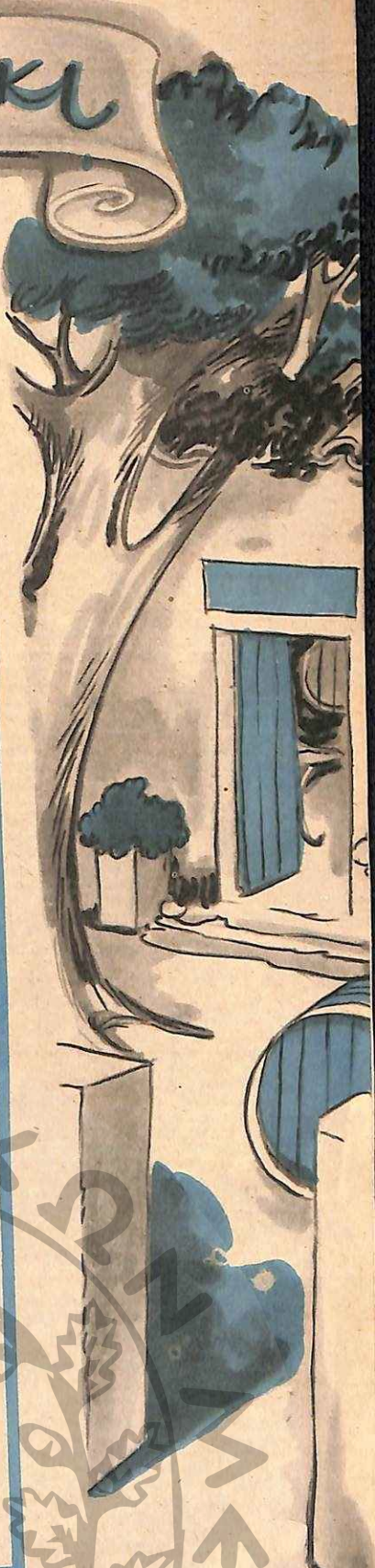
Μ ά πού και πού γινόταν κι' ένα κέφι όχρò
— έχει κι' ή μέθη, όσο νάσαι, τά καλά της.
Όσούτου κάποιο θράδυ γκριζο και ψυχρό
ήρθε ο καινούργιος, ο παράξενος πελάτης.

Πήγε και κάθησε στον μπάγκο άντικρύ,
ένα ποτήρι μες στα χέρια όλο κρατούσε,
κι' όρες ξεχάστηκε να θλέπη τη μικρή
κι' έκοτατικός μέσα στα μάτια την κυττούσε.

Κ αι τοϋτε κάποιος μεθυσμένος: «Τί κυττάς;
Γυναίκα τάχα στη ζωή δεν είδες άλλη;»
Κι' άμέσως ξεσπάσε — τί κρίμα! — ο σαματάς,
που τό κρασί τόν ύποδαύισε, κι' ή ζάλη.

Ποιός άγαπάει και καρδιά έχει δειλή;
Και τί κι' άν έτρεξε τό αίμα του σαν θύση
για μια γυναίκα που άγάπησε πολύ,
προτού τη δη, προτού άκόμα τη γνωρίσει...

Επισημασμένο
Ανα. Τάβερνα : Συναγώνιστο

Η ΚΑΚΗ ΠΑΛΙΑ ΦΙΛΙΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η βασίλισσα εμφανίζεται ξαφνικά στο σπιτάκι του κηπουρού, συνοδευόμενη από τοξότες, που συλλαμβάνουν και αποπνέουν τον Μπουριντάν και τους δύο προσηγοφόρους. Ο Μπιγκόρν, ο Άντρου κι ο Μπουρράος κατορθώνουν να φύγουν. Η βασίλισσα κι ο Μαρνί συμφωνούν να επιπαινεθούν προσωρινά τη Μυρτίλη στη Μάμπελ, όπου ν' αποφασίσουν για την οριστική τύχη της. Η Μαργαρίτα αναθέτει, εξ άλλου, στο Στραγκλίντο να επιτηρή τον Μπουριντάν και τους δύο φίλους του. Στο μεταξύ, η άρροπη επιμέλεια των βασιλικών φρουρών, που ώδηγησε κρυφά ο Τραν-καβέλ, σύμφωνα με διαταγή της βασίλισσας, έχει αλλάξει την όψη του πεδίου της μάχης. Οι φοιτητές κι οι γραφιάδες αναγκάζονται να υποχωρήσουν και φεύγουν προς όλες τις διευθύνσεις. Ο Μπιγκόρν, που είναι τραυματισμένος, ξαναγυρίζει στο Παρίσι. Πεινάει τρομερά και δεν ξέρει πού να πάει. Μπαίνοντας σ' ένα πανδοχείο, συναντάει ξαφνικά, το Μαλέγκρ, που είναι η κόλαση ψυχής του Καρόλου του Βαλουά.

— Πλήρωσε η φύγε, απάντησε συγκινητός ο νάνος.
— Ο Μπιγκόρν ήταν έτοιμος να ξεσπάσει σε βρισιές. Άλλα, ξαφνικά, άκουσε μία φωνή πίσω του:
— Πληρώνω εγώ!

Μιά παλιά ιστορία

Ο άνθρωπος, που είχε πη αυτός τις δύο λέξεις, άπλωσε ταυτόχρονα το χέρι του, όπου κρατούσε κάμποσα νομίσματα.
— Πάρε! είπε στον κάπελα.
— Άλλ' ο νάνος αρνήθηκε.
— Στο μαγαζί μου οι πελάτες πληρώνουν αφού φάνε και μόνο αν έμειναν ευχαριστημένοι, απάντησε μ' ένα χαμόγελο.
Ο Μπιγκόρν τον κούταξε λοξά, σά να θέλε να τον κεραυνολήσει με το βλέμμα του. Ακολούθησε κατόπιν τον άγνωστο και κάθισε μαζί του σ' ένα τραπέζι.
Ο άγνωστος φορούσε ένα πλατύγυρο καπέλλο, που το είχε κατεβάσει ως τα μάτια κι' είχε αναστακίσει το γιάκκι του μανδύα του, έτσι που από το πρόσωπό του μόνο η μύτη του φαινόταν. Άλλα όταν κάθισε, κατέβασε το γιάκκι του.
— Ό Σιμόν Μαλέγκρ! είπε με ύψαλη φωνή ο Μπιγκόρν.
— Ναί, εγώ είμαι, φίλε μου Μπιγκόρν, απάντησε ο Μαλέγκρ. Είμαστε παλιοί φίλοι, τί διάβολο!... Και συμπληρώστε! Μπορεί, βέβαια, να έχουμε και ιδιαιτερότητες, αλλά η φιλία μας δεν έσβησε ποτέ.

— Δε μπορώ να είμαι φίλος σου, διαμαρτυρήθηκε ο Μπιγκόρν. Γιατί υπηρετείς έναν άνθρωπο, που θέλει το θάνατό μου.
— Ο πρίγκιπας δε θέλει πια το θάνατό σου, είπε ο Μαλέγκρ. Άλλα φάε πρώτα... Θα κουδεντιάσουμε κατόπιν...
— Με γυρεύεις, λοιπόν; ρώτησε δύσπιστα ο Μπιγκόρν.
— Ναί, από τρεις ημέρες, απάντησε ο Μαλέγκρ.

Ο Μπιγκόρν είχε έναν τελευταίο διαταγμό. Άλλα, κείνη τη στιγμή, η Μαντελν έφερε την όμελέττα. Για τη στιγμή, το κυριότερο ήταν να γεμίσει το άδειο στομάχι του.
— Μιά όμελέττα! είπε ο Μαλέγκρ. Σά να χάθαιαν τα κοττόπουλα κι' οι πέστροφες! Πες στον άφεντικό σου, πρόσθεσε, μιλώντας στην υπηρέτρια, να φέρη στον παλιό φίλο μου ό,τι καλύτερο έχει... Και δύο σταμνίσες με κρασί της Μπρί...
Ο Μπιγκόρν έφαγε κι' ήπιε ήγερμονικά έκείνη την ημέρα. Όταν κατάλαβε, τέλος, πως το στομάχι του δε χωρούσε άλλο, σκούπισε με το μαγκί του τα χείλη του κι' άκουμπώντας τους άγκυρους του στο τραπέζι, είπε στο σύντροφό του:
— Σε άκουω!
— Ένα λίτρο υδρόμελι, παράγγειλε ο Μαλέγκρ.

«Σίγουρα έχει να μου πη κάτι το πολύ σοβαρό!», σκέφτηκε ο Μπιγκόρν.
— Λοιπόν, άρχισε ο Μαλέγκρ, θέλεις να πλουτίσης;
— Χμ! Έκαμε ο Μπιγκόρν. Πρέπει να ξέρης πως είμαι πλούσιος με το παραπάνω.
— Πώς; άπρόσθε ο Μαλέγκρ. Είσαι πλούσιος;
— Και βέβαια. Δεν έχω τίποτα. Κι' έτσι δεν είμαι δούλος... Παίρνω, ό,τι βρώ μπροστά μου.
— Δεν είναι άσχημο, είπε γελώντας ο Μαλέγκρ. Άλλ' αντί για τις περιπέτειες και τους κινδύνους, σου προσφέρω τον πλούτο, που θα μωρης να τον χαιρείσαι ήρεμα, χωρίς ναχης λογαριασμούς με την αστυνομία.
— Έρχεσαι από τον Κάρολο του Βαλουά; ρώτησε ξαφνικά ο Μπιγκόρν.
— Όχι, απάντησε ο Μαλέγκρ. Έρχομαι για δικό μου λογαριασμό.
— Και θέλεις να με κάμης να δουλέω για τον πρίγκιπα;
— Όχι. Θα δουλέψης έναντιόν του πρίγκιπα.
— Αυτό θα μου άρεσε, είπε ο Μπιγκόρν. Αποφασίζεις, λοιπόν, να προδώσης τον άφεντή σου;
— Το μόνο που θέλω είναι να γίνω πλούσιος, απάντησε ο Μαλέγκρ. Κι' όταν γίνω πλούσιος, θα πάω να ζήσω ήρεμα στο Μπετούμ, την πατρίδα μου.
Ο Μπιγκόρν άδειασε το κύπελλό του χωρι να του πη τίποτα.
— Θυμάσαι την εποχή που είχες κοντά στον Κάρολο του Βαλουά τη θεία, που έχω εγώ σήμερα; ρώτησε ο Μαλέγκρ. Αν δεν κάνω λάθος, σου εμπιστεύθηκαν κάποτε ένα παιδί για να πάς να το ρίξης στο ποτάμι...
Ο Μπιγκόρν, έκτος από τον Μπουριντάν, δεν είχε μιλήσει σε κανένα άλλον γι' αυτό το παιδί.
— Μου φέρνεις θλίβερές ανάμνησεις στο μυαλό, είπε. Δεν είναι, βέβαια, ευχάριστο να πετάξη κανείς ένα άθωο παιδάκι στο ποτάμι.

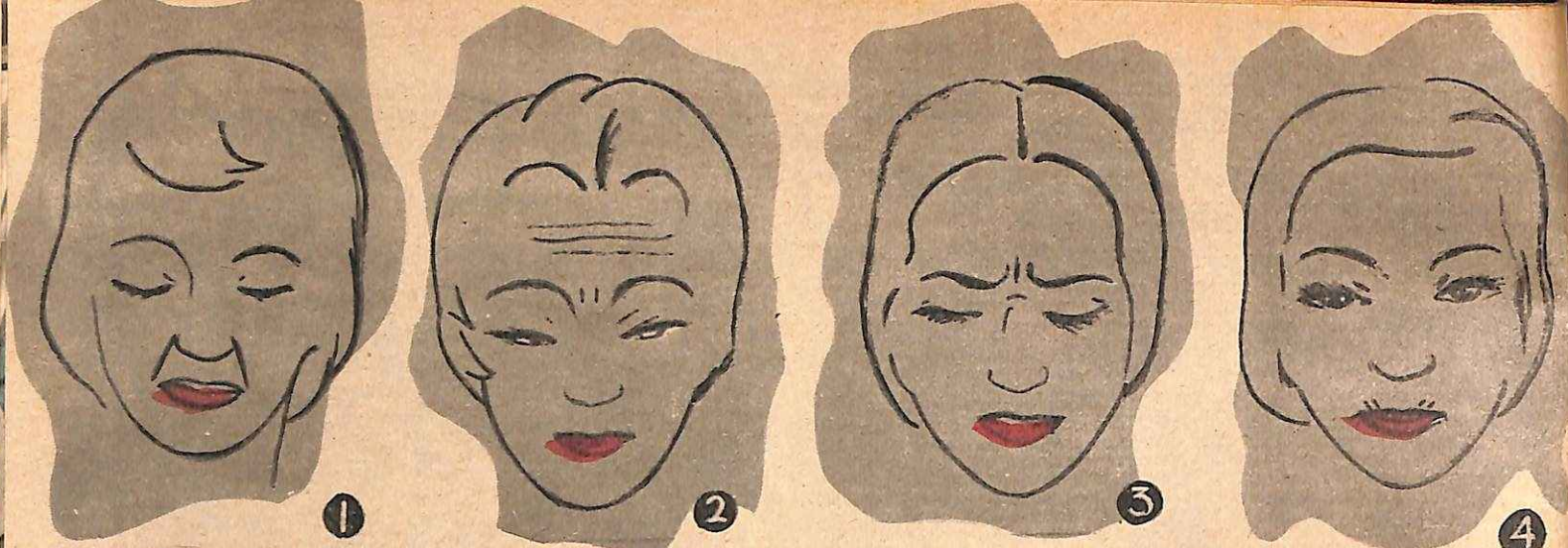
— Τό πεταξες, λοιπόν; ρώτησε ο Μαλέγκρ.
— Και βέβαια.
— Και το παιδάκι αυτό πέθανε;
— Τά δρομικά νερά του ποταμού κλείστηκαν από πάνω του.

Ο Μαλέγκρ έμεινε κάμποσες στιγμές συλλογισμένος. Άπλωσε ύστερα το χέρι του κι' έφίξε το μπράτσο του Μπιγκόρν.
— Άς υποθέσω πως το παιδί αυτό δεν πέθανε, τού είπε.
Ο Μπιγκόρν ανατρίχιασε άθελά του.
— Δεν καταλαβαίνω, μουρούρισε.

— Άς υποθέσω συνέχισε ο Μαλέγκρ, ότι αισθανθήκες τύψεις κι' ότι δεν έκτέλεσες τη διαταγή του Καρόλου του Βαλουά και της Μαργαρίτας. Άς υποθέσω, λοιπόν, ότι, αντί να ρίξης το παιδί μέσα στο ποτάμι, το άφησες σε μία έρημη καλύβα...
— Άλλα γιατί θα τό άφηνα εκεί; ρώτησε ο Μπιγκόρν, προσπαθώντας να κρύψη την ταραχή του.
— Ξέρω κι' εγώ; απάντησε ο Μαλέγκρ. Θα λογάριάζες, βέβαια, να το ξαναπαίρνες άργότερα.
Ο Μπιγκόρν κατέβασε τα χέρια του από το τραπέζι και χάιδεψε μηχανικά τη λαβή του χειριδίου του.
— Ή για κάποιο άλλο λόγο, συνέχισε άτάραχος ο Μαλέγκρ. Κι' άλλωστε ο λόγος δε μας ενδιαφέρει. Το κυριότερο είναι πως το παιδί δεν πέθανε... Κανουμε, βέβαια, μία υπόθεση, που μπορεί, όμως, να είναι και σωστή...
— Έπειτα;
— Πριν από μερικά χρόνια, αγαπητέ μου Μπιγκόρν, μ' έπιασε η νοσταλγία να ξαναβω την πατρίδα μας. Πήγα, λοιπόν, να περάσω λίγο καιρό στο Μπετούμ... Άπέναντι από το πανδοχείο όπου έμεινα, ζούσε μία γριά που τη λέγαμε Μαργεντίλη. Έβγαине λίγο, δε συναναστρεφόταν κανένα και σπανία άνοιγε το στόμα της. Η γυναίκα αυτή δεν ήταν από το Μπετούμ. Έχε εγκατασταθή εκεί μαζί μ' έναν άντρα κι' ένα παιδάκι.
Όταν πήγα στο Μπετούμ, ο άντρας είχε πεθάνει πριν από έννιά χρόνια και το παιδί, που θα ήταν ως δεκαπέντε χρόνων, είχε φύγει. Ο άνθρωπος που είχε πεθάνει, είχε ένα όνομα, που θα σου το πω σε λίγο.

— Πώς ήταν αυτό το παιδάκι; ρώτησε με περιέργεια ο Μπιγκόρν. Θέλω να πω, αυτό το παλληκάρι...
— Δεν ξέρω, απάντησε ο Μαλέγκρ, που ήθελε ν' αποφυγή για τη στιγμή τουλάχιστο, αυτή την έρωτη. Δεν είδα ποτέ αυτό το νέο. Είδα, όμως, εκείνη που περνούσε για μητέρα του Ζαν και κουδεντιάσα μαζί της.
— Αυτό το παιδί λεγόταν Ζαν; ρώτησε ο Μπιγκόρν.
— Ναί... Μιά νύχτα, λοιπόν, είχα άρροπορήσει κι' όταν γυρίσα στο πανδοχείο, ήταν περασμένα μεσάνυχτα... Περνώντας έξω από το αντίκρουσπίτι, νόμισα πως άκουσα κλάμματα... Καί, ξαφνικά, η πόρτα άνοιξε. Έμφανίστηκε τότε ένα λευκό φάντασμα κι' η πρώτη μου σκέψη ήταν να το βάλω στα πόδια. Άλλα πρόσεξα άμέσως πως αυτό τ'

1) Οι κατιούσες ρυτίδες είναι το χαρακτηριστικό γνώρισμα των γυναικών, που τα βλέπουν όλα μαύρα και που δεν ικανοποιούνται με τίποτα. 2) Οι ρυτίδες της ανωνίας και της μικρολογίας. 3) Οι ρυτίδες άναμεσα στα φρύδια οφείλονται σε υπερβολική διανοητική συγκέντρωση. 4) Οι ρυτίδες γύρω στα χείλη παρατηρούνται συνήθως στις γυναίκες με κλειστό και άτολμο χαρακτήρα.

Οι ρυτίδες!... Τι έφιάλης για τις γυναίκες! Κι' ωστόσο, όλες ενδιαφέρονται γι' αυτές... από τη στιγμή που είναι πολύ δύσκολο ή άδύνατο να τις καταπολεμήσουν. Άλλα, θα πητε, μήπως οι γυναίκες θάπρεπε να ενδιαφερθούν για τις ρυτίδες προτού εμφανιστούν; Ακριβώς. Από τό να προσπαθήτε να τις εξαφανίσετε ή να τις μετριάσετε, θα ήταν προτιμότερο να τις προλάβετε. Και το πράγμα αυτό είναι τις περισσότερες φορές στα χέρια σας.
Μην ξεχνάτε ότι οι ρυτίδες οφείλονται ή σε χαλάρωση των στρωμάτων που βρίσκονται κάτω από το δέρμα ή σε ώριμες εκφράσεις του προσώπου. Κι' οι δεύτερες είναι πολύ περισσότερες από τις πρώτες. Οι δύο αυτές, άλλωστε, συμβαδίζουν σε περισσότερες περιπτώσεις.
Αυτές τις ρυτίδες που οφείλονται σε ώριμες εκφράσεις του προσώπου μπορείτε να τις προλάβετε πάντοτε σχεδόν. Άλλα, για να το κατορθώσετε, πρέπει να ξέρετε την αίτια που προκαλεί κάθε μία απ' αυτές. Έξαφανίζοντας την αίτια, θα εξαφανίσετε και το αποτέλεσμα της. Άς δούμε, λοιπόν, ποιές είναι οι κυριότερες ρυτίδες και από ποιές αίτιες προκαλούνται:

ΠΩΣ ΘΑ ΠΡΟΛΑΒΕΤΕ ΤΙΣ ΡΥΤΙΔΕΣ!

1) Οι κατιούσες ρυτίδες.

Είναι το χαρακτηριστικό γνώρισμα των γυναικών, που τα βλέπουν όλα μαύρα και που δεν ικανοποιούνται με τίποτα. Συνοδεύονται συνήθως και από ένα άνοσηγμα του κάτω χείλους.
Το καλύτερο μέσον για να τις εξαφανίσετε είναι να βγάλετε την άπαισιδοξία από πάνω σας και να μάθετε να χαμογελάτε. Όλοκληρο το πρόσωπό σας θ' αλλάξει άμέσως. Θ' αποκτήσετε καινούργια έκφραση, που θα σας κάνει περισσότερο γοητευτική. Όσο γρηγορότερα κάμμε αυτή την άλλαγή, τόσο καλύτερα θα είναι. Διαφορετικά, θ' αναγκασθήτε να καταφύγετε στην αισθητική χειρουργική. (Τα μασάζ στις περιπτώσεις αυτές δεν κάνουν τίποτα). Άλλα και πάλι το αποτέλεσμα θα είναι πρόσκαιρο, αν εξακολουθήσετε να κατέχετε από τη μελαγχολία και την άπαισιδοξία σας. Οι ρυτίδες τότε θα ξανασηματωθούν.

2) Οι ρυτίδες του μετώπου και των φρυδιών.

Σχηματίζονται από τη διαρκή συστολή των αντιστοιχών μυών. Οφείλονται σε μία λαθάνουσα άγνωση, που άνατανάλλεται στα αισθήματα και τις ιδέες σας.
Πρέπει ν' άνοιξετε την καρδιά και το μυαλό

5) Οι ρυτίδες γύρω στα μάτια οφείλονται ή σε μυωπία ή σε κούραση. 6) Κι' η καρδιά έχει τις ρυτίδες της. Δεν είναι απαραίτητο ούτε να γελάτε άδιάκοπα ούτε να ξεκαρδίζεσαστε από γέλια με το παραμικρό. 7) Οι ρυτίδες της έκπληξης παρατηρούνται στις γυναίκες που πέφτουν διαρκώς από τα σύννεφα.

σας. Μη λεπτολογητέ τα πράγματα. Και μην προσπαθήτε να τα βάλετε όλα κάτω από ώριμένους κανόνες. Πάρτε τη ζωή λιγώτερο στα σοβαρά. Το κέρδος θα είναι μεγάλο όχι μόνο για την υγεία και τη διανοητική σας κατάσταση, αλλά και για την όμορφιά σας.

3) Οι ρυτίδες άναμεσα στα φρύδια.

Συνοδεύονται συνήθως από οριζόντιες ρυτίδες στη ρίζα της μύτης. Οφείλονται σε υπερβολική διανοητική συγκέντρωση. Προσπαθήτε να λύσετε όλα τα προβλήματα με τη λογική. Άλλα δεν τα καταφέρετε πάντα και αυτό σας ζημιώνει. Οι ρυτίδες αυτές παρατηρούνται όχι μόνο στις διανοούμενες, αλλά και σε γυναίκες που δεν έχουν καμμία σχέση με τα διανοητικά προβλήματα, για το λόγο ότι κι' αυτές αντίκεινται στον όλα τα προβλήματα που τους παρουνάζονται έγκεφαλικά.

4) Οι ρυτίδες γύρω στα χείλη.

Οι ρυτίδες αυτές σχηματίζονται στις γυναίκες που έχουν πάντοτε κλειστά τα χείλη τους και που όλη τους η στάσι χαρακτήριζεται από υπερβολική επιφυλακτικότητα και δειλία.

Δυσκολεύεσθε να πάρετε μέρος στη ζωή που σας περιτοιχίζει. Ο χαρακτήρας σας χάσαστε σ' έπαφή με τους άλλους. Πρέπει να λύσετε τη ζωή και να ξεφύγετε από τον εαυτό σας. Προσπαθήτε, ενδιαφερθήτε για τα ζητήματα τους, πάρτε ενεργό μέρος στη ζωή, αφήστε την παθητική κι' επιφυλακτική στάσι σας κι' οι ρυτίδες αυτές θα εξαφανιστούν μόνες τους. Άν, βέβαια, τις προλάβετε από την άρχη. Ο βασικός κανών σ' αυτή την περίπτωση είναι: Σε-οφίστε τα χείλη σας και ξεκολλήστε τις γωνίες τους.

5) Οι ρυτίδες γύρω στα μάτια.

Οφείλονται σε δύο αίτιες: σε μυωπία ή σε κούραση των μυτιών (διάσπασμα, άγρυπνίες, μακρά παραμονή σε χώρους που φωτίζονται ανεπαρκώς ή έσκόλειστα μάτια μπορεί να δημιουργήση παρόμοιες ρυτίδες).

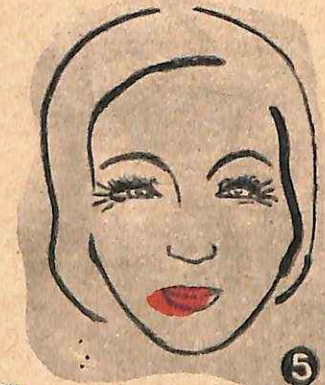
Οι αίτιες που τις προκαλούν σας δείχνουν και με ποιά τρόπο μπορείτε να τις προλάβετε. Προκειμένου για τη μυωπία, μην διατάξετε να φορέσετε γυαλιά, κεί να διαλέξετε εκείνα που σας ταιριάζουν. Το πρόσωπο. Αρκοίρασι των μυτιών μπορείτε επίσης να την αποφύκαλουν, απομυκρύνοντας όλες τις αίτιες που τη προκαλούν.

6) Οι ρυτίδες της χαράς.

Κι' η χαρά έχει επίσης τις ρυτίδες της. Σχηματίζονται από τη βάσι της μύτης προς τις δύο άκρες του στόματος. Αν τις προσέξετε, θα ίδητε ότι ακολουθούν τη διαδρομή του επάνω χείλους όταν άναγναίκες που γελάνε άδιάκοπα ή που ξεκαρδίζονται από γέλια με το παραμικρό.
Οι ρυτίδες αυτές συνοδεύονται κάποτε και από μικρές ρυτίδες στο έξωτερικό μέρος των μυτιών. (Όταν γελάτε υπερβάουν τους αντίστοιχους μύς των μυτιών). Η χαρά είναι νείς σε μία γυναίκα να την περιορίση. Μπορείτε, όμως, να βάφωστε το πρόσωπό σας.

7) Οι ρυτίδες της έκπληξης.

Αποτελούν συνήθως μεγάλη τόξ, που σάλακάνουν το μέτωπο από τη μιά άκρη ως την άλλη. Τις βλέπετε κανείς στις τα φρύδια τους προς τα πάνω...
Τό μέσον για να τις προλάβετε είναι ένα και μόνο: Σονη-πίο ψύχρασμα και μην κάνετε σάν να πέφτετε διαρκώς από τα σύννεφα.
Η ζωή, εύτυχώς ή δυστυχώς, είναι πολύ πεζή και πολύ συννησιμένη.

ολανδικός τάφος. Και πάλι σ' αυτόν, πάνω σ' ένα ψηλό βάθρο, ένας σκελετός μόρφας άπαίσια. Ένα μαύρο πανί του έκρυβε τα πόδια, έτσι που φαίνονταν μόνον το κορμί και το κρανίο του. Στη βάση του βάθρου βρισκόταν και δεύτερος σκελετός, που το κορμί του ήταν σκεπασμένο με κόκκινο πανί. Στα χέρια του κρατούσε ένα δρεπάνι. Και το δρεπάνι αυτό άνεδοκατέβαινε ακατάπαυστα, κινούμενο από κάποιο σατανικό μηχανισμό, που δεν τον έδλεπες, αλλά που έπρεπε να ύπαιρη.

Οι όμιλοι των μασκαρεμένων προχωρούσαν με φωνές προς τα εκεί. Άλλοι έτρεχαν πρόθυμα, ενώ άλλοι καμώνονταν πως ήθελαν να ξεφύγουν. Οι σύντροφοί τους τους έσπρωχναν τότε και γίνονταν ένας τρομερός σματάς... Οι τρελοί αυτοί, πάνω στον παροξυσμό τους, χτύπησαν ε' ενός τον άλλο, δαγκώνονταν και ούρλιαζαν σε δαιμονισμένοι. Όλοι έπρεπε να περάσουν μπροστά από το σκελετό με το κόκκινο πανί, για να τους άγγιξη με το δρεπάνι του. Κυλιόνταν τότε χαλάω, κουλουριάζονταν, μούγκριζαν και κουνούσαν οπισμαδικά τα χέρια και τα πόδια τους, σε να προσπαθούσαν να πιαστούν από κάποιον, για να σωθούν.

Η μακάβρια αυτή γιορτή, που γίνονταν σε πολλά νεκροταφεία της Ευρώπης κατά το Μεσαίωνα, συμβόλιζε την αιώνια κυριαρχία του θανάτου πάνω στη ζωή και το μάταιο όλων των προσπαθειών του ανθρώπου πάνω στη γη.

Η Μυρτίλλη, πιασμένη από τα κάγκελα, που προστάτευαν το παραθύρο της, παρακολουθούσε με φρίκη την άπαίσια σκηνή. Ένας καρδινάλιος, που είχε φτάσει μπροστά στο σκελετό με το δρεπάνι, ούρλιαξε τώρα:

— Έλεος! Να χαρώ τα πλούσια εισοδήματα αυτής της χρονιάς, και θα τρέξω άμεσα στην προκλήσι σου, ω παντοδύναμε βασιλιά της γης!

Αλλά το δρεπάνι του Χάρου δεν έκανε εξαίρεση σε κανένα.

Μία νεαρή γυναίκα φώναζε:

— Ο αγαπημένος μου μου υποσχέθηκε πως θα μου χαρίσει ένα μεταξωτό φόρεμα. Αφού με να το φορέσω μόνο μία φορά και κατόπιν πάρε μου το κεφάλι.

Είμαι πολύ νέα και πολύ όμορφη, ούρλιαξε μία βασιλίσσα. Χάρισέ μου ακόμη λίγο καιρό!

Ένας μοναχός έλεγε με δάκρυα στα μάτια:

— Κάτω από την προστασία αυτού του ράσου έκαμα τα μεγαλύτερα εγκλήματα... Κυλιόμην μέσα στο βούρκο της άκοσμίας και για να ικανοποιήσω τα πάθη μου, πούλησα τα ιερά σκεύη των εκκλησιών και τις αγίες εικόνες. Δός μου λίγο καιρό για να μπορέσω να εξιλεωθώ!

Πόση ώρα κράτησε αυτή η μακάβρια τελετή; Η Μυρτίλλη, παγωμένη από τον τρόμο της, θα ήταν ανικανή να το πει.

Ακούστηκε, ξαφνικά, το «κουκουκούκου» ενός πετεινού. Οι πύργοι έδωσαν άμέσως κι' όλο αυτό το πλήθος γάuche μέσα στη νύχτα. Η σιωπή και τα σκοτάδια άπλώθηκαν και πάλι μέσα στο νεκροταφείο.

Η Μυρτίλλη ήταν τρελή από τον τρόμο της... Πού να πάει; Πώς να σωθεί; Η γυναίκα που βρισκόταν στο διπλανό δωμάτιο ήταν μάγισσα και ήθελε το κακό της. Κι' άσπαστο, αισθάνθηκε την επιθυμία να τρέξει κοντά της, γιατί φοδόνταν τη μοναξιά.

— Σκοτώστε με, αν θέλετε, θα της έλεγε. Αλλά αφήστε με κοντά σας... Δε μπορώ να είμαι μόνη.

Έτρεξε στην πόρτα κι' ήταν έτοιμη να την ανοίξει, αλλά ξαφνικά, η φωνή της Μάμπελ έφτασε σ' αυτή της. Η φωνή αυτή έλεγε:

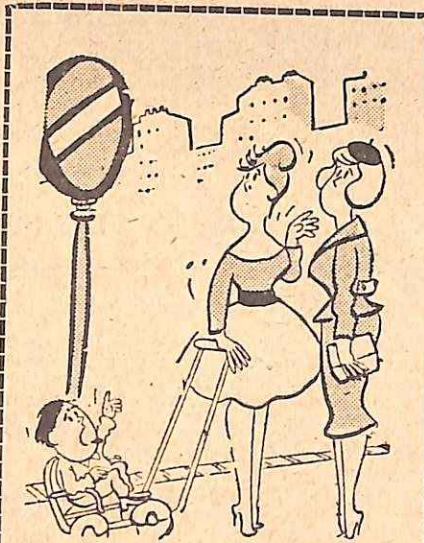
— Να το ποτό, που θα σκοτώσει τον Μπουριντάν!... Ω βασιλίσσά μου, θα το έχω το έλξιό σου και θα το χύσεις μόνη σου στο ποτήρι του αγαπημένου σου!

Η Μυρτίλλη, ακούγοντας αυτά τα λόγια, κλονίστηκε και λίγο έλειψε να σωριαστεί κάτω. Αλλά η σκέψη πως ο αγαπημένος της κινδύνευε, την έκανε να συνέλθει. Ποιός, λοιπόν, ήθελε να τον σκοτώσει; Και για ποιο λόγο;

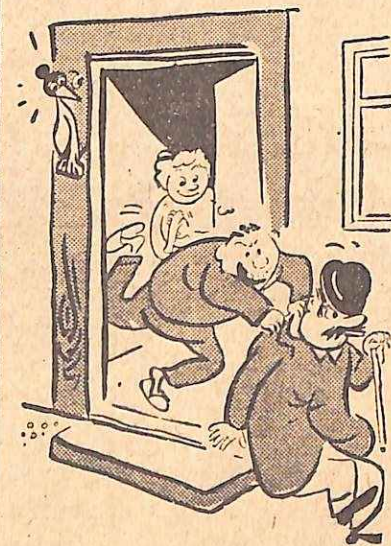
Έσκυψε τότε και κύτταξε από την τρύπα της κλειδαριάς... Εκείνη τη στιγμή, η Μάμπελ γέμιζε ένα μπουκαλάκι μ' ένα κιντρινωπό υγρό. Θα ήταν σίγουρα το δηλητήριο, που θα σκότωνε τον Μπουριντάν... Η μάγισσα, αφού γέμισε το μπουκαλάκι, το σφράγισε με προσοχή.

— Αν τα βιβλία δε λένε ψέμματα, αυτό το έλξιόρι πρέπει να φέρη το αποτέλεσμα, του, είπε. Αλλά και στην αντίθετη περίπτωση, θα δόση το θάνατο σ' εκείνον που θα το πιή.

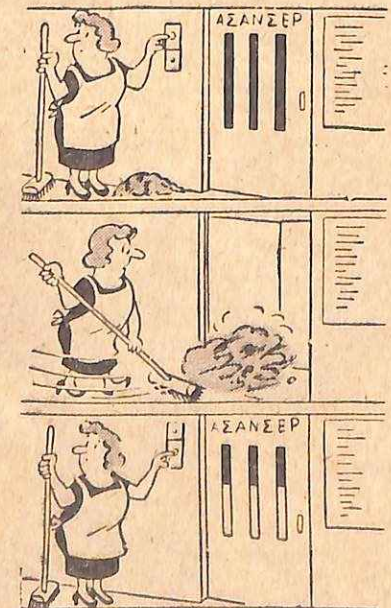
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

— Πρόσεξε, μαμά, απαγορεύεται η στάθμευση εδώ!...

— Έπί τέλους, τον έπιασα τον ξέφυγτο, που κάθε τόσο μας χτυπάει την πόρτα κι' έπειτα εξαφανίζεται!...

Χωρίς λόγια.

Η Ίωσηφίνα ΠΕΘΑΝΕ ΔΗΛΗΤΗΡΙΑΣΜΕΝΗ;

Οι άποκλύψεις της για το Δελφίνο

Η αυτοκράτειρα Ίωσηφίνα, η πρώτη σύζυγος του Ναπολέοντος, πέθανε δηλητηριασμένη.

Η επίσημη έκδοχή είναι, ότι η Ίωσηφίνα πέθανε από βρογχοπνευμονία, που επιδεινώθηκε και από την εμφάνισή πλευρίτιδος. Τα γεγονότα, σύμφωνα μ' αυτή την έκδοχή, εξυλίστηκαν ως εξής:

Κατά τις πρώτες ημέρες του Μαΐου του 1814 — ο Ναπολέων είχε παραιτηθεί από τις 11 'Απριλίου κι' είχε φύγει για τη νήσο Έλβα — παρά τον όμιχλώδη και βροχερό καιρό, η Ίωσηφίνα είχε κάμει έναν περίπατο με ανοιχτό αμάξι στο δάσος του Σαιν-Λέ. Γύρισε απ' αυτό τον περίπατο με ρίγη. Το ίδιο βράδυ, ωστόσο, δέχτηκε τον τσάρο Αλέξανδρο, που είχε ζητήσει να τη δει. Η Ίωσηφίνα, που αισθανόταν μεγάλη αδιασπασία, έφαγε λίγο. Αλλά, μετά το δείπνο, έκαμε την απερισκεψία ν' ακολουθήση τον αυτοκράτορα σ' έναν περίπατο κάτω από τα δέντρα του πάρκου. Ο περίπατος αυτός χειροτέρευσε την κατάσταση της. Το άλλο πρωί, πνιγόταν από τον πυρετό. Οι προσπάθειες των γιατρών για να τη σώσουν, έμειναν χωρίς αποτέλεσμα. Κι' έπειτα από τρεις ημέρες, πέθανε. Έγινε τότε νεκρώσιμα στο σπίτι της. Οι γιατροί της άνοιξαν το στήθος κι' εξέτασαν τα διάφορα όργανα. Στην έκθεσή τους δεν προσδιορίζουν την ασθένεια από την οποία πέθανε. Περιγράφουν μόνο την κατάσταση των πνευμόνων κι' αφίνουν να υπονοηθεί, ότι η αιτία βρισκόταν εκεί.

Αλλά η αλήθεια ήταν ολόετα διαφορετική. Το θάνατό της τον προκάλεσε μία απερίσκεπτη συνομιλία της με τον Αλέξανδρο, ζόν και το ζωρό ενδιαφέρον του για τη νοσηρότητα. Κατά την επίσκεψή του αυτή, λοιπόν, η Ίωσηφίνα εκμυστηρεύθηκε στον τσάρο, ότι αυτή είχε φυγαδεύσει το Δελφίνο, το γυίο του καροταμπέδου του Λουδοβίκου 16ου, από τη φυλακή του Τέμπλου. Δεν ήταν η πρώτη φορά, που η Ίωσηφίνα έκανε πολέοντος την ανάγκη να περιοριστεί σε γενικότητες. Τώρα, όμως, ανέφερε λεπτομέρειες, που ήταν πολύ διαφορετικές.

Ξέρω τώρα που βρίσκεται, πρόσθεσε, ο διάδοχος των Βουρβόνων κι' είμαι έτοιμη να τον υποδείξω στη μεγαλειότητά σας, αφού βεβαιωθώ πρώτα, ότι θ' αναγνωρισθώ τα δικαιώματά του πάνω στο γαλλικό θρόνο.

Ο τσάρος έμεινε κατάπληκτος ακούγοντας αυτή την αφήγησι κι' απάντησε στην Ίωσηφίνα:

— Αύριο κιόλας θα δώ τον Ταλλεφράνδο και θα συνεννοηθώ μαζί του για το ζήτημα του διαδόχου του γαλλικού θρόνου.

Ως γνωστόν, μετά την παραιτήσι του Ναπολέοντος, οι τρεις νικητές, ο βασιλεύς της Πρωσίας, ο αυτοκράτορας της Ρωσίας και ο αυτοκράτορας της Αυστρίας, είχαν αποφασίσει να παλιννοστήσουν τους Βουρβόνους, απόδοκίμο 16ου, κόμητα της Προβηγκίας. Αν, όμως, ζούσε ο Δελφίνος, ο θρόνος άνηκε δικαιοματικά σ' αυτόν.

Ο τσάρος, σύμφωνα με την υπόσχεσή του, είδε την άλλη ημέρα τον Ταλλεφράνδο και του μίλησε σχετικά με το Δελφίνο. Τι έπακολούθησε απ' αυτή τη στιγμή; Νά τα γεγονότα:

Το άλλο πρωί, ένας καβαλλάρης σταμάτησε μπροστά στην είσοδο της Μαλαιζιόν, θοδέσμη από λευκά τριαντάφυλλα, λεγοντάς του να την πάη άμέσως στην κυρία του. Ο θυρωρός συμφοβήθηκε με την κυρία του. Η Ίωσηφίνα βρισκόταν εκείνη την ώρα στο κρεβάτι. Μόλις είδε το μπουκέτο, το πήρε στην αγκαλιά της κι' έσκυψε το κεφάλι της ανάμεσα στα άνθη, για να εισπνεύσει το άρωμα τους... Αλλά τα άνθη αυτά ήταν δηλητηριώδη κι' έπειτα από λίγο ένοιωσε πόνο φρερούς σ' όλο της το στήθος.

— Έχω μία φωτιά μέσα στα πνεμόνια μου! έλεγε.

Το απόγευμα, η άναπνοή της έγινε δύσκολη και το βράδυ πέθανε. Σύμφωνα με την επικρατούσα αντίληψη, ο Ταλλεφράνδος είχε φανερώσει τις άποκαλύψεις της Ίωσηφίνας στους φανατικούς ο' ανέθηκε στο θρόνο ως Λουδοβίκος 18ος. Αυτό τότε, για ν' αποφύγουν τις περιπλοκές, αποφασίσαν να κλείσουν για πάντα το στόμα της τώως αυτοκράτειρας.

ΚΩΜΙΚΟΙ ΤΥΠΟΙ της αρχαιότητας

ΕΙΝΑΙ τομηρό κανείς να πη «κωμικό» τύπο τον Άλκιβιάδη. Παρ' όλα αυτά προτού ακόμη φτάση στο μεσογειακό της δόξας του, υπήρξε ο πιο έκκεντρικός Αθηναίος της εποχής του. Πρωτοπόρος του «τεντυμποισμού», έκανε τις πιο άπαιθανες παλαβομάρες, ξαφνιάζοντας συγγενείς και φίλους. Η όμορφιά του ήταν άσυγκριτη. Όσοι τον έβλεπαν για πρώτη φορά, έμεναν έκθαμβοι μπροστά του.

Δεν είναι θνητός, έλεγαν, αλλά θεός που κατέβηκε από τις κορφές του Όλυμπου!

Ίσως όμως η όμορφιά του αυτή να ήταν κι' η αιτία της διαγωγής του. Γιατί κανείς δεν του φερόταν αυστηρά. Τόσο η μητέρα του Δεινομάχη, όσο κι' ο πατέρας του Κλεινίας τον είχαν μη τάξη και μη βροχή. Έτσι ο έφηβος έκανε το κεφαλιού του. Μάλλον, έβασε φρατίες στους ξένους άρχοντες και κυνηγούς γρήες και σεάστρες δέσποινες, για να τις... κατακτήσει. Είναι γνωστό άλλωστε το σκανδαλό που δημιούργησε με τη γυναίκα του δασκάλου του, την Άγλαονίκη. Απο δώ την είχε, από κεί την είχε, ο Άλκιβιάδης κατόρθωσε να την ξεμαλώσει. Και μία νύχτα που έλειπε ο άντρας της, πήγε κοντά της. Εκείνος όμως γύρισε ξαφνικά και τους έπιασε επ' αυτοφώρω! Έντρονος σχεδόν από το άπιστευτο θέαμα, έπεσε σ' ένα ανάκλιτρο τραντάζοντας τα μαλλιά του.

Είναι εκπληκτικό! έπτε στη γυναίκα του. Έσύ, στην άγκαλιά ενός έφηβου; Ω, σίγουρα, οι θεοί θα στείλουν τους κεραυνούς τους να μας κατακλύσουν.

Ο Άλκιβιάδης πήγε και κάθισε σιμά του. Γιατί κανείς έτσι; τον ρώτησε. Θα προτιμούσες να την έπιανες με κανένα συνομήλικό της;

Ο δάσκαλός του τον κύτταξε άσχημα. Είσαι αδιάντροπος! το έπτε. Αντί να λυπηθείς γι' αυτό που έκανες, προσπαθείς να με κοροϊδέψεις κι' από πάνω.

Καθόλου άπορηθηκε ο έφηβος. Η Άγλαονίκη δεν έκανε τίποτα περισσότερο απ' ότι κανείς έου τόνον καιρό.

Δηλαδή;

Παραδέχεσαι ότι είσαι δάσκαλός μου κι' ότι μου μαθαίνεις πάλι και άλλα άγνωστά;

Το παραδέχομαι.

Τότε πρέπει να παραδεχτείς ότι κι' η Άγλαονίκη με την πείρα της μου μαθαίνει τη σημασία έρωτας. Πού βλέπεις, λοιπόν, τη διαφορά; Έστω, αποκρίθηκε εκείνος. Αλλά μην πής σε κανένα για ότι έγινε. Γιατί τότε θα κατανοήσω ο περίεργός σου φίλων μου και των γνωστών μου. Όσο για την Άγλαονίκη, τη συγχωρώ. Δεν φταίει αυτή, αλλά ο πειρασμός της όμορφιάς σου. Πάντως μην ξανάβρης εδώ. Στο απαγορεύω!

Ο Άλκιβιάδης δεν ξαναπάτησε στο σπίτι του δασκάλου του. Μά η Άγλαονίκη, που ήταν πιά πρελιά έρωτευμένη μαζί του, δεν τον άφησε σε ησυχία. Τον παρακολουθούσε, τον έστελνε μηνύματα με τον ένα και τον άλλο κι' ύστερα από λίγο, όλη η Αθήνα ήξερε για τις σχέσεις τους. Φυσικά, αυτό ήταν κάτι που δε μπορούσαν να το πιστέψουν οι φίλοι του. Όλοι τους δηλαδή πίστευαν πως της Άγλαονίκης της είχε κερτίφει κι' ότι αυτός δεν είχε καμιά σχέση με την ύπόθεσι.

Ο έφηβος όμως αντί να το διαψεύσει, έλεγε:

— Μη με ρωτάτε και μη με φέρνετε σε δύσκολη θέσι. Αν η Άγλαονίκη ήταν πιά νέα, θα σας έλεγα την αλήθεια. Μά στην ηλικία που είναι, δεν έχω δικαίωμα να πω τίποτα.

Αυτό που λες είναι σχεδόν όμολογία.

Πάρτε το όπως θέλετε, αλλά αφήστε ησυχία τη σεάσθη δέσποινα.

Η «σεάσθη» όμως δέσποινα, διαδίδει ότι σε είχε φίλο.

Αφού το λέει η ίδια, τι ρωτάτε τότε μένα;

Μπορεί να λήψω ψέμματα.

Είσαστε περίεργοι. Η αλήθεια με το ψέμμα δεν έχουν καμιά διαφορά. Έτσι, όποια άποψι κι' αν πάρετε, δε θα πέσετε έξω.

Δεκαοχτώ μόλις χρόνων, ο Άλκιβιάδης είχε αναλάβει τη διαχείρισι της πατρικής του περιουσίας, έπειδι ο Κλεινίας είχε πεθάνει και τον άφησε γενικό κληρονόμο του. Τότε ακριβώς άρχισε να κινή και τις μεγαλύτερες τρέλες της ζωής του. Ντυνόταν εξωφρενικά, έδινε στους δρόμους μαζί με τους εξαλλους φίλους του, μεθούσε, πείραζε τους διακούς και την επομένη, γύριζε στον ένα και στον άλλο, για να πληρώση τις ζημιές του. Τού κάκου τον παρακαλούσε η μητέρα του να συμμορφωθεί. Τού κάκου τον συμβούλευε. Εκείνος έκανε πάντοτε το αντίθετο. Κάποτε ωστόσο... άπομονώθηκε. Δεν ήθελε πια να δη κανένα, ούτε έδινε στους δρόμους. Η αλήθεια είναι πως οι τρεις μήνες που κράτησε η εξαφάνισή του, το «άστω» άρχισε να τον... νοσταλγεί. Τώρα που είχε λείψει απ' τη μέση, οι Αθηναίοι δεν ήξεραν τι να πουν και τι να κάνουν. Έτσι ξαναπιασαν πάλι τις πολιτικές τους διαμάχες.

Ο Άλκιβιάδης όμως δεν είχε σκοπό να καλογορεύη για πάντα. Γιατί όταν κλείστηκε στο σπίτι του, είχε το λόγο του: «Θέλε να διαπιστώσει αν οι Αθηναίοι τον ανάστησαν. Και το διαπιστώσει. Έτσι ένα πρωί παρουσιάστηκε στην Άγλαό μ' ένα σκυλί που του είχε κάνει και την ούρα και τ' αυτιά του. Η εμφάνισή του χαροποίησε όλους τους γνωστούς και τους φίλους του, που έτρεξαν να τον υποδεχτούν, όπως θα υποδεχόνταν κάποιον που είχε λείψει από χρόνια.

— Έπί τέλους, τον ρώτησαν, έγινες καλά;

— Και ποιος σας έπτε ότι ήμουν άρρωστος;

— Τότε γιατί έμεινες τρεις μήνες κλεισμένος στο σπίτι σου;

— Γιατί δε μπορούσα να μείνω περισσότερο. Άλλωστε γύμνα το σκυλί μου.

— Και τι γυμνάσια του μάθαινες;

— Τόσα πολλά, ώστε να μη μάθη κανένα. Γι' αυτό κι' έγω τιμώρησα.

— Με ποιών τρόπο;

— Με το να το κόβω τ' αυτιά και την ούρα του.

Η γνωριμία του Άλκιβιάδη με το Σωκράτη, άρχισε να τον φέρνι στον ίδιο δρόμο.

Ο ΠΙΟ «ΠΑΡΑΞΕΝΟΣ» ΑΘΗΝΑΙΟΣ

— Αυτή δεν είναι τιμωρία. Είναι βαρβαρότητα!

— Ναι, το σκέφτηκα πολλές φορές. Την ούρα του με δουλοκότητα. Ούτε θ' άκουη τις άποψεις που λέμε οι περισσότεροι.

Μία άλλη φορά, ο Άλκιβιάδης βγήκε στους δρόμους φορτωμένος με δυο κοφίνα γεμάτα πέτρες. Οι φίλοι του που τον είδαν άπορησαν.

— Γιατί φορτώθηκες έτσι; τον ρώτησαν. Τι σε άναγκασε;

— Πριν από λίγο είδα φορτωμένο ένα ψωραλέο γάιδαρο μ' αυτά τα κοφίνα, αποκρίθηκε εκείνος σοφιστής. Ήταν τόσο δυστυχισμένος, που σκέφτηκα να μπω στη θέση του. Έτσι πλήρωσα τον κυρίο του, ελευθέρωσα το γάιδαρο και πήρα το βάρος του πάνω μου.

— Και τι θα τις κάνης αυτές τις πέτρες;

— Θα οικοδομήσω ένα μνημείο για όλους τους γαϊδαρούς...

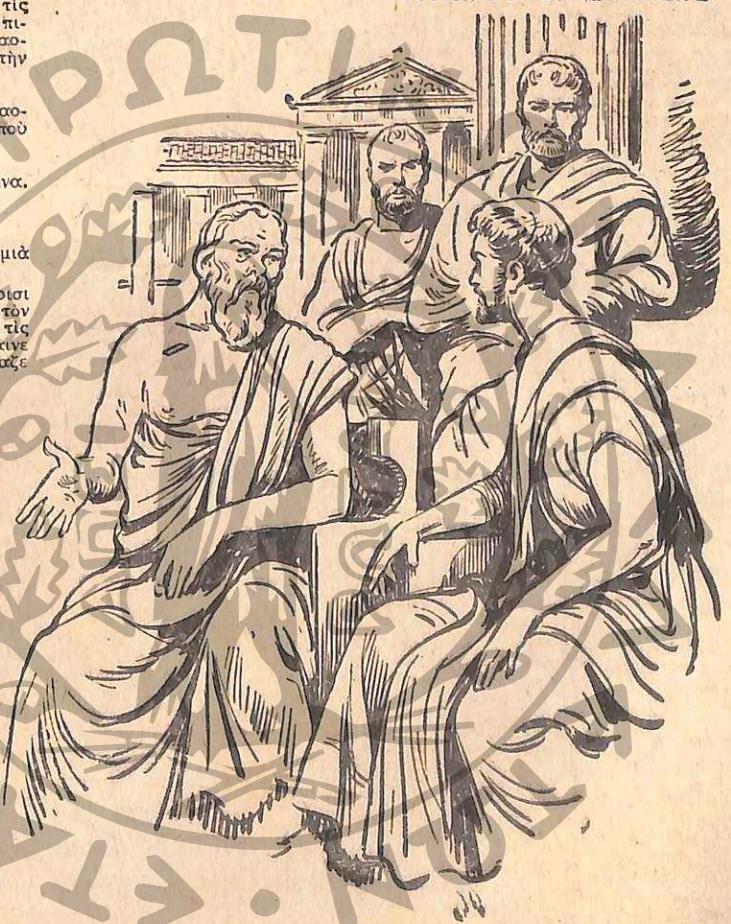
Ήταν πιά τριάντα χρόνων ο Άλκιβιάδης κι' η όμορφιά του άνην να λιγούσσει, άποκτούσε καινούργια θέληση. Η γνωριμία ωστόσο με το Σωκράτη, άρχισε να τον φέρνι στον ίδιο δρόμο. Έτσι γρήγορα έγινε άριστος πολεμιστής και δραστήριος στρατηγός. Αυτό βέβαια δε σήμαινε πως είχε πατατήσει τις... λώες του. Αντίθετα τις αύξανε. Ο Άλκιβιάδης ήταν ο πρώτος που παρακίνησε τους Αθηναίους να άποστρατεύσουν εναντίον της Σικελίας. Αυτός μάλιστα θα ήταν ένας από τους άρχηγούς. Οι άλλοι στρατηγοί όμως δεν τον ήθελαν μαζί τους από φόβο. Ωστόσο, την ημέρα που ο στόλος τους ήταν έτοιμος ν' άποπλεύσει, οι Αθηναίοι που ζήτησαν το πρωί, βρέθηκαν μπρος σ' ένα θέαμα άπιστευτο: Όλα τα κεφάλια των άποαλμάτων του Έρμη, που υπήρχαν σε κάθε γωνιά του δρόμου, ήταν σπασμένα.

Αυτό έκανε τους πολεμιστές να τρομάξουν και να μη θέλουν να πάνε στον πόλεμο. Γιατί θεωρήθηκε ως κακός οίανός. Τότε όμως ο δημογώγος Άνδροκλής, έχθρος του Άλκιβιάδη, τον κατηγορήσε πως η κατατροφή των άγαλμάτων ήταν έργο δικό του. Έπτε ακόμη ότι με τους φίλους του άπομιμήθηκαν τα Έλευσινία Μυστήρια. Η κατηγορία ήταν σοδαρή, μά ο Άλκιβιάδης δεν τα σάσισε.

— Ναι, έπτε, όταν πίνω γίνωμαι άλλος άνθρωπος. Μά τον άλλον άνθρωπο, τον κρατώ δεμένο στο χέρι μου και δεν τον άφινω να κινή άποψεις. Δικάστε με, λοιπόν, να δικαστεί κι' αυτός μαζί μου...

Οι Αθηναίοι όμως σκέφτηκαν ώριμότερα και τον έστειλαν στην άποστρατεία της Σικελίας. Αλλά οι έχθροι του κατόφεραν να τον καταδικάσουν έρήμην σε θάνατο. Όταν το έμαθε, αντί να άναγνωρίση στην Έλλάδα, δραπέτευσε. Οι έχθροι των Έλλήνων του έδωσαν μεγάλη αξίωμα. Οι Αθηναίοι, που κατόλασαν το σφάλμα τους, τον ξανακάλεσαν πίσω. Γύρισε τότε, πολέμησε, έδραψε δάφνες, αλλά τον καταδίκασαν πάλι σε θάνατο. Μά και πάλι κατόρθωσε να διαφύγει. Έτσι βρέθηκε στη Φρυγία, στην αυλή του Φαρνασάδου. Εκεί, μακριά από την πατρίδα του, άρχισε να πίνει μέχρι που έφευτε άναίσθητος. Κι' ένα βράδυ, τρεις άπεσταλμένοι των Έλλήνων, τον χτύπησαν με τα βέλη τους και τον άφησαν στον τόπο.

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Η νέα αυτή κάβεται κυριολεκτικά... στο κενό. Η καρέκλα της είναι κολλημένη στον τοίχο, σε ύψος τριών μέτρων από το πάτωμα, με τη μαγική κόλλα. Είναι ευκολώτερο να βγάλουμε τα τούβλα παρά να ξεκολλήσουμε αυτή την καρέκλα από πάνω τους.

Η μαγική κόλλα ΠΟΥ ΚΟΛΛΑΕΙ ΤΑ ΠΑΝΤΑ!...

Μιά συνθετική ρητίνη, που έχει μεγαλύτερη αντοχή από το χάλυβα

Πριν από κάμποσο καιρό, οι τεχνικοί των εργοστασίων Κράισλερ, στο Νητρώιτ, πήραν μία ξύλινη καρέκλα της κουζίνας, αλείψαν το ένα της πλευρό με μία λευκή ουσία και την κολλήσαν στον τοίχο, σε ύψος τριών μέτρων. Πήραν κατόπιν μία ξύλινη σκάλα, αλείψαν το ένα της πλευρό με την ίδια ουσία και την κολλήσαν κι' αυτήν στον τοίχο. Όταν τελειώσαν αυτές οι προετοιμασίες, μία ωραιότατη νέα, βάρους 52 κιλών, ανέβηκε στη σκάλα, έκαμε σ' αυτήν διάφορα ακροβατικά γυμνασμάτα κι' έπειτα πήδησε στην καρέκλα, που θα μπορούσε να πη κανείς ότι κρεμόταν στο κενό, κάθισε μ' όλη της την άνεσι σ' αυτήν κι' άναψε το τσιγάρο της.

Η νέα έμεινε σ' αυτή τη θέση αρκετή ώρα, για να μπορέσουν να την πάρουν οι φωτογράφοι σε ποικιλία στάσεων...

Όταν κατέβηκε από κεί, χρειάστηκε να ενώσουν τις προσπάθειές τους τρεις χερσώνισμοι εργάτες για να μπορέσουν να ξεκολλήσουν την καρέκλα και τη σκάλα.

Αλλά δεν τις ξεκόλλησαν. Κατάφεραν μόνο ν' αποσπάσουν κάμποσα τούβλα από τον τοίχο, που έμειναν κολλημένα στη σκάλα και στην καρέκλα.

Η καινούργια αυτή κόλλα είναι τόσο ισχυρή, που άρκει να καλύψουμε μ' αυτήν 25 μόλις χιλιοστά μίας σιδερένιας δοκού, για να μπορέσει να συγκρατήσει ένα αυτοκίνητο βάρους 1300 κιλών.

Αλλ' η κόλλα αυτή δεν έχει σχέση με τις συνηθισμένες. Είναι μία συνθετική ρητίνη, που, όταν ξεραθεί, έχει μεγαλύτερη αντοχή από το χάλυβα, το τσιμέντο ή την πέτρα. Μπορούμε να κολλήσουμε μ' αυτήν τα πάντα: Σίδερα, μπρούντζους, ξύλα, αλουμίνιο, πορσελάνη, μάρμαρα, γυαλικά, τούβλα κτλ.

Στο εμπόριο, αυτή η κόλλα προσφέρεται με διάφορα ονόματα: «Υγρός σίδηρος», «υγρός χάλυψ», «νυλός», «έμποτεξ», «υζόλ» κτλ. Κάθε-

μιά άπ' αυτές τις μάρκες, έχει, βέβαια, τις ενδείξεις της, που δεν είναι, όμως, απόλυτες. Όρισμένο προϊόν π.χ. προσφέρεται για τα μέταλλα. Αλλά δεν σημαίνει ότι δε μπορεί να χρησιμοποιηθεί για το ξύλο ή τα γυαλικά.

Η «Κράισλερ» παρασκεύασε τελευταία μία ειδική κόλλα για μάρμαρα. Στην επίδειξι αυτής της κόλλας έγινε το εξής: Οι κατασκευαστές της πήραν μία μαρμαρίνη πλάκα και την κομμάτιασαν μ' ένα σφυρί. Κόλλησαν ύστερα αυτά τα κομμάτια με την κόλλα.

Ξαναπήραν κατόπιν το σφυρί, κι' άρχισαν να χτυπάνε τη συγκολλημένη πλάκα. Η πλάκα αυτή ξανάσπασε. Το αξιοσημείωτο, όμως, είναι ότι δεν έσπασε σε κανένα από τα μέρη που είχαν συγκολληθεί με την κόλλα. Τα σπασίματα έγιναν όπουδήποτε άλλου εκτός από τα σημεία εκείνα.

Η κόλλα αυτή δεν κολλάει μόνο τα όμοια πράγματα, αλλά και τα άνομοια. Μπορούμε π.χ. να κολλήσουμε ξύλο πάνω σε μπετόν, σίδερο πάνω σε τούβλα ή πέτρες, γυαλί πάνω σε άτσάλι, καουτσούκ πάνω σε πέτρες ή σε μέταλλο κτλ.

Στα καράβια, μπορούμε να κολλήσουμε μ' αυτή την κόλλα τα πάντα, από το σπασμένο κατάρτι ως τα κομμένα σχοινιά. Τα σπασμένα εργαλεία, οι υδροσώληνες κι' οι νεροχύτες των σπιτιών μπορούν να επανασυγκολληθούν στη στιγμή και για αperiόριστο χρονικό διάστημα.

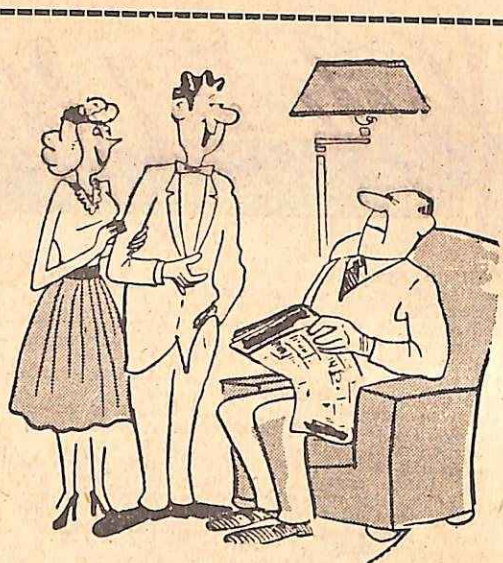
Προκειμένου για τα έπιπλα, είναι δυνατόν να δώσουμε σ' αυτή την κόλλα το χρώμα που επιθυμούμε, για να μην διακρίνεται η συγκόλλησι. Για τις πορσελάνες χρησιμοποιείται μία λευκή κόλλα. Υπάρχει ακόμη μία άχρη κόλλα για τα γυαλικά.

Οι συνθετικές ρητίνες από τις οποίες παρασκευάζεται αυτή η κόλλα έχουν ένα άλλο πλεονέκτημα: Είναι αδιάπεραστες από το νερό. Έτσι μπορούμε να την χρησιμοποιήσουμε για να βουλώσουμε τη ρωγμή ενός υδροσώληνος, ενός λουτρού, μίας ταράτσας κτλ.

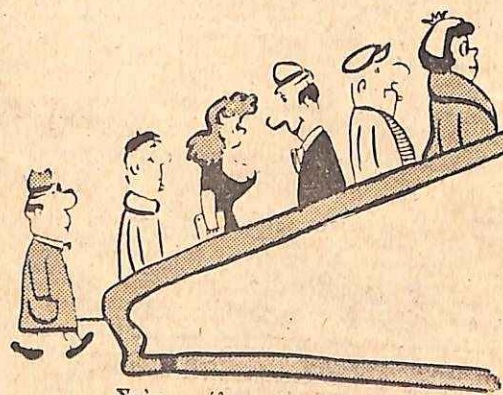
Όπως είπαμε παραπάνω, εκτός από το γενικό τύπο, που κάνει για όλες σχεδόν τις δουλειές υπάρχουν άλλοι ειδικοί που προορίζονται γι' αυτό ή εκείνη την ειδική εργασία. Ο «πλαστικός χάλυψ» π.χ. περιέχει 80% σκόνη χάλυδος και 20% συνθετική ρητίνη. Τα μόρια της σκόνης του χάλυδος διεισδύουν άναμεσα στα δισεκατομμύρια μικροσκοπικά μόρια του μετάλλου, που βέλομε να συγκολλήσουμε και η συνθετική ρητίνη τα ενσωματώνει σ' αυτά. Στο γεγονός αυτό οφείλεται η μεγάλη στερεότης, που παρουσιάζει η «μαγική κόλλα».

Η συγκόλλησι γίνεται είτε με τη θερμότητα είτε με άπλη πίεσι. Η θερμότης δίνει στη συγκολλητική ουσία μεγαλύτερη αντοχή. Αν π.χ. κολλήσουμε ένα μέταλλο, χρησιμοποιώντας θερμότητα 175ο, μόνο μία πυρκαγιά που θα ανέπτυσε ανώτερη θερμότητα, θα μπορούσε να διαλύσει τη μαγική κόλλα. Όταν η συγκόλλησι γίνεται με άπλη πίεσι και υπό συνθήκη θερμοκρασίας (π.χ. τη θερμοκρασία του δωματίου), η κόλλα αντέχει σε θερμοκρασίες 100 περίπου βαθμών.

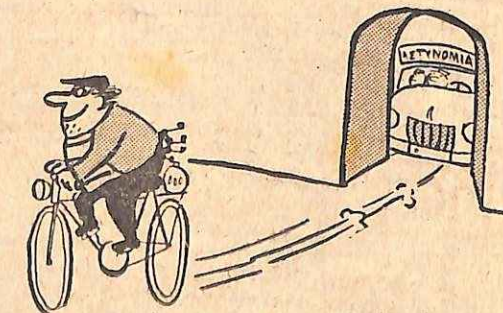
Αν π.χ. έχουμε κολλήσει ένα σωλήνα με άπλη πίεσι, θα πρέπει ν' αναπτυχθεί γύρω του ή στο έσωτερικό του θερμοκρασία ανώτερη από 100 βαθμούς για να διαλυθεί η κόλλα. Όπως είναι γνωστό, καμιά από τις συνηθισμένες κόλλες δεν παρουσιάζει αυτά τα πλεονεκτήματα. Οι κόλλες αυτές λιώνουν μόλις η θερμοκρασία ξεπεράσει ώριμμένους βαθμούς.

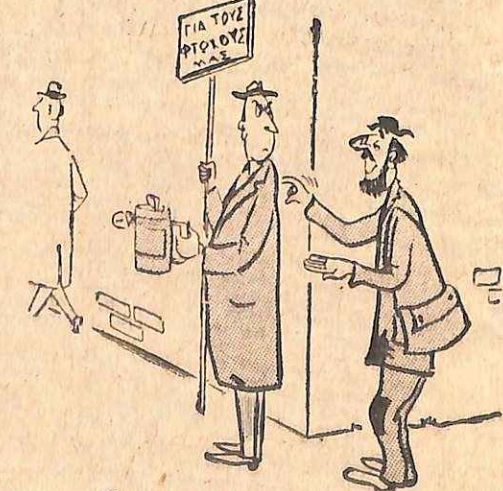
— Έφ' όσον δουλεύετε κι' εσείς κι' η κόρη σας, δε νομίζω ότι υπάρχει οικονομικό πρόβλημα για το γάμο μας!

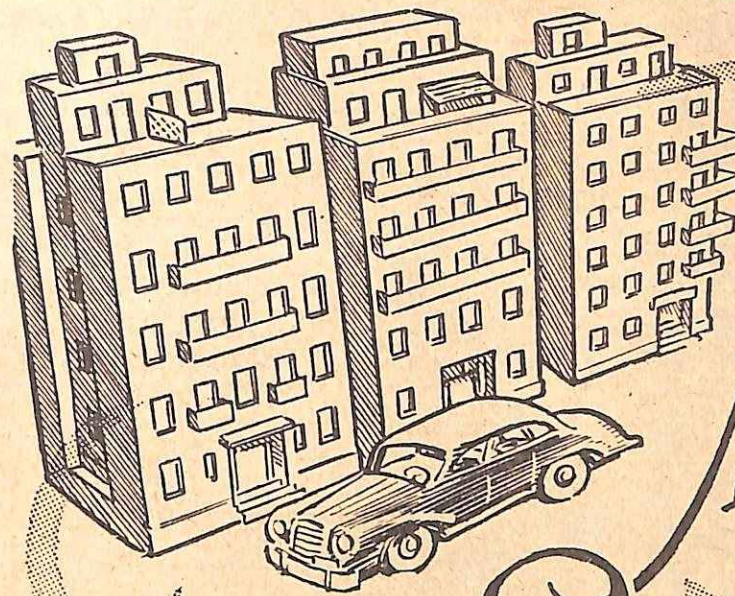
Στις σκάλες της 'Ομοιοίας.

Τους ξέφυγε!...

— Μπορώ να έχω μία μικρή προκαταβολή;

Λαχείον Συντακτών

3 ΣΠΙΤΙΑ ΚΑΙ 1 ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ

Είναι το καταπληκτικό κέρδος του 1ου ΤΥΧΕΡΟΥ των ΕΠΤΑ ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΩΝ ΣΕΙΡΩΝ (ΠΡΩΤΗ έως ΕΒΔΟΜΗ)

♦ ♦
Η οικογένεια θα έχη το Σπίτι της και το αυτοκίνητό της.
Η κόρη θα έχη από τώρα την τρούκα της με το δεύτερο Σπίτι.
Ο γιος θα έχη εξασφαλισμένες τις σπουδές του με το εισόδημα του τρίτου Σπιτιού.

♦ ♦
Μεγάλα κέρδη, Σπίτια, Αυτοκίνητα και Μετρητά θα έχουν και οι άλλοι τυχεροί των 7 πρώτων προνομιούχων Σειρών.

Προμηθευθείτε άμεσα τα λαχεία σας από αυτές τις Σειρές, πριν εξαντληθούν.

(Μόνον έγγραφος έντολη της Ε.Σ.Η.Ε.Α. ισχύει δια την δημοσίευσιν της παρούσης).

Εξομότημη

Το κάπνισμα προκαλεί άναφροδισία

Στις γυναίκες φέρνει στείρωση και άποβολές

Σύμφωνα με τις στατιστικές, ή έτησια κατανάλωση τσιγάρων σ' όλο τον κόσμο φτάνει τα 500 δισεκατομμύρια. Αν βάζουμε τα τσιγάρα αυτά στη σειρά, τό ένα μετά τό άλλο, θα περιζώνανε άρκετες φορές τον πλανήτη μας.

Άλλά τό τόσο διαδεδομένο αυτό πόθος έχει τις συνέπειές του: σ' όν άνθρωποι οργανισμό. Στά τελευταία χρόνια, έγιναν τόσες έρευνες και έπιστημονικές συζητήσεις γιά τό σχέσι του κάπνισματος με τον καρμίο των όργων και των πνευμόνων, χωρίς όμως να καταλήξουν σε βέβαια και θετικά συμπεράσματα.

Όστόσο, ένώ έχει μελετηθή λεπτομερώς ή επίδραση του κάπνισματος στο κυκλοφορικό, στο πεπτικό και σε άλλα συστήματα, δεν έχει δοθή ή άπαιτούμενη προσοχή στην ένέργεια του πάνω στα γεννητικά όργανα. Είναι έλάχιστα λοιπόν τα στοιχεία που διαθέτουμε γιά τό τόσο ενδιαφέρον αυτό θέμα.

Πάντως, όλα δείχνουν πως ή τοξική ένέργεια του καπνίου στις σεξουαλικές λειτουργίες είναι άξιοσημείωτη.

Τό γεγονός ότι τα κακόφημα σπέρμα είναι συνήθως γεμάτα από καπνούς τσιγάρων, μπορεί να κάνει κανένα να πιστέψει ότι τό κάπνισμα ένεργεί διεγερτικά. Στην πραγματικότητα όμως, συμβαίνει τό αντίθετο: Τόσο οι κλινικές όσο και οι φυσιολογικές παρατηρήσεις όδηγούν στο συμπέρασμα ότι ό καπνός προκαλεί άναφροδισία, ότι δηλαδή ελαττώνει την έρωτική όρμη.

Άλλωστε, οι Ίταλοι καλόγεροι τόν χρησιμοποιούσαν, τόν παλιό καιρό, γιά να καταπραύνουν τις έξεγέρσεις της σάρκας. Κι ό περίφημος Ντεμό διατύπωσε κάποτε την τοληνρή γνώμη ότι τα παιδιά του σχολείου θάπρεπε να συνθίσουν να καπνίζουν, γιά να περιορίζονται έτσι οι έρωτικές έξέψεις τους.

Έχει άποδειχθή με πειράματα και παρατηρήσεις ότι τό υπερβολικό κάπνισμα ελαττώνει τις σεξουαλικές ικανότητες. Άπ' τό άλλο μέρος όμως, φέρνει μιά κατάσταση όνειροπολήσεως, που εύνοει τη δημιουργία έρωτικών εικόνων στη φαντασία. Αυτή λοιπόν ή δυσαναλογία μεταξύ των έρωτικών έξέψεων και της ικανότητας πραγματοποίησής τους, μπορεί να προκαλέσει μιά νοσηρή ψυχική κατάσταση και να όδηγήσει σε διάφορες διαστροφές. Έπειδή δηλαδή ό καπνιστής έχει μιά μερική άνικανότητα, άναζητεί άπαγορευμένους ή άφύσιους τρόπους γιά να μαστιγώσει τις μουδιασμένες αισθήσεις του.

Να γιατί ώρισμένοι σεξολόγοι θεωρούν τό κάπνισμα σαν μιά από τις αίτιες των σεξουαλικών διαστροφών. Ένας δε

άπ' αυτούς, ό δόκτωρ Λέντζ, προσθέτει:

«Όποιος καπνίζει πολύ, γίνεται νευρικός, όσο αύξάνει ή άνικανότης του. Προσπαθεί τότε να ήρεμήσει τα νεύρα του καπνίζοντας άκόμη περισσότερο, κι' έτσι δημιουργεί ένα φαύλο κύκλο».

Η σύγχρονη χρήση άλκοολ και καπνίου είναι κοινότατο φαινόμενο, γιάτί και τα δύο αυτά πάθη βασίζονται στην έλλειψη βελήσεως. Η συνδυασμένη ένέργεια και των δυο μαζί ελαττώνει άκόμη περισσότερο τις έρωτικές ικανότητες.

Άλλά και στις γυναίκες τό κάπνισμα προκαλεί ψυχρότητα. Άκόμη σπουδαιότερη όμως είναι ή επίδρασή του στην έγκυμοσύνη. Οι σχετικές μελέτες έγιναν ιδίως σε εργάτριες καπνεργασείων. Άποδείχθηκε λοιπόν ότι είναι αύξημένο σ' αυτή την περίπτωση τό ποσοστό των παιδιών που γεννιούνται νεκρά.

Ένας γιατρός μάλιστα αναφέρει τό χαρακτηριστικό περιστατικό μιάς γυναίκας που πάθαινε άποβολές όσο έργαζότανε σε καπνεργαστήριο, ένώ, όταν άλλαζε δουλειά, μπόρεσε επιτέλους να γίνει κανονικά υπτέρα.

Άλλά και μιά πρόσφατη στατιστική, που καταρτίστηκε στη Δρέσδη, αναφέρει 230 άποβολές σε 6.000 καπνεργάτριες — ποσοστό πολύ μεγαλύτερο παρά σε κάθε άλλη βιομηχανία.

Τα πειράματα που έγιναν σε ζώα, δώσανε διάφορα άποτελέσματα. Άλλοι έρευνήται βρήκαν ότι ή νικωτίνη φέρνει άποβολές σε κουνέλια και ίνδοχοίρους, ένώ άλλοι δεν παρατήρησαν καμμία τέτοια ένέργεια της σε γάτες και σκυλιά. Όστόσο, ό δόκτωρ Άυμειν δηλώνει κατηγορηματικά ότι ή όξεία ή χρονία δηλητηρίαση με νικωτίνη έχει άσχημη επίδραση στην έγκυμοσύνη, και μάλιστα αν αύξηθή ή τοξική όδosis, τό έμβρυο πεθαίνει σχεδόν πάντοτε πριν από τη υπτέρα.

Έξ άλλου, διαπιστώθηκε ότι ό καπνός προκαλεί στείρωση σε ποντίκια.

Έπίσης, ή έρευνα που έκανε ό Άμερικανός δόκτωρ Σίμπσον σε 9.000 υπτέρες, άπέδειξε ότι τό κάπνισμα διπλασιάζει τη συχνότητα των προόδων τοκετών.

Άλλοι γιατροί παρατήρησαν ότι, όταν ή έγκυος γυναίκα καπνίζει πολλά τσιγάρα, ή καρδιά του έμβριου επιταχύνει τους παλμούς της κατά 5-40 πτό λεπτό — πράγμα που άποδεικνύει την έξαιρετική εύσθησία της στη νικωτίνη.

Άλλά και μετά τόν τοκετό ή υπτέρα που θηλάζει τό παιδί της, δεν πρέπει να καπνίζει (ούτε και να μείνει σε μέρη γεμάτα καπνό), γιάτί ή νικωτίνη περνάει στο γάλα της.

Τέλος, οι άνωμαλίες της περιόδου είναι τριπλάσια συχνές στις γυναίκες που καπνίζουν, κι' ή έμμηνορρρία έρχεται σ' αυτές πολύ πιο γρήγορα.

Βρέθηκε τό «κέντρον διατροφής»

Όπως ανακοινώθηκε σ' ένα συνέδριο της άμερικανικής Όμοσπονδίας Έταιρειών Πειραματικής Βιολογίας, άποδείχθηκε με πειράματα ότι υπάρχει σ' όν έγκέφαλο ένα «κέντρον διατροφής». Βρίσκεται στο τμήμα έκτερο του έγκεφάλου που ονομάζεται «αμυγδαλή». Η πολυφαγία και ή παχυσαρκία οφείλονται πιθανώς σε βλάβες αυτού του έγκεφαλικού κέντρου.

Στά πειράματα αυτά χρησιμοποιήθηκαν γάτες. Όταν τους άφαιρέθηκε με έγχειρση ή αμυγδαλή, άρχισαν να παρατρώνε και να παχύνουν, τόσο που τό βάρος τους αύξήθηκε μέχρι 75%. Δεν παρουσίασαν όμως καμμία άλλη σωματική ή συναισθηματική μεταβολή.

Άπαρκήτητα ή ιατρική εξέταση

Όλοι οι γιατροί τονίζουν τη σημασία που έχει γιά τη θεραπεία του καρκίνου ή όσο τό δυνατόν ένωρίτερη διάγνωση του. Γι' αυτό, πρέπει κάθε γυναίκα ήλικίας 35 — 70, να υποβάλλεται σε ιατρική εξέταση δύο φορές τό χρόνο. Η εξέταση αυτή θα άφορα ιδίως τα γεννητικά όργανα και τό στήθος. Έτσι, τό ποσοστό των θεραπειών, που κερδίζει σήμερα γύρω άπ' τα 40%, θα φθάσει τά 90%, έστω κι αν δεν άνακαλυφθή καμμία καινούρια θεραπευτική μέθοδος.

Συγχρόνως, προκειμένου γιά μιά γυναίκα που πέρασε τά 40, ή γιατρός θα της δώσει διάφορες συμβουλές γιά την έμμηνορρρία, ώστε να περάσει δίχως άνωμαλίες τη δύσκολη αυτή περίοδο.

Η θεραπεία των άρθριτικών

Οι άρθριτικοί έχουν βρή μεγάλη άνακούφιση, στην τελευταία δεκαετία χωρίς στην κορτιζόνη και τα παραγωγά της, τά άλατα χρυσού, τη φυσιοθεραπεία και τά ανθελονοιακά φάρμακα (Πλακενίλ, Άρκαλέν). Συχνά ώστόσο μετά την καλλιτέρεψη που φέρουν αυτά τα φάρμακα, άκολουθεί ύποτροπή της άρρώστειας. Γι' αυτό, οι περισσότεροι γιατροί συνιστούν να συνεχίζεται ή θεραπεία επί μήνες ή χρόνια, έστω κι' αν δεν υπάρχουν φανερά συμπτώματα.

Οι αίτιες της ρευματοειδούς άρθρίτιδας έξακολουθούν να μένουν άγνωστες, φαίνεται όμως ό

τι πρόκειται μάλλον γιά μιά γενική πάθηση του οργανισμού. Η φλόγωση των άρθρώσεων είναι ένα άπ' τά συμπτώματά της. Έκτός άπ' αυτήν όμως, ό πάσχων κουράζεται, χάνει βάρος, κι' έχει άκαρέζια, πολύ πριν άρχίσουν να πονάνε τα άχτυλά, οι καρποί και τά γόνατά του.

Γι' αυτό άκριβώς ή θεραπεία πρέπει ν' άποβλήσει στην καλλιτέρεψη της γενικής ύγείας, με την κατάλληλη διατροφή και την άφυγη άναπευστικών μολύνσεων, συναισθηματικών διαταραχών και κόπου.

Οι πόνοι των ποδιών

Η πλατυποδία είναι ή κοινότερη αίτια που κάνει να πονάνε τά πόδια στο περπάτημα. Παλύ ευκολότερα μπορεί να προληφθή (με κατάλληλες άσκήσεις, κανονικό περπάτημα, καλή στάση του σώματος, κλπ.) παρά να θεραπευθή.

Άλλες αίτιες των πόνων των ποδιών είναι οι κάλοι, τά «κότσινα», τά δασεώδη έξογκώματα (έξοστώσεις) του άπάνω μέρους του ποδιού, ή άρθρίτις, ή πόδαγρα, τά στραμπούληγμματα, τα κατάγματα, τό χύσιμο των νυχιών στο κρέας και οι κυκλοφοριακές διαταραχές.

Οι κάλοι άποδεικνύουν άνακατανόητο τό βάρος του σώματος στα διάφορα σημεία του ποδιού. Τό άτομο δεν περπατάει όπως πρέπει, ή είναι παχύσαρκο, ή φοράει παπούτσια που δεν του πηγαιίνουν καλά. Όστόσο, μερικοί ειδικοί φρονούν ότι δεν πρέπει να κόβονται ή ν' αφαιρούνται, όπασδήποτε οι κάλοι, γιάτί μ' αυτούς προστατεύει ή φύσις τό μέρη του ποδιού που ύφιστανται μιά συνεχή πίεση.

Η ταρχή αύξάνει τη χοληστερόλη

Γιά την ελάττωση της χοληστερόλης του αίματος στους άρτηριοσκληρωτικούς και στους καρδιακούς συνιστάται μιά δίαιτα χωρίς ζωικά λίπη. Αντίθετα, ίσιν πρέπει να φουτικά και έλαιο τό ελαιόλαδο.

Όπως δείχνουν ώστόσο διάφορα σημεία, ή ποσότης της χοληστερόλης στο αίμα δεν έπηρεάζεται τόσο άπ' τη διαίτα, όσο άπ' την ψυχική κατάσταση. Μη ταραξθε λοιπόν, αν θέλετε να ζήστε με περισσότερα χρόνια.

Ιατί «σαλιάζει» ΤΟ ΜΩΡΟ;

Είναι άποτέλεσμα της έδοντεφυλίας

ΑΝΑΡΩΗΘΗΚΑΤΕ ποτε γιάτί τρέχουν τά σάλια των μωρών και γιάτί άλλα «σαλιάζουν» περισσότερο κι' άλλα λιγώτερο;

Δεν είναι άπλάς ζήτημα έλέγχου των μυών του στόματος, γιάτί δεν παρατηρείται σ' ότα νεογέννητα, σ' ότα οποία ό έλεγχος αυτός είναι βέβαια άκόμα άτελέστερος.

Συνήθως, άρχίζουν να τρέχουν τά σάλια των παιδιών, όταν θγάζουν δόντια. Φαίνεται ότι οι πόνοι σ' όλα τους από την όδοντοφυία, προκαλούν άσθενήτερη έκκριση σάλιου, που δεν προφτάνει να τό καταπιεί τό μωρό, κι' έτσι τό περισσότερα τρέχει άπ' τό στόμα του.

Πολλές φορές, τό μωρό που θγάζει δόντια παρουσιάζει ένα ένοχλητικό όγκη, όταν είναι έπαλωμένο στην κούνα του. Αυτό οφείλεται στο σάλιο που μαζεύεται στο βάθος του λαιμού του και τό πνίγει.

Τα μωρά έκείνα που πιπιλίζουν, δ.τι θρούνε κι' έχουν διαρκώς τό δάχτυλο στο στόμα, θγάζουν περισσότερα σάλια από τ' άλλα. Μπορεί μάλιστα να μουσκευτούν άπ' αυτά σ' άπίστευτο σημείο — πρόσωπα, χέρια και ρούχα τους.

Η σάλιαρα προσφέρει μεγάλη έξυπνότητα σ' αυτές τις περιπτώσεις. Υπάρχουν τώρα σάλιαρες από πλαστική ύλη. Είναι αδιάβροχες και μεγάλης διαρκείας, αλλά και κάπως επικίνδυνες. Πράγματι, έχει συμβεί να σκάσουν στην κούνα τους μωρά, από τέτοιες σάλιαρες που τους φράζαν τό στόμα και τη μύτη. Γι' αυτό τό φρονιμοσύνη είναι να μη χρησιμοποιούνται, παρά μόνο όταν τό μωρό τρώει, ή όταν είναι καθιστό. Όταν τό εαπλώνετε στην κούνα του, τότε δάξετε συνήθειες πένινες σάλιαρες.

Συχνά, τά μωρά θρέχουν τόσο πολύ με σάλια τό έμπρός μέρος άπ' τά ρουχαλίκια τους, ώστε ύπαισιν κίνδυνος να κρουαλογήσουν. Σε τέτοιες περιπτώσεις, μπορείτε να μεταχειρισθήτε ένα άπορροφητικό ύφασμα, που είναι πορώδες και δεν έμποδίζει την άναπνοή του παιδιού, άκόμα κι' αν σκεπάζει τό πρόσωπό του. Μπορεί μονάχα να τη δυσκολέψει, όποτε τό παιδί θα έξυπνη, θα κουνήσει και θα μετατοπίσει τό ύφασμα.

Κάποτε, τά μωρά συνήθιζαν να «μυρκαίνουν». Ξαναβάζουν δηλαδή κάθε τόσο μιά γουλί φαγητού άπ' τό στομάχι τους στο στόμα τους, όχι γιάτί δυσκολεύονται να τό χωνέψουν, αλλά γιάτί αυτό τά εύχαριστεί. Χρηιάζεται τότε μιά πρόσδετη προσφύλαξη των ρούχων τους.

Τό ρέψιμο άποτελεί έναν άλλο τρόπο ξαναεμβάσματος της τροφής. Στην περίπτωση αυτή, πρόκειται γιά μιά άπολύτως κανονική αντίδραση του παιδιού που έχει γενίσει πολύ τό στομάχι του. Άφού δηλαδή χορτάσει, θγάζει τόν άέρα που κατάπιε, και μαζί ι' αυτόν λίγο άγώνευτο γάλα.

Δεν ύπάρχει λόγος ν' άνησυχείστε γι' αυτό. Τό σκουπίζετε καλά τό στόμα και τό χτυπάτε ελαφρά στην πλάτη, γιά να ταχτοποιήσετε και να μην ξαναρευτή. Έπειτα τό εαπλώνετε γιά να κοιμηθή στην κούνα του.

Άπ' τά σάλια που τρέχουν άπ' τό στόμα των μωρών, μπορεί να έρεθισθή και να πληγισθή το πηγούνι τους εξ αίτίας της συνεχούς ύγρασίας του δέρματος. Εύτυχώς, ή θεραπεία είναι άπλή: Άλείψετε τό μέρος έκείνο με λίγο έλαιόλαδο ή λανολίνη ή άλλη μαλακτική κρέμα. Μη χρησιμοποιήτε ποτέ άλοιφές γι' αυτό τό σκοπό, ή κρέμες με φάρμακα. Μιά άπλή κρέμα σμηματίζει ένα φαγάκι και προστατεύει την έπιδερμίδα άπ' τό σκάσιμο.

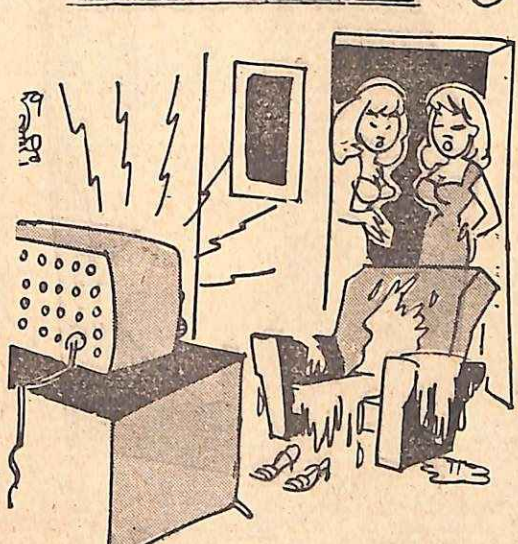
Η περίοδος του «σαλίσματος» δεν έχει πάντα την ίδια διάρκεια. Σε ώρισμένα μωρά, κρατάει μόνο ώσπου να φυτώσει τό πρώτο δόντι τους, κι' ύστερα σταματάει, ένώ σε άλλα διαρκεί ως τη νηπιακή ήλικία.

Και τό ένα και τό άλλο είναι κανονικά, ώστε δεν ύπάρχει κανείς λόγος ν' άνησυχείτε στη δεύτερη περίπτωση.

Ο ταμπάκος προσφύλαει άπ' τό συνάχι

Όπως έχουν άποδείξει οι Ιατρικές παρατηρήσεις, όσοι ρουφάνε ταμπάκο, σπάνια συνάχονται! Πρέπει δε να σημειωθεί ότι είναι άκόμα άρκετά διαδεδομένη αυτή ή συνήθεια. Στην Άμερική μονάχα, μέσα σ' ένα χρόνο, 4 έκατομμύρια άντρες και γυναίκες ρουφάνε 18.000 τόννους ταμπάκο. Ο ταμπάκος παρασκευάζεται με ψιλό τρίψιμο φύλλων καπνίου, που ύγουν ύποστη προηγουμένως ζύμωση.

Τεχνοθεραπεία

—Η φουκαρία ή 'Ηρώ! Δυνάει κάθε φορά που άκούει τό Χάρυ Μπελλάφοντε!...

(Τού Άρχέλαου)

Χωρίς λόγια!

ΣΤΗΝ ΚΥΡΙΟΛΕΞΙΑ

—Άμείσως της έρριξε μιά ματιά!

Η «ΑΡΡΩΣΤΕΙΑ της κινήσεως»

Πώς προλαμβάνεται ή ναυτία

ΜΙΑ νέα γυναίκα έπισκέφθηκε τό γιατρό της, γιά να τόν ρωτήσει τί μπορούσε να κάνει γιά τη ναυτία που την έπιανε όταν ταξίδευε με τ' αυτοκίνητο.

Τό πάθαινα όταν ήμουν μικρή, πρόσθεσε. Ήρεσαν όμως πολλά χρόνια από τότε και νόμιζε πια πως είχα νιατρού. Άλλά, τελευταίως, ξανάπαθα ναυτία, όταν πήγα να επισκεφθώ τά πεθερικά μου, σε μιά άλλη πόλη. Στο ταξίδι, άναγκάστηκα να κατεβώ πολλές φορές από τ' αυτοκίνητο, γιά να συνέλθω. Κι' όταν έφτασα στο σπίτι ήμουν τόσο έξαντλημένη, ώστε έπεσα στο κρεβάτι...

Μπορείτε να μου ύποδείξετε κανένα άποθεματικό φάρμακο, γιά να μην ξαναπαθώ τό ίδιο;

—Αν δεν κάνω λάθος, είπε ό γιατρός, στο ταξίδι της έπιστροφής σας δε θα σας πείραζε τ' αυτοκίνητο;

—Πώς τό μαντέψατε; άπόρησε ή πελάτισσά του.

—Μάντεψα και κάτι άλλο άκόμα: ότι δεν τά πάτε πολύ καλά με τά πεθερικά σας! Η σκέψη λοιπόν πως θα βρισκόσαστε μαζί τους, σας ταραξεί και σας έξενοηρίζει.

Η νέα γυναίκα τό ύπολόγησε και παραδέχθηκε έπίσης πως ήταν τυπός νευρικός και εύαισθητός.

—Αυτό ακριβώς οι τύποι είναι πιο ύποκειμενοι σ' ή ναυτία, ιδίως σε περιόδους συναισθηματικής υπερεντάσεως τους, της είπε ό γιατρός. Να γιάτί πάθατε ναυτία όταν πηγαινατε στα πεθερικά σας, όχι όμως κι όταν γυρίζατε!

Μολονότι έκδηλώνεται με στομαχικά συμπτώματα, ή ναυτία δεν έχει πολλά σχέδια με τό στομάχι. Όφείλεται σε διαταραχή του λεπτού μηχανισμού ισορροπίας του σώματος, που βρίσκεται στο βάθος του ουτίου μας. Ο μηχανισμός αυτός μας βοηθά στο να στεκόμαστε όρθιοι.

Τα τραντάγματα λοιπόν κι' οι ταλαντεύσεις του αυτοκινήτου μπορεί να τόν διαταράξουν, με συνέπεια τη ναυτία.

Τό ίδιο άποτέλεσμα φέρνει κι' ό κλυδωνισμός ενός μεγάλου πλοίου. Πρέπει να σημειωθεί ότι πολλοί άνθρωποι δεν ένοχλούνται καθόλου μέσα σε μιά μικρή κι' άνοικτη βάρκα που χορηπιδάει πάνω σ' ό κύματα, παθαίνουν όμως ναυτία σ' ένα πλοίο που κουνιέται άργά και ρυθμικά.

Άλλοι παθαίνουν ναυτία στο τραίνο, κυττάζοντας τά άντικείμενα που περνάνε γρήγορα έξω άπ' τα παράθυρα — ή άκόμα βλέποντας τό μόνο με την άκρη του ματιού. Σε μερικούς, ή ναυτία προκαλείται μονάχα άπ' τό θέαμα της τρικυμίας, από την έξορή! Θα μπορούσαμε λοιπόν να όνομάσουμε πιο σωστά τη ναυτία «αρρώστεια της κινήσεως».

Ο θορύβος παίζει κανονικό ρόλο κι' αυτός. Έχει παρατηρηθή πράγματι ότι οι κομποί παθαίνουν σπάνια ναυτία. Γιά τόν ίδιο λόγο, συνιστάται ως προφυλακτικό μέσον τό βούλωμα των αυτιών με βαμβάκι.

Η διαίτα έχει κι' αυτή πολλή σημασία. Μιά-δύο μέρες πριν φύγετε γιά ένα μακρύ ταξίδι, φροντίστε να τρώτε άπλά, ν' άποφεύγετε τά λίπη. Επιδιώξετε έπίσης να μην έχετε δυσκοιλιότητα. Την ημέρα του ταξιδιού, προετοιμάστε όσο τό δυνατόν ελαφρότερα, δίχως πολύ γάλα και χωρίς βούτυρο. Τό καλύτερο πρόγευμα είναι: τσάι, μιά σκέτη φρυγανιά και φρούτα.

Πάρτε μαζί σας άρκετάς καραμέλες και πιπιλίστε τις στο ταξίδι, ιδίως την πρώτη ώρα.

Επιδιώξετε να καθίστε μπροστά, σ' αυτοκίνητο, γιά να κουνιόσαστε λιγώτερο.

Μη διαβάξετε στο ταξίδι. Μπορεί με τό διάβασμα να άπασχολήτε τό μυαλό σας και να μη σκέπτεσθε τη ναυτία, αλλά οι μύς των ματιών καταβάλλουν μιά συνεχή προσπάθεια προσαρμογής, που έχει τόν αντίκτυπο της στο έσωτερικό του αυτίου και συντελεί σ' ή ναυτία.

Τέλος, ύπάρχουν σ' ότα φάρμακα που προλαμβάνουν ή ναυτία — αλλά δεν ή έκδηλωση. Συνήθως όμως δε χρειάζεται να τά πάρη κανείς, αν άκούσουμε πιο πάνω.

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

(Φθινοπωρινό βραδάκι, στα ύψηματα του Κεφαλαρίου. Η υγρασία και η ψυχρότητα έχουν ερμηνεύσει τους δρόμους και το καινούργιο πάρκο που έχει ξεφυτρώσει απέναντι από το Άπτεργι. Εκείνος κι' Εκείνη, διδιόρθωτοι ρωμαντικοί και αμετανόητα ερωτευμένοι, πλανιούνται ως εκεί πάνω, γοητευμένοι από την ησυχία που δεν την ταραίζει παρά ο ήχος από τις όπλες του αλόγου κανενός άνηπου, που ανηφορίζει μέσα στη νύχτα).

ΕΚΕΙΝΗ: Τι λές, καθόμαστε σε κανένα παγκάκι του πάρκου;

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Αν δεν κρυώνει..."

ΕΚΕΙΝΗ: Δεν είσαι συ δίπλα μου για να με ζεστάνεις; (Εκείνος τη σφίγγει στην αγκαλιά του, προχωρούν και κάθονται σ' ένα από τα πέτρινα παγκάκια του πάρκου). Τι όμορφη που είναι η Κηφισιά ιδίως αυτή την εποχή!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Η Κηφισιά είναι όμορφη όλες τις εποχές! Έχει γενικά τοποθετηθεί από τη φύση της Άττικής με την άπειραντη δημιουργική φαντασία στα σύνορα μεταξύ πραγματικότητας και όνειρου, άριστοκρα-

Μια φορά κι έναν καιρό...

τικού προαστίου και γοητευτικού παραμυθιού. Από τον καιρό που ο Θεόδωρος Δηληγιάννης, ο φανατικός πρωθυπουργός θαυμαστής της, ανέβαζε με ύπομονη μακαριότητα τις επιδητικές του φασορίτες στο άτμοκίνητο «θηρίο» και τις αποβίβαζε μαυρισμένες από την καρβουνόσκονη ύστερα από ξεφυσήματα και λαγανιάσματα στο Στροφύλι, ως την εποχή μας, που το «θηρίο» έγινε ηλεκτροκίνητο αμαξοστοιχία, που διασχίζει άκοπα, σαν αστραπή για τρία τέταρτα την απόσταση Πειραιώς-Κηφισιάς, το καθεστώς του ωραίου προαστίου έμεινε αδιάτακτα το ίδιο. Όσο και να χτίστηκαν μεγαλειώδεις Βίλλες — ιδίως εδώ γύρω, στα ύψηματα του Κεφαλαρίου — έμειναν οι παλιές για να προπανανδίζουν με μυστικοπαθή ψήθυρο στα πλατάνια ότι η ποίηση του παρελθόντος δεν έλειψε από εκεί. Πυκνές πρασινάδες ακμάζουν, ποτισμένες από τα άφθονα νερά που συντηρούν μέσα σε διαρκή υγρασία και φρεσκάδα τα δέντρα και τα φυτά, ημίως επικρατεί παντού και ψιθυροί ακούγονται. Το φως δε κυλάει σε θεομηνία χρυσού που κουράζει τα μάτια· φιλτράρεται μέσα από τα βαθύσκια φυλλώματα και αργοστάζει απάνω στις φυσικές όμορφες σε γοητευτικό φιλόδοξο από ιδιόμορφους και φωτοσκιάσεις· οι ήχοι δεν είναι βανάνα ακούσματα, αλλά διακριτικοί αντίλαλοι. Νομίζει κανείς ότι ένας καλός φύλακας άγγελος έβαλε το δάχτυλο στα χείλη για να επιβάλει γενικά σε όλους και σε όλα, σιωπή. Οι θόρυβοι μιας συντησισμένης πολιτείας άτονουν εδώ. Και κάτω από τα πλατάνια κροτεί το υασίγιο του παρελθόντος στα χείρια κανενός γραφικού αμαξά και άντηχούν οι όπλες του αλόγου που σέρνουν το μονίππο προς τους περπατητές άλλων εποχών...

ΕΚΕΙΝΗ: Τι όμορφα!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναι, όλα είναι όμορφα εδώ και παραμυθένια. Η ελληνική μυθολογία ζωντανεύει παντού. Δουάδες και Άμαδρουάδες κυλιούνται με Πάνες και Ζατύρους μέσα στις πυροδρόμους... Κι' από τα δομάκια που τα πλασιάζει το δρογίο του πασινο νομίζει κανείς ότι θα δει να ξεπροβάλλει κάποιος Ιππότης που έχει διαπετύσει από τις σελίδες του Δουμά για να εφοιλήσει γύρω από τον Πλάτανο!

ΕΚΕΙΝΗ: Ίδιως αυτό το καινούργιο άλσος που καθόμαστε είναι θαύμα!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Είναι ένα καινούργιο στοιχείο γοητείας που προστέθηκε στην Κηφισιά αυτό τον καιρό. Κύττα γύρω: Όποιος έμπνευστηκε το όμορφο αυτό πάρκο και το

Για τον έρωτα

Και η πιο τιμία γυναίκα θέλει να νοιώθει πως άρεσει. Θεωρεί όμως καθήκον της να κάνει τη θυμωμένη γι' αυτό.

* Καμία γυναίκα δε ζηλεύει τις όμορφότερες της. Τις έθρεψεται!

* Μαλαγμένες γιοστατικές γυράντες, κτρινομένα έρωτικά γράμματα... Έχετε κάτι το τόσο τρυφερό και το τόσο γελοίο μαζί!...

* Η φιλενάδα μας παύει να είναι τιμία στα μάτια μας, αν τη στιγμή που θ' ανακαλύψουμε... πως έχει κι' άλλο φίλο!

* Ο άντρας που παντρεύεται μια ωραία γυναίκα, ανακαλύπτει ξαφνικά πως έχει ένα σωρό φίλους και προστάτες.

* Πολλοί νομίζουν πως αγαπάνε, ενώ τους αρέσει απλά να τους αγαπάνε.

* Τα θερμότερα και τρυφερότερα έρωτικά γράμματα τα γράφουμε, όχι όταν αγαπάμε, αλλά όταν αρχίζουμε να μην αγαπάμε. Είναι τα έξλα που ρίχνουμε στο τέλει για ν' αναποδογυράσουμε τη φωτιά που πάει να σβήσει.

* Οι γυναίκες, αντίθετα προς τους άντρες, δίνουν πάντα περισσότερα απ' ό,τι υπόσχονται.

* Το πρώτον καθήκον μιας γυναίκας είναι να νάναι όμορφη.

έφτιαξε είναι ολοφάνερο ότι δε βοηθήθηκε από τη μοντέρνα αρχιτεκτονική, αλλά από τα παραμυθένια πρότυπα του Άντερσεν και του Γκάμ. Καταπράσινο, μαλακό χαλί, η χλόη έχει στρώσει για να πατήσουν απάνω της τεχνικάτα φτιαχτά μανιτάρια που οίχουν ένα γύρω μυστικοπαθές φως...

ΕΚΕΙΝΗ: Ναι, όλα αυτά είναι ωραία, αλλά κρυώνω πολύ... Δεν καταφέρνει ούτε η αγκαλιά σου να με ζεστάνει...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πάμε να περπατήσουμε λίγο...

ΕΚΕΙΝΗ (σηκώνεται και τον ακολουθεί): Νομίζεις ότι πλανιόμαστε μέσα στο παραμυθί!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Για δες αυτή την υπέροχη λίμνη που ανοίχτηκε, πλασιωμένη με τεραστίους όγκολίθους. Από μέσα τους ξεπετιέται με παφλασμό, καταρράκτης ουσιαστικός κι' αφρισμένος, το νερό και ξεφύγει ύστερα από άσφατες διακλαδώσεις για να ποτίσει με κρύσταλλο τα περιβάλλοντα του Στροφυλίου της Νέας Κηφισιάς της Χελιδονούς...

ΕΚΕΙΝΗ: Κύττα τι όμορφα που φωτίζονται από κάτω τα νερά...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναι. Από τα ολοκάθαρα βάθη της λίμνης αναπηδούν πίδακες από φως! Τεραστίοι λαμπτήρες — αληθινοί ήλιοι! — ξεπετάνε τις δέσμες της όχι από τον ούρανο — τη φυσική τους πηγή — αλλά από τα βάθη της λιμνούλας, που ανατρέπει έτσι τους φυσικούς κανόνες, για να προσχωρήσει στην παραμυθένια ατύρσφαιρα που αναστατώνει τα πάντα και δημιουργεί μια γοητευτική αναρχία.

ΕΚΕΙΝΗ: Κύττα τι όμορφα γεφυρούλα που ένώνει τις δυο όχθες της φωτεινής λιμνούλας...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Είναι η πιο κουκλίστικη γέφυρα γεφυρούλα που διασπένει από το πιο γοητευτικό συνεμασκόπ των παιδιών! Νομίζει κανείς ότι κατασκευάστηκε για την έμπνευση των έπτών ινάνων όταν γυρίζουν τραγουδώντας για το μικροσκοπικό σπιτάκι τους, όπου τους περιμένει η Χιονάτη...

ΕΚΕΙΝΗ: Και μέσα σε όλα αυτά τα γοητευτικά έχουμε σκορπιστή πέτρινα παγκάκια για να επιπλώσουμε το άλσος αυτό της μαγείας...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Απάνω τους θα ζητήσουν πρόχειρο άσυλο τα ζεύγη του έρωτος. Άλλα ό έρωσ είμαι βέβαιος ότι θα μένη έκστατικός μπροστά στο κρουστάλλινο θαύμα της παραμυθένιας σκηνοθεσίας. Έκστατικός και άπρακτος! Είναι τόσο αγνά παραμυθένιο το μέρος, που δε δίνει το κέφι για έρωτικές αψιμαχίες. Στις σελίδες των παραμυθιών όλα είναι αγνά, όλα κρουστάλλινα κι' απόνηρευτα. Είναι υπονοημένος κι' ο έρωσ να πειθαρχήσει...

ΕΚΕΙΝΗ: Ας κάτσουμε, λοιπόν, απόνηρευτα κι' αγνά σε ένα παγκάκι κι' έμεις...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δεν καθόμαστε πρην και σκηωθήκαμε γιατί κρύωνες;

ΕΚΕΙΝΗ: Με ζέστανε η συζήτηση... (Κάθονται πάλι σε ένα παγκάκι). Έλα να βουλιάξουμε στην ύγρη μαγεία της φθινοπωρινής νύχτας... Ένα οίγος αδιόρατο γεύει τη γλυκύατη ψευδαίσθηση ότι υιά τρεμουλιάρικη φωνή κάποιος άόρατης γιαγιάς ακούγεται πίσω από τα φυλλώματα γιαγιάς προλογίζον την αλήγνη της γοητείας: «Μιά φορά κι' έναν καιρό...»;

ΕΚΕΙΝΗ: Μιά φορά κι' έναν καιρό...

ΕΚΕΙΝΟΣ (έμπνευσμένος): Μιά φορά κι' έναν καιρό ήταν ένα ζευγάρι που αγαπούσε πολύ... Μιά φθινοπωρινή νύχτα Εκείνη βρεθήκαμε σ' ένα άλσος τις δυο όχθες της λίμνης, μια λιμνούλα που ληνη γεφυρούλα... Τότε εκείνος την αγάπησε και τη φίλησε δυνατά στο αγκά, όχι μόνο για να της δείξη την αγάπη του, μα και για να τη ζεστάνει... (Τη φιλάει στο στόμα, όπως φίλαγε τη Σταχτοπούτα το βασιλόπουλο του παραμυθιού...).

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΤΟ ΣΤΟΠ

— Μήπως κατά τύχη θα ηγναιότε προς την αντί-η κατευθυνσι:

ΓΑΛΛΙΑΣ

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΜΥΣΤΙΚΟ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΤΗΝ πρώτη φορά που είδε ή Τέσ το χωριό, κράτησε την ανάσα της απ' την ομορφιά του. Τα σπίτια, σκαρφαλωμένα στο λόφο, ήταν θαμμένα με χαρούμενα χρώματα. Και λίγο πιο κάτω απλωνόταν η θάλασσα, σαν γαλανό κρύσταλλο.

«Ο Μπέν σταμάτησε τ' αυτοκίνητο και είπε ήσυχα: — Έδω, σ' αυτό τον παράδεισο, ελπίζω να βρεις την ευτυχία σου!»

«Η κοπέλλα τον άγγιξε ελαφρά στον ώμο κι' απάντησε, με κάποιο δισταγμό: — Σ' ευχαριστώ, Μπέν... "Ότι κι' αν συμβή, δε θα μετανιώω»

«Όχι, σου το υπόσχομαι. "Εγώ σ' έπεισα άλλωστε ναρ- θής. Πρέπει όπωσδήποτε να σκοτώσης το φάντασμα του Ρόμπερτ! Αρκετά έζησες πέντε χρόνια μαζί του... "Αν πρόκειται να παντρευτούμε, θέλω ολοκληρή την καρδιά σου, κι' όχι μιά γωνίτσα της μονάχα.»

«Μά δεν πιστεύω να τον βρεις...»

«Η Τέσ δεν απάντησε. Ήταν βέβαιη πως θρискόταν εκεί ο Ρόμπερτ. Θα ήταν όμως ο ίδιος Ρόμπερτ που είχε γνωρίσει έδω και πέντε χρόνια;...»

«Ο στενός δρόμος με τις πολλές στροφές τους είχε βγάλει στο μικρό εκείνο Ιταλικό χωριό, κοντά στη θάλασσα. Κάπου, σ' αυτό το μικρό και μισοξεχασμένο τόπο, θρискόταν ο Ρόμπερτ...»

«Αφισαν τ' αυτοκίνητο στην πλατεία και τράβηξαν απ' τα δρομάκια του χωριού προς το ξενοδοχείο. Εκεί μονάχα θρή- καν κάποια δροσιά, ύστερα απ' τον ήλιο που τους είχε ψήσει τόσες ώρες.»

Το δωμάτιο της Τέσ ήταν μικρό, άσπρο και καθαρό. Απ' το μπαλκονάκι του φαινόταν η θάλασσα.

«Η κοπέλλα έκλεισε τα μάτια της κι' ανάσανε μ' απόλαυσι το μυρωμένο αέρα...»

«Βρίσκομαι έδω επιτέλους! μουρμούρισε. Θα τον δω!... Φάγανε, αυτή κι' ο Μπέν, στη θεράντα του ξενοδοχείου. Ο ξενοδόχος τους σερβίρισε τηγανητά ψαράκια που μοσκο- βολούσαν θάλασσα, και μοσχαρακι τρυφερώτατο.»

«Το ταξίδι ήταν θαυμάσιο, Μπέν, είπε ή κοπέλλα. Από- λασα κάθε στιγμή του!»

«Αλήθεια;...»

Το χαμόγελο του Μπέν δε μπορούσε να κρύψη τη σκοτει- νιά των ματιών του.

«Κι' αύριο, Τέσ; Τι ελπίζεις να βρεις αύριο; ρώτησε.

«Τίποτα. Θέλω να μείνω αύριο μαζί σου όλη την ημέρα. Και πραγματικά, την άλλη μέρα, ή Τέσ κράτησε το λόγο της. Δεν ανάφερε καθόλου το Ρόμπερτ. Ήταν διαρκώς κοντά στο Μπέν.

Το έπόμενο πρωί, πριν βγή, κυττάχτηκε στον καθρέφτη.

«Είμαι 30 χρονών τώρα — σκέφθηκε. Θα δη άραγε τη δια- φορά πάνω μου;...»

Βρήκε ύστερα τον ξενοδόχο και τον ρώτησε:

«Ψάχνω για τον κ. Κοϋρτίς, ένα Έγγλέζο που μένει έδω. Τον έχετε;»

«Εκείνος κούνησε αρνητικά το κεφάλι του. "Η κοπέλλα βγήκε στην πλατεία και τράβηξε προς το μικρό μπάρ.

Ξανάκανε κι' εκεί την ίδια ερώτησι. Μά κανείς δεν ήξερε να την πληροφορήση.

Είχε αρχίσει τώρα να κλονίζεται ή πεποίθησί της πως θάβρισκε το Ρόμπερτ...»

Προφύλαξε με το χέρι της τα μάτια της απ' το δυνατό ήλιο και πήρε έναν ανηφορικό δρόμο που έβγαζε στην κορφή του λόφου.

«Έπρεπε να λυθή όπωσδήποτε αυτό το ζήτημα, μιά για πάντα. Κόντευε να έρωτευθή το Μπέν. Μά είχε δώσει άλλοτε το λόγο της να παντρευτή το Ρόμπερτ — ως την ημέρα που εξαφανίστηκε ο άρραβωνιαστικός της, χωρίς καμιά εξή- γησι.

«Υπόφερε απ' τη ζέστη κι' απ' τη σκόνη. Πως θάθελε να είχε πάρει μαζί της ένα καπέλλο!...»

Γύρισε ξαφνικά το κεφάλι της κι' είδε ένα ήλιοκαμένο ά- γοράκι που την παρακολουθούσε.

Ο μικρός της χαμογέλασε και της είπε, σε σπασμένα άγ- γλικά: — Μέ λένε Φράνκο... Μπορώ να σάς βοηθήσω σε τίποτα;

Δίχως πολλές ελπίδες, ή Τέσ τον ρώτησε:

— Ξέρεις τον κ. Κοϋρτίς; "Εναν Έγγλέζο, ψηλόλιγνο;

— "Α, τον κ. Ρόμπερτ; είπε χαμογελώντας το παιδί. "Η καρδιά της Τέσ χοροπήδησε μέσ' στο στήθος της. Κι' ά- κολούθησε το μικρό, που προχώρησε μπροστά για να της δείξη το δρόμο.

«Ανέβηκαν τον ανήφορο, ως την άκρη του χωριού. Ο Φράν- κο σταμάτησε κι' έδειξε κάτι πέτρινα σκαλοπάτια.

— Εκεί πάνω μένει ο κ. Ρόμπερτ, είπε.

«Η Τέσ τούβαλε στο χέρι ένα χαρτονόμισμα κι' ανέβηκε γρήγορα τα σκαλοπάτια.

«Εσπρώξε μιά βαρεία αυλόπορτα και θρέθηκε σε μιά φαρ- δειά αυλή, που τη σκίαζε μιά κληματαριά. Μερικές καρέκλες κι' ένα-δυο τραπέζια ήταν θαμμένα με τάξι έδω κι' εκεί.

Καθώς ή Τέσ έκανε ένα βήμα προς τα εμπρός, πετάχτηκε μέσ' απ' το σπίτι ένα μεγάλο μαύρο λυκόσκυλο κι' έτρεξε κα- ταπάνω της. "Η κοπέλλα τραβήχτηκε προς την πόρτα, κατα- τρομαγμένη, και περίμενε, με τα μάτια κλειστά, την επίθεσι του ζώου...»

— Έδω, Καίσαρ! ακούστηκε μιά γνώριμη φωνή.

«Η Τέσ άνοιξε τα μάτια της κι' είδε το λυκόσκυλο να προ- χωρή πειθήνια προς το Ρόμπερτ. Τον πλησίασε τότε κι' αυτή, τρέμοντας από συγκίνηση.

— "Εχεις καλό φύλακα, βλέπω... του είπε.

«Εκείνος άνασκήρτησε και φώναξε: — Τέσ!... Γιατί ήρθες έδω;

— Για να σε δω, Ρόμπερτ!

Με την πρώτη ματιά, είχε παρατηρήσει κάθε αλλαγή του: Ήταν πιο αδύνατος και τα πυκνά μαλλιά του είχαν αρχίσει να γκριζάρουν. Τα μάτια του, τα τόσο έκφραστικά πάντα, κρύβονταν πίσω απ' τα σκούρα ματογυάλια του.

— Κάθσε, Τέσ, είπε. Θα σου φέρω λίγο καφέ. Τον έχω έ- τοιμο...»

Σε λίγο, κάθονταν ο ένας αντίκρυ στον άλλο. "Η Τέσ δοκί- μασε για μιά στιγμή μιά τρομερή αμφιβολία: Πως θα κατα- λάβαινε, αν ήθελε πραγματικά να ξαναγαπηθούνε με το Ρόμ- περτ;... Θάταν τόσο απλούστερο να είχε δεχτή από καιρό την πρότασι του Μπέν!...

— Γιατί έφυγες, Ρόμπερτ; ρώτησε κυττάζοντας στα μάτια τον άλλο. Γιατί δε μουγγραφες ποτέ;

— Ξέρεις πόσο συχνά μουνα πάντα την αλληλογραφία... Τι γίνεται, λοιπόν, Τέσ; Φαντάζομαι πως θάχης παντρευτή...

— Έχομε πέντε χρόνια να ιδωθούμε!

— Όχι, είμαι ακόμα άνύπαντρη, Ρόμπερτ, απάντησε απλά ή κοπέλλα.

Συγχρόνως φώναζε ή καρδιά της: «Πές μου κάτι, Ρόμπερτ!... Πές μου πως δε μ' αγάπησες ποτέ, και θα φύγω τότε!»

Μά όχι, την είχε αγαπήσει. Ήταν βέβαιη γι' αυτό. Άλλοιώς δε θαρχόταν να τον βρή...»

Σηκώθηκε και προχώρησε άργα ως την άκρη της θεράντας.

— Έκανα άσχημα που ήρθα, Ρόμπερτ; πρόφερε.

— Μά όχι, καθόλου, Τέσ! "Εχεις δικαίωμα να μου ζητήσης μιά εξήγησι... Μά νόμιζα πως θα μ' είχες ξεχάσει...»

— Να σε ξεχάσω; Δε με ξέρεις καλά.

— Δε μπορείς να καταλάβης, Τέσ...»

Σηκώθηκε κι' εκείνος, για να πάη κοντά της. Κι' έπρεσε πάνω στην καρέκλα, που είχε σπρώξει προς τα πίσω ή Τέσ.

Πως δεν την είχε δη;

Σκόνταψε και σάλεψε τα χέρια του στον αέρα, σαν να ζη- τούσε να πιαστή, να κρατηθή από κάπου. "Η Τέσ τα μάντεψε άμέσως όλα: Ο Ρόμπερτ είχε χάσει το φως του! Γι' αυτό εί- δεθ ή μ' ένα τυφλό...»

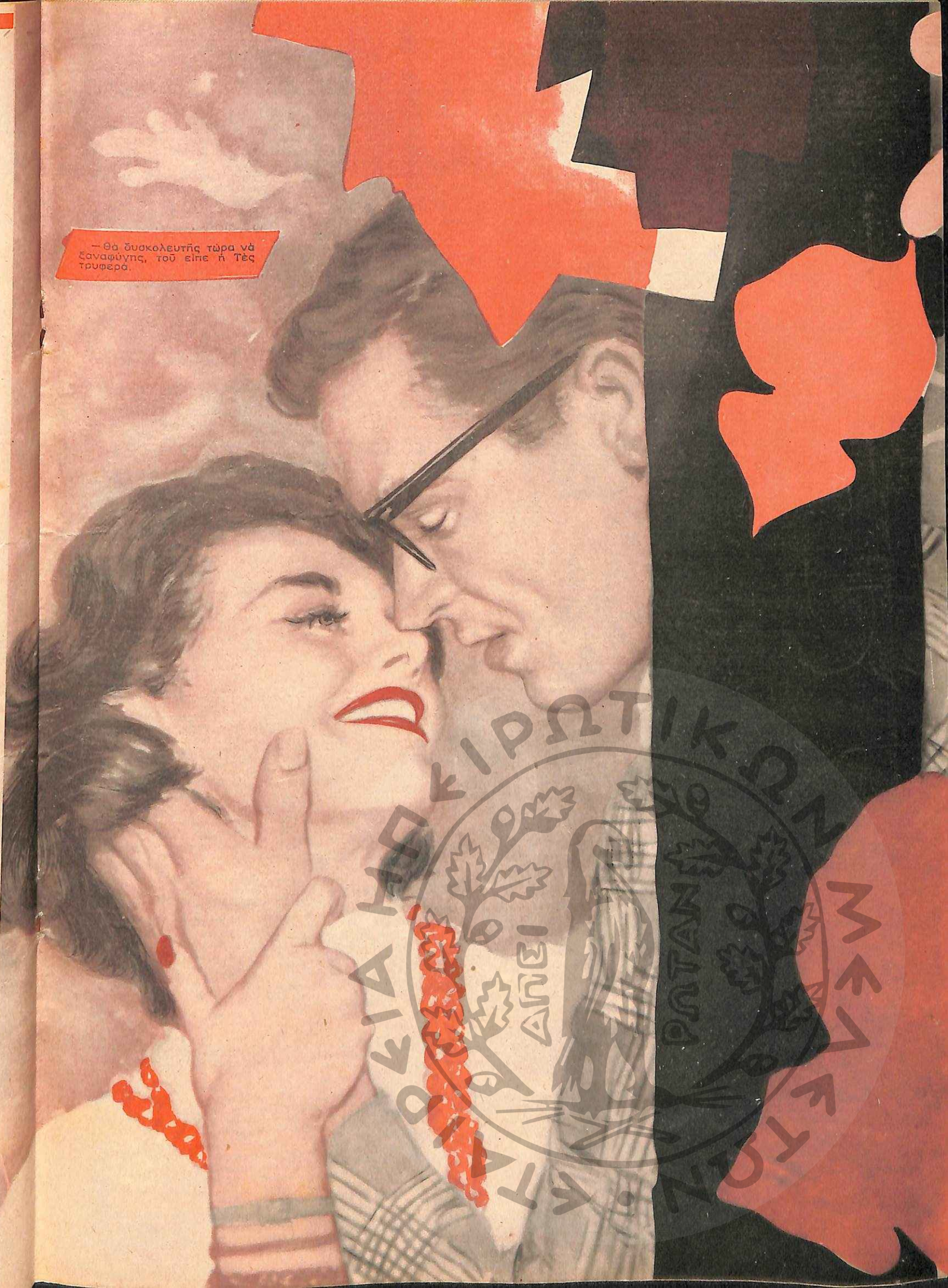
«Έτρεξε και την συγκράτησε, για να μην πέση. Και του εί- πε, χωρίς να δείχνη καθόλου οίκτο ή φωνή της — όπως φοβό- κλες! — Τι άπρόσεχτη που είμαι, ν' ανακατεύω έτσι τις καρέ- φερότητά. Την αγαπούσε πάντα! Κι' αυτή τον αγαπούσε...»

Πως είχε φαντασθ ήτι μπορούσε ποτέ να πάρη άλλον άντρα; — Θά δυσκολευτή τώρα να ξαναφύγης, του είπε τρυφερά.

— Μά δε θέλω πιά να φύγω, Τέσ, της είπε σφίγγοντάς την στην άγκαλιά του. Αφού σε ξαναβρήκα... ύστερα από τόσα χρόνια!...

ΑΝΗ ΜΠΡΙΤΟΝ

— Θα δυσκολευτή τώρα να ξαναφύγης, του είπε ή Τέσ τρυφερά.

— Δοξασμένη να ναι ή μάνα που σε γέννησε! Της είπε ο γιος του χαλίφη.

ΕΣΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

πεινήντα σελάδες μου δεν αξίζουν τίποτα μπροστά σου! Θα σε γεμίσω δώρα. Ο πατέρας σου θα γίνει πλούσιος και θα ζήσουμε ευτυχισμένοι!

— Τι απαντάς λοιπόν; — Άχ. Σίντι, είτε η κοπέλλα, ο πατέρας μου κι' εγώ σ' ευχαριστούμε για την τόσο καλωσύνη σου. Μά δεν είμαι παρά μία φτωχή κοπέλλα, ένα παιδί της ερήμου. Δε μπορώ να γίνω δική σου, γιατί δεν είμαι φτιαγμένη για σένα.

— Έχω δώσει άλλωστε την καρδιά μου στο Μερζούκ, τ' ναυτικό έκευ που μεταφέρει με το πλοίο του τα προϊόντα του Ζερντ σ' όλα τα λιμάνια και τη δόξα του πατέρα σου σ' όλες τις θάλασσες. Δυό αγάπες δε χωράνε μέσα στην καρδιά μιας τίμιας κοπέλλας. Άγαπώ το Μερζούκ, κι' αν ο πατέρας μου μ'ας δώσει τη συγκατάθεσή του θα παντρευτούμε την ερχόμενη άνοιξη.

— Ο Άλης δεν είπε τίποτα. Έδωσε μονάχα με μία χειρονομία του τον πατέρα και την κόρη.

Καταλυπημένη κι' ανήσυχη, η Ούριντά πήρε το δρόμο της σκηνής τους. Ενώ ο Άμπντ-Άλλάχ συλλογιότανε πως δε μπορούσε να γίνει παρὰ το θέλημα του Ύψιστου...

Το ίδιο βράδυ, έξη πιστοί στρατιώτες του χαλίφη πιάσανε το Μερζούκ πάνω στο πλοίο του. Καί, αδιαφορώντας για τις φωνές και τις ικεσίες του, τον πήγανε στο παλάτι του αφέντη τους.

Τ' άλλο πρωί, μάθαιναν όλοι στο Ζερντ πως είχαν κλείσει το δυστυχισμένο ναυτικό μέσα σ' ένα σακί και τον είχαν ρίξει στη θάλασσα.

Ο Άλης ξαναφώναξε τότε στο παλάτι την κόρη του «μαραμπού».

— Γυναίκα, της είπε, τόλμησες ν' αντισταθής στη θέλησή μου. Για να σου αποδείξω τη δύναμή μου, έξαφάνισα άμέσως τον άρτο βυθό της θάλασσας, όπου αναπαύεται αυτή τη στιγμή. Ο Άλλάχ 'ας πάρη κοντά του την υννή του!

— Έτσι, μπορείς τώρα να γίνης δική μου, δίχως κανένα εμπόδιο. Σ' αφήνω ως αύριο το βράδυ, την ίδια ώρα, για να σκεφθής.

— Φύγε τώρα, κι' 'ας σε προστατεύη η ευλογία του Άλλάχ! Μά η Ούριντά δεν κοιμήθηκε καθόλου απ' τη θέσι της.

— Τι περιμένεις; Γιατί δε φεύγεις; τη ρώτησε ο Άλης.

— Περιμένω να διατάξης να με θανατώσουνε και μένα, όπως έκαμες για το Μερζούκ, απάντησε απλά η κοπέλλα.

— Προτιμάς λοιπόν να πεθάνης, παρὰ να γίνης γυναίκα μου;

— Σε τί θα μου χρησίμευε να γίνω γυναίκα σου, αφού δε θα μουν ευτυχισμένη κοντά σου; είπε η Ούριντά.

— Αυτή είναι η απόφασί σου, γυναίκα; πρόφερε ο Άλης.

— Κάθε άλλη απόφασί θα μ' έκανε να ντρεπταίμαι, απάντησε η κοπέλλα ήσυχια κι' αδίσταχτα.

Ο γιος του χαλίφη έκαμε τότε ένα νόημα.

Μερικοί στρατιώτες προχώρησαν άμέσως, απ' το βάθος της σάλλας. Είχαν ανάμεσά τους έναν άντρα άλυσσόμενο.

Ο άνθρωπος αυτός δεν ήταν άλλος απ' το Μερζούκ!

Ο γιος του χαλίφη μίλησε και πάλι:

— Γυναίκα, σου είπα σου. Θέλησα μονάχα να βεβαιωθώ για το μέγεθος της αγάπης σου. Και είδα πως είναι δυνατότερη κι' απ' το θάνατο!

Στράφηκε ύστερα στους φρουρούς και διάταξε:

— Αφίστε ελεύθερο αυτό τον άνθρωπο. Ο γάμος του καλού Μερζούκ με την όμορφη Ούριντά θα γίνει αύριο κι' όλες, εδώ στο παλάτι μου!

Ζ. ΜΠΡΕΖΟΛ

ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΩΝ ΚΟΡΙΤΣΙΩΝ ΧΑΛΑΝΕ ΓΡΗΓΟΡΩΤΕΡΑ

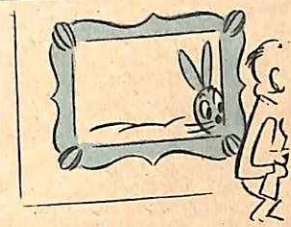
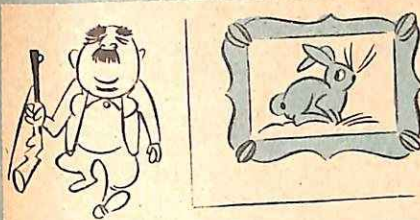
Γενικά, τ' αγόρια έχουν καλύτερα δόντια από τα κορίτσια—Βασίλει δε αυτή τη διαβεβαίωσή του σε μία έρευνα που έκανε πάνω σε 4.034 παιδιά του Έδιμβούργου, ηλικίας 5—17 ετών. Επίσης μελέτησε τις παρατηρήσεις άλλων συναδέλφων του, απ' όλο τον κόσμο για την τερηδόνα των δοντιών στα παιδιά. Όλα λοιπόν αυτά τα στοιχεία τον πείσανε ότι τα κορίτσια έχουν περισσότερα χαλασμένα ή σφραγισμένα δόντια από τα συνομήλικά και σ' όλες τις φυλές, ακόμα και στους Έσκιμώους και στους Έρυθροδέριους.

Δεν οφείλεται δε σε κατάχρησι γλυκών εκ μέρους των κοριτσιών, γιατί αποδείχθηκε πως τα κορίτσια δεν τρώνε περισσότερα γλυκά και ζαχαρώδη από τ' αγόρια.

Πράγματι, ο δόκτωρ Μάνσμπριτζ αναφέρει ότι έχει γίνει γι' αυτό το ζήτημα μία έρευνα που αφορούσε 1.000 παιδιά. Τα πάντα, τ' αγόρια καταναλώνουν περισσότερη ζάχαρη (υπό διάφορες μορφές) απ' τα κορίτσια. Η διαφορά μεταξύ τους αυξάνει, όσο μεγαλώνουν τα παιδιά. Έτσι που καταλήγει, σε ηλικία 15—18 ετών, να τρώνε τ' αγόρια διπλάσια ζάχαρη απ' τα κορίτσια.

Πρέπει να σημειωθεί ακόμη ότι τα κορίτσια—τουλάχιστον στο Έδιμβούργο—καθαρίζουν τα δόντια τους συχνότερα και καλύτερα από τ' αγόρια. Κι' όμως αυτές οι περιποιήσεις δεν τα έμπεδίζουν να χαλάνε περισσότερα.

Ποιά είναι η αιτία; Ο δόκτωρ Μάνσμπριτζ δηλώνει ότι την γρήγορα... έπειδή είναι κορίτσια!

Χωρίς λόγια

— Είδες τι λαγωνικό έχω εγώ;

Η εθολή
ΤΟΥ
ΚΥΝΗΓΙΟΥ

Χωρίς λόγια

Οι τεθλιμμένοι συγγενείς

— Ο λαγός είναι δικός μου. Εγώ τον σκότωσα.
— Όχι, εγώ τον πέτυχα και θα τον πάρω εγώ!

ΤΗΝ εποχή που βασιλεύει ο πανίσχυρος χαλίφης Άλντ-Έλ-Σελίμ, ζούσε στο Ζερντ ένας φτωχός «μαραμπού», που τον λέγανε Άμπντ-Άλλάχ.

Ο μοναδικός θησαυρός του στη γη ήταν η κόρη του, η όμορφη Ούριντά, με τα σκουρό-γάλανα μάτια.

Ο Άμπντ-Άλλάχ πήγαινε από πόλι σε πόλι, για να κηρύξη σε όλους το λόγο του Θεού και να ύμνηση τη δόξα και τη δύναμι του Σίντι-Μωχαμέτ-Έλ-Ναμπί, του μοναδικού προφήτη του.

Η Ούριντά έμενε στην σκηνή της. Κι' ήξερε, καλύτερα από κάθε κοπέλλα της ηλικίας της, να έτοιμάζη το χρυσόξανθο «κουσκούς» και την ολόσπορη «κεσρά», να κουρεύη τα πρόβατα, να δίνει στο μαλλί τους τα πιο ωραία χρώματα και να φτιάχνη μ' αυτό θαυμάσια μπουρνούζια και μαλακά χαλιά, που ακριβοπουλιούνταν στα παζάρια, στις πολιτείες.

Μία μέρα, που είχε πάει να γεμίση τις στάμνες της στη βρύση, συνάντησε σ' ένα μονοπάτι περιτοιχισμένο από δάφνες μία συντροφιά από καρβαλάρηδες. Ήταν ο Σίντι-Άλντ, ο γιος του χαλίφη Άλν-Έλ-Σελίμ, με την ακολουθία του.

Ο νέος πρόσεξε την υπέροχη όμορφη της Ούριντά. Σταμάτησε τ' άλογό του μπροστά της, την κύτταξε για λίγο αμίλητος, σά μαγεμένος, κι' ύστερα της είπε:

— Δοξασμένη να ναι ή μάνα που σε γέννησε! Ο λωτός πρέπει να ζηλευά τα μάτια σου και το περιστέρι τη χάρι σου!

Η Ούριντά κοκκίνισε. Κατέβασε γρήγορα το φερετζέ της, που τον είχε ανασηκώσει για μία στιγμή, και ξαναγύρισε τρέχοντας στη σκηνή της.

Ήταν σούρουπο.

Ο πατέρας της, γονατισμένος πάνω σ' ένα χαλί, με τ' πρόσωπο γυρισμένο κατά τη Μέκκα, έξιμνυσε τη δόξα και τις ευεργεσίες του Άλλάχ...

Τ' άλλο πρωί, ένας καρβαλάρης, όπλισμένος ως τα δόντια, ήρθε να πάρη τον Άμπντ-Άλλάχ και την κόρη του.

Σας ζητάει ο χαλίφης, τους είπε. Θα σας πάω στο παλάτι. Τον ακολουθούσανε κι' οι δυό, τρέποντας απ' το φόβο τους και βουβόι από κατάπληξη.

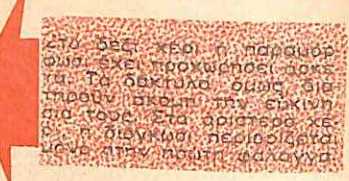
Ο Άλντ κοίταξε πάνω σ' ένα θρόνο από ελεφαντόδοντο. Γύρω του, αέκιωματικοί με κόκκινα μπουρνούζια, σείχες περφόανοι και μεγαλόπρεποι, αυλικόι σιωπηλοί και υπάκουοι, στρατιώτες που κρατούσαν τη σημαία του Ίσλάμ, σχημάτιζαν μία δόλοισμνη ακολουθία.

Ο γιος του χαλίφη, που στεκότανε δίπλα στον πατέρα του, μίλησε πρώτος:

— Γυναίκα, είπε, σε πρόσεξα και σε ξεχώρισα ανάμεσα σ' όλες τις άλλες. Είσαι η ωραιότερη από τις ωραιότερες, κι' εγώ είμαι ο δυνατότερος απ' τους δυνατότερους. Δε φοβάμαι κανένα. Μπορώ να κυττάζω τον ήλιο κατά πρόσωπο, όπως ο αέρας.

— Θέλει να γίνης γυναίκα μου... ή μοναδική σύζυγός μου; Οι

Ο αγαπημένος
ΤΗΣ ΟΥΡΙΝΤΑ

ΚΕΣ
 εἰ ἐκ-
 ας ἐ-
 οῦλα,
 α τία
 κία
 τία
 φέει
 ἰδίας
 Ἀπο
 ῶτων
 στήν
 φά-
 ρικὴ
 πώς
 ἄνω ἀπὸ ὥρα
 ἐν σὺν
 Κ.

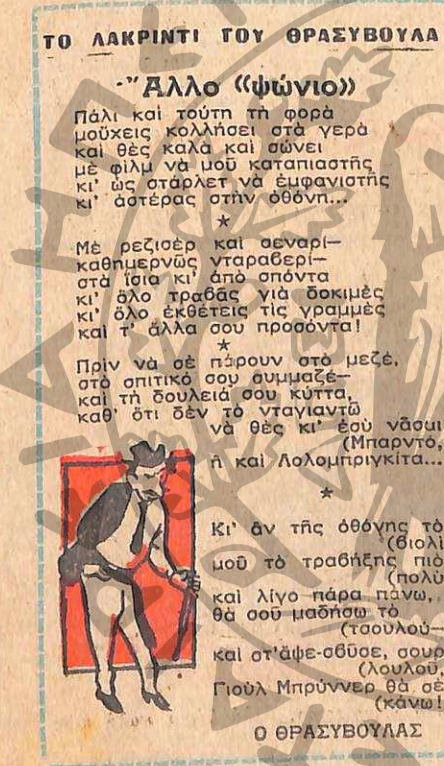
Ἡ παραμορφωτική ἀρθρίτις, ὅταν δὲν
τῇ σταματήσωμε ἐγκαιρῶς, παραμορ-
φώνει ὁλόκληρο τὸ χεῖρ καὶ προκά-
λει ἀγκύλωσι τῶν δακτύλων, ποὺ κα-
τὰ τὸν τότε τελείως ἀχρηστὰ.

πλεονέκτημα απ' όπου κουρά-
ος ή ελάχιστη τους άλλους.
καλεί κούρασι, σωματική
τασι, γιατί χρειάζεται
μία ή περισσότερες φορές.

— Ναι, πολλά... Μά διαβάστε λοιπόν, στρατηνέ μου! Ύστερα θά μιλήσουμε μ' α-

Μπούρ. Καθώς είχε σβύσει τὸ πούρο τὸ
ἔβγαλε τὸν ἀναπτήρα του, γιὰ νὰ τὸ ξαν-

43

νάση. Κι' ο Λ. πρῶς κατάλαβε πὺς ὁ σύντροφός του υποπέφτανε κάποια παγίδα... Στράφηκε ἀπὸτομα πρὸς τὸ Σχδεῖμπερ καὶ πρόλαβε μὴ ματιά του γεμάτη μίσος, περιφρόνησι καὶ θριαμβευτικὴ χαρὰ, πὺς ἐσβύσε ἀέθως.

— Θὰ μείνετε μαζί μας ἐλπίζω... εἶπε ὁ στρατηγός. — Εἴμαστε νὰ κουβεντιάσουμε πάλι...

Εἶχε νυχτώσει ἀπὸ πολλὴ ὥρα. Τὸ παράθυρο ἔμενε ἀνοιχτό, γιὰτὶ ὁ ἀέρας ἦταν βαρὺς καὶ ζεστός.

Τὸ σαλόνι ἦταν κατάφωτο. Πάνω στὸ τραπέζι βρισκόνταν τὰ φύλλα τῆς ἐκθέσεως τοῦ Ρυσλέρ. Κι' ὁ Μπράυς, ρίχνοντάς τους μὴ ματιά, πὺς τὴν ἔχει διαπερατικώτερη ὁ κίνδυνος, εἶδε — ἢ μάλλον μάντεψε — κατὰ τὴν ὑπογραφή τῆς συντομῆς φράσεις, πὺς εἶχαν ἐμφανιστῇ μὴ τῇ φωτιά τοῦ πούρου τοῦ Σχδεῖμπερ...

Δὲ μπόρεσε νὰ τῆς διαβάσῃ, ἀλλὰ κατάλαβε...

Τὴν ἔκρινε, ὅλα τὰ πρόσωπα τῆς παραρτήσεως ἐκείνης σκιῆς δοκίμασαν τὴν τραγικὴ ἐντύπωσι πὺς εἶχαν ἀλληλοσπαραχθῇ. Ὁ Σχδεῖμπερ, διατηροῦσαν πάντα τὴν ἴδια ἐκφράσι...

Ὁ Μπράυς προχώρησε ἤσυχα πρὸς τὸ παράθυρο.

Μὰ ὁ Σχδεῖμπερ τὸν πρόλαβε, λέγοντας στὴν κόρη του:

— Κλείσε αὐτὸ τὸ παράθυρο, Ἐσθέρ. Μπαίνουμε κυνούπια...

Ἡ κοπέλλα ἐκλείσε τὸ παράθυρο καὶ τράβηξε τῆς βαρεῖες κουρτίνες.

Ὁ Σχδεῖμπερ, ἀντὶ τὸ στενωχωρηθῇ γι' αὐτὴ τὴν ἀναποδιά, δὲ μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ ἕνα χαμόγελο. Δὲ σκεπτόταν τὸν ἐαυτὸν του, οὔτε τὸ Μπούρν, ἀλλὰ τὸ Σανγκινέντ.

«Ἐῖως διάβολο θὰ καταφέρῃ τώρα νὰ μὰς γλυτώσῃ», ἀναρωτιόταν.

Γιὰτὶ δὲν τὸν ἔμενε καμμιὰ ἀμφιβολία, ὅτι κινδύνευε ἡ ζωὴ τους.

— Δὲ θὰ μπόρῳ νὰ ψαρέψω αὔριο, μ' αὐτὸ τὸν παλιόκαρο, εἶπε ὁ Σχδεῖμπερ.

Καὶ τὸ καλοκάγαθο πρόσωπό του εἶχε μὴ ἐκφράσι στενωχωρημένη, γιὰτὶ θάχανε τὴ συνειδημένη του ψυχαιωγία...

Σὰ νὰ περιμένει μονάχα αὐτὴ τῇ φράσι, ἢ Ἐλισάβετ πάτησε πάλι μὲ τὸ πόδι τῆς τὸ κουδούνι.

Ὁ Μπράυς νομισε πὺς ἄκουσε τὸν ἦχο του, κάποιον μακριά, στὴν ἄλλη ἀκρὴ τοῦ σπιτιοῦ. «Ἐδῶ καὶ μερικὲς στιγμῆς, ἀλλωστε, ἔφταναν στ' αὐτὴν καὶ κατ' ἄλλοι θόρυχοι. Ἦταν πραγματικοί, ἄραγε, ἢ δημιουργήματα τῆς φαντασίας του; Δὲν εἶχε τὸν καὶ νὰ τὸ ἐξακριβώσῃ...

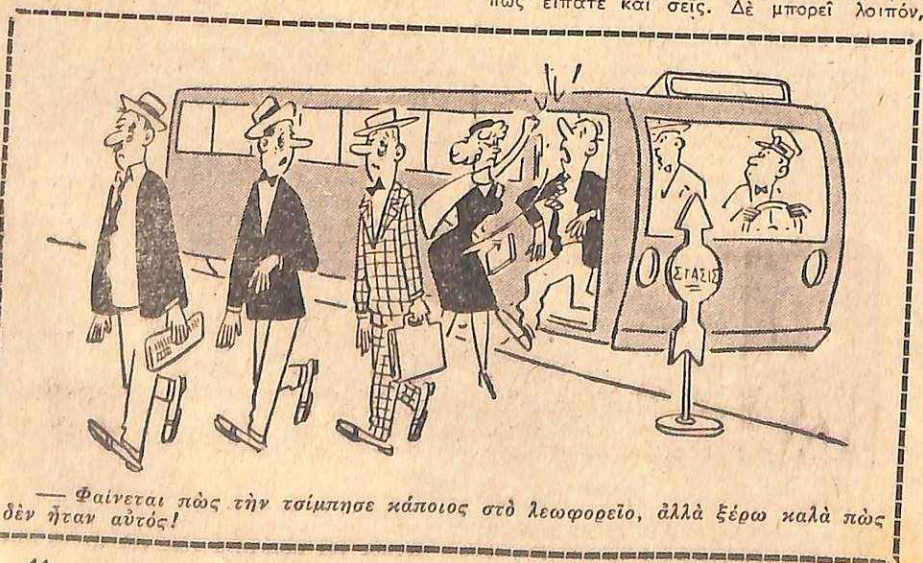
Τὸ φαινόμενον πάντως πὺς ἄκουγε τὴ λαχρὰ σὺν ἄνθρωπον πολλῶν ἀνθρώπων, πὺς εἶχαν φτάσει βιαστικὰ καὶ βρισκόνταν ἐκεῖ κοντά, πίσω ἀπ' τὴν πόρτα τοῦ σαλονιοῦ... Πρὸ ὅλης τῆς προσφυλῆσε τους καὶ τὰ χέρια, πὺς σκεπάζον τὸ πάτωμα, νομίζε πὺς ἄκουγε ἐπίσης τὰ βήματά τους...

Κι' ἔτσι τὸ Τζὼν Μπούρν. Τὸν κῦτταξε κι' ἐκεῖνος.

Καταλάβαιναν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Εἶχαν ἔρβῃ καὶ στοὺς δύο οἱ ἴδιες ὑποψίες...

Θάπρεπε σὲ λίγο νὰ ξαναπεράσουν ἀπ' αὐτὴ τὴν πόρτα, πίσω ἀπ' τὴν ὅποια ἀκούγαν τοὺς ὑποπτατοὺς θορύβους — σὰ νὰ τοὺς ἐστῆσαν ἐνέδρα. Τί θὰ γινόταν τότε...

Ὁ στρατηγὸς φθὺν Σχδεῖμπερ χαμογελοῦσε. Κάθε ἀνισυχία ἢ ὑποψία εἶναι χαθὴ ἀπ' τὴν φαινομενικὴ του.

— Φαίνεται πὺς τὴν τσίμπησε κάποιος στὸ λεωφορεῖο, ἀλλὰ ξέρω καλὰ πὺς δὲν ἦταν αὐτός!

— Ἐτρίψε τὰ χέρια του, χαρούμενος, καὶ εἶπε:

— Πιστεύω τώρα πὺς μποροῦμε νὰ κουβεντιάσουμε σὰν καλοὶ φίλοι...

Καὶ πρόσθεσε, γελώντας:

— Σὰ φίλοι, πὺς δὲν ἔχουν πιά νὰ κρῦψουν τίποτα ὁ ἕνας ἀπ' τὸν ἄλλο...

— Τὸ ἴδιο πιστεύω κι' ἐγώ, στρατηγέ μου. συμφώνησε ὁ Μπράυς.

— Καί, γιὰ νὰ κάνουμε τὴν ἀρχή, θὰ ζητήσω μὴ συμβουλή ἀπ' τοὺς δύο σας...

— Πολὺ εὐχάριστος!

— Εἶναι περίττο νὰ σὰς πῶ ὅτι, ὅσο κι' ἂν φυλάγομαι, διατρέχω ἐδῶ ὠρισμένους κινδύνους... Ἡ ἐλβετικὴ ἀστυνομία δὲ μὲ υποπτεύεται. Εἶμαι ἥσυχος ἀπ' τὴν πλευρὰ αὐτῆς. Ὑπάρχει ὁμιλὸς τὸ Παρίσι... Ἀχ, αὐτὸ τὸ Παρίσι!... Δὲ μιλῶ γιὰ τὴν ἐπίσημη ἀστυνομία. Αὐτὴ δὲ μ' ἔχει ἐνοχλήσει σοβαρὰ ὥς τὰ τώρα. Ἀλλὰ ὑπάρχει μὴ δεύτερη, πὺς τὴ φοβάμαι ἀληθινά, γιὰτὶ εἶχα ἦδη δοσοληψίε μαζί της...

— Οἱ ἴδιοι κίνδυνοι λοιπὸν πὺς ἀπειλοῦν ἐμένα, ἀπειλοῦν καὶ σὰς... Κι' αὐτὴ τῇ στιγμῇ ἔχω καλὰ, ὅτι δὲν πράκτορες τοῦ ἀσπιδίου ἐνθροῦ μου, τοῦ Σέζαρ Σανγκινέντ, φτάσανε στὴ Γενεύη, ξέροντας πὺς θὰ μὲ βροῦν ἐδῶ...

Ὁ Μπράυς κι' ὁ Μπούρν ἀνασκήρτησαν ἔλαφρα.

«Ὁ Μπράυς μετὰ τὴν ἐκφράσι» σκέφθηκε ὁ πρῶτος.

— Ὁ πόλεμος εἶναι ἀμείλικτος ἀνάμεσα στὸ Σανγκινέντ κι' ἐμένα, τοὺς ἀνθρώπους του καὶ τοὺς δικούς μου! συνέχισε ὁ στρατηγός. Εἶναι ζήτημα ζωῆς καὶ θανάτου... Πάνω σ' αὐτὸ, λοιπὸν, τὸ σπουδαῖο σημεῖο, θέλω τὴ γνώμη σας. Τί πρέπει νὰ κάνω;

— Ἐξηγήσατε καλύτερα, στρατηγέ μου, εἶπε ὁ Ρέτζιναλτ Μπράυς.

— Ὁ Σανγκινέντ κι' οἱ ἄνθρωποί του θὰ μὲ τσάκιναν ἀνελέητα, ἂν μὲ εἶχαν στὴ διάθεσί τους... Ὑποθέστε τώρα, ὅτι πέφτουν στὰ γόνατά μου ὅτι πιάνονται στὴν ἴδια τους παγίδα...

«Ἐγὼ ἐδῶ τὰ μέσα νὰ τοὺς ἐξαφανίσω, χωρὶς νὰ τὸ ἀντιληφθῇ κανεὶς. Ὅπως καταλαβαίνετε, ἔχω ὁργανώσει ἀπὸ καιρὸ τὴν ἀμυνή μου... Ἀν δὲν ἐρθοῦν αὐτοὶ σὲ μένα, θὰ πῶ ἐγὼ σ' αὐτοὺς καὶ θὰ τοὺς παρασύρω στὴ βίλλα μου. Τί πρέπει νὰ γίνῃ, ἀφοῦ μποῦνε ἐδῶ; Νὰ ξαναδοῦνε, ἐλεύθεροι; Ἡ νὰ μὴ ξαναδοῦνε ποτὲ πιά;

Ὁ στρατηγὸς γέλασε, στράφηκε στὴ γυναῖκα του καὶ πρόσθεσε:

— Ποιὰ εἶναι ἡ δική σου γνώμη, ἀγαπητὴ μου; Ζητῶνται ἢ νεκροί;

— Ἡ Ἐλισάβετ σήκωσε τὰ μᾶτια τῆς ἀπ' τὸ κέντημά της καὶ εἶπε ἤσυχα, ὅτι μιλῶσε γιὰ κάποιον ἀσήμαντο ζήτημα τοῦ νοικοκυριοῦ της:

— Νεκροί...

— Εὐὲ τί λές Ἐσθέρ;

— Νεκροί...

— Πάντα συμφωνοῦνε, μητέρα καὶ κόρη! φώναξε εὐθύμα ὁ στρατηγός. Λοιπὸν, εἶμαι σὲ πέντε ἐδῶ. Οἱ δύο εἶπαν τὴ γνώμη τους... Ἀν δὲ συμφωνήσετε μαζί τους, κύριοι, θὰ εἰσαίτε δύο ἐναντίον δύο. Σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι ἰσοψηφίας, θὰ φανῇ ἐπιεικὴς καὶ θ' ἀφίσω τοὺς πράκτορες τοῦ Σανγκινέντ νὰ πᾶνε στὸ καλὸ...

— Ἐσχινάτε κάτι, στρατηγέ, εἶπε ψυχρὰ ὁ Μπράυς.

— Τί;

— Δὲν εἶμαστε τέσσερες, ἀλλὰ πέντε, δὲ πὺς εἶπατε καὶ σεις. Δὲ μπορεῖ λοιπὸν,

ποτὲ νὰ ὑπάρξῃ ἰσοψηφία.

— Ὁ, ἐγὼ δὲν ἔχω ψῆφο!

— Γιατί;

— Γιατὶ εἶμαι ὁ δῆμιος!

Ἀπλωθήκε βαρεῖα σιωπὴ. Πίσω ἀπ' τὴν πόρτα τοῦ σαλονιοῦ δὲν ἀκούγονταν κανεὶς θορύβος.

Μὰ τώρα δὲν ἀμφιβάλλανε πιά ὁ Μπράυς κι' ὁ Μπούρν. Παραμονεύσανε ἐκεῖ οἱ ἄνθρωποι τοῦ Σχδεῖμπερ, τοὺς περιμένανε...

— Ποσοί ἦταν, ἄραγε; Δύο, τέσσερες ἢ δέκα;

Ὁ Μπράυς κι' ὁ Μπούρν βέβαιωθηκαν, ὅτι μποροῦσαν νὰ τραβήξουν εὐκολὰ τὰ πιστόλια τους ἀπ' τὴν τσέπη τους... Ὁ Μπράυς ἀκριβὰ τῇ ζωῇ τους!

— Εἶμαι ὁ δῆμιος!... ξαναεἶπε ὁ στρατηγός. Ποιὰ εἶναι τώρα ἡ δική σας γνώμη πᾶν σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα, κύριοι Μπράυς; Μιλήστε καθαρά, μὲ τὸ χέρι στὴν καρδιά... καὶ δίχως φόβο.

— Ἡ ἐρώτησι σας παίρνει δύο ἀπαντήσεις στρατηγέ μου... Ἡ πρώτη εἶναι ἡ ἐξῆς: «Ἀν σεις θεωρεῖτε τὸν ἐαυτὸ σας δῆμιος, ἐγὼ δὲ μπορῶ νὰ γίνω δολοφόνος. Στὴ θέσι σας λοιπὸν, θ' ἀφίω νὰ φύγουν ἐλεύθεροι οἱ πράκτορες τοῦ Σέζαρ Σανγκινέντ... Μὰ, ἀφοῦ μὲ προκαλέσατε, συνιστῶντας μου νὰ μὴ φοβηθῶ, θὰ σὰς ἀπαντήσω ἀλλοιῶς...

Ὁ Μπράυς ἀνασκήρτησε τὸ κεφάλι τοῦ καὶ πρόσθεσε, ῥοιμα καὶ εἰρωνικά:

— Θὰ σὰς πῶ κι' ἐγώ, ὅπως ἡ γυναῖκα σας κι' ἡ κόρη σας: «Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι δὲν πρέπει νὰ βγοῦνε ζωντανοὶ ἀπ' τὸ σπῆτι σας...». Φροντίστε ὁμοῦ νὰ μὴ σὰς ξεφυῖ γυνε, γιὰτὶ ἂν πέσετε στὰ χεῖρά τους, θὰ αὐτοὶ μὲ τὸν ἴδιο τρόπο... καὶ νὰ σὰς καταδικάσουν σὲ θάνατο!

— Ὁραῖα... πάλι ὥρασια, κύριοι Μπράυς! Εἴμαστε συμφωνοί. Ἐχομε, λοιπὸν, τρεῖς ψήφους... Καὶ σεις, κύριοι Τζὼν Μπούρν;

— Ὁ ἐγώ, στρατηγέ μου, δὲ μπορῶ νὰ ἔχω ἄλλη γνώμη ἀπ' τὸν κ. Ρέτζιναλτ Μπράυς, ἀπάντησε ἤσυχα ὁ Ἄνρι Λερούα.

— Ὅστε ἔχομε πεισθαιγία! Ἀν μοῦ μέλει τὸ ἀποτέλεσμα αὐτὸ τῆς ψηφοφορίας... Μπορεῖ λοιπὸν, νὰ μοῦ στεῖλῃ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ Σανγκινέντ. Τοὺς περιμένω, γιὰ νὰ τοὺς ὑποδεθῶ ὅπως τοὺς ἀξίζει!

Σηκώθηκε, ἔδωσε τὸ χέρι τοῦ στοὺς ἐπισκέπτες του καὶ πρόσθεσε:

— Θὰ τὰ ξαναποῦμε αὔριο. Συμφωνοῖ;

— Συμφωνοῖ, στρατηγέ μου.

Οἱ δύο ἄντρες ἀποχαιρέτησαν τὸ Σχδεῖμπερ καὶ τῆς δύο γυναῖκες.

Τὸ ἐνοτικὸν τοῦ προειδοποίησε γιὰ τὸν κίνδυνον πὺς παραμονεύει... Ἀπὸ πὺς θάρχοντες ὅμως;

Γύρω τους βλέπανε μόνο χαμογελαστὲς φουσιονωμῆς. Μὰ τὸ πόδι τῆς Ἐλισάβετ πατούσε πάλι τὸ κουδούνι...

Ὁ Μπράυς κι' ὁ Μπούρν προχώρησαν πρὸς τὴν πόρτα τοῦ σαλονιοῦ.

Ὁ Σχδεῖμπερ τοὺς ἀκολουθοῦσε, δὺς βήματα πρὸς πίσω.

Ὁ Μπράυς σταμάτησε μπροστὰ στὴν πόρτα. Τί δὲ θάβει γιὰ νὰ μᾶς τί τοὺς περίττο ἀπὸ τὴν πόρτα...

Στράφηκε ἀπὸτομα κι' εἶδε, ὅτι ὁ Σχδεῖμπερ κι' οἱ δύο γυναῖκες εἶχαν χλωμιάσει. Λίγο παραγμένες...

Μὲ μὴ ἀποφασιστικὴ κίνησι, ὁ Μπράυς ἀνοίξε τὴν πόρτα, διέπληται.

Τὸ μεγάλο κῶλ, δίπλα τὸ σαλόνι, ἦταν κατὰσκοτεινὸν. Τὴν ἴδια στιγμῇ, σβύσανε ἐσθῆκε σκοτάδι βαθύ.

Ὁ Μπράυς κι' ὁ Μπούρν τράβηξαν ἀμέσως τὰ ρεβόλβερ τους. Πὺς νὰ τὰ μεταχειριστοῦν ὅμως, στὰ σκοτεινά...

— Προχώρησαν δὺς βήματα, μὲ τὸ ὄπλο στὸ χέρι...

Ἐσφινικά, τοὺς φάνηκε σὰ νᾶφετε πάνω στὸ κεφάλι τους κατὶ βαρὺ... ὀλόκληρο τὸ ταβάνι. Καὶ σωριάστηκαν χαῖμα, ἀναίσθητοι.

Ὁ Μπράυς κι' ὁ Μπούρν κείτονταν λιπόγυμνοι, τοὺς ψάσανε κι' ἔδωσαν στὸ Σχδεῖμπερ τὰ χαρτιά, πὺς βρῆκαν ἀπάνω τους.

— Ἐκεῖνος τοὺς ἔριξε μὴ ματιά καὶ διάταξε: τὰ διαδοῦναι τοὺς. Δὲ μ' ἔνδιαφέρον... ὅμως, μὲ τὸν ἴδιο τρόπο...

— Νὰ τοὺς δέσουμε; ρώτησε ἕνας κολοσσός, πὺς φαινόταν ὁ ἀρχηγός.

— Βεβαίως! Καὶ γερὰ μάλιστα.

— Πὺς νὰ τοὺς πᾶμε;... Στὴ βάρκα;

— Ὁχι ἀκόμα.

— Κι' ἀφοῦ σκέφθηκε λίγο, ὁ Σχδεῖμπερ διά-

— Κατεβόστε τους στὸ ὑπόγειο... Καὶ νὰ τοὺς φυλάτε σὰν τὰ μᾶτια σας! Εἴσατε ὑπεύθυνοι γι' αὐτούς.

Οἱ τέσσερες Γερμανοὶ σήκωσαν τοὺς ἀναίσθητους ἀντρες. Τοὺς εἶχαν χτυπήσει στὸ κεφάλι. Στὰ μαλλιά, στὸ μέτωπο καὶ στὸ λαίμω τοὺς ἔτρεχαν αἵματα.

Καθὼς βγαίνουν οἱ ἄνθρωποι τοῦ Σχδεῖμπερ σταμάτησε τὸν ἀρχηγὸ τους:

— Φρίτς!

— Διατάξετε, στρατηγέ μου!

— Εἶν' ἔτοιμη ἡ βάρκα; Διορθώθηκε τὸ πᾶν;

— Μάλιστα, στρατηγέ μου...

— Αὔριο, τὴν ἴδια ὥρα, νᾶσατε δλοστὴν διάθεσί μου. Θὰ σὰς χρειαστῶ, καθὼς καὶ τὴ βάρκα, γιὰ ἕνα γύρο στὴ λίμνη...

Ὁ Μπράυς κι' ὁ Μπούρν ἔκαναν μὴ κίνησι κι' ἀνοῖξαν τὰ μᾶτια τους.

— Πάρτε τους ἀπὸ δῶ, διάταξε ὁ Σχδεῖμπερ.

Κι' οἱ ἄνθρωποι τοῦ σπύσανε νὰ ὑπακούσουν.

Ὁ Μπράυς κι' ὁ Μπούρν εἶχαν συνέλθει κι' εἶχαν ξαναβρῇ τῆς ἀναμνήσεως τους.

Οἱ Γερμανοὶ τοὺς κατέβασαν στὰ σκοτεινὰ ὑπόγεια τῆς βίλλας καὶ τοὺς πέταξαν σὲ μὴ γωνία.

Οἱ κούρες κι' ὑγρὲς πέτρες τοὺς ἔφεραν ἀνατριχίλα.

Ὁ Σχδεῖμπερ, δὲν ἦταν ἀπόλυτο τὸ σκοτάδι στὴ φυλακὴ τους. Βλέπανε ἕνα φωτεινὸ γαλάζιο σημάδι, σὰν ἕνα κομμάτι οὐρανοῦ στὴν ἀκρὴ ἑνὸς διαδρόμου. Κι' ἀκούγαν ἕνα κανονικὸ, ἑλαφρὸ καὶ μονότονο φλοῖθο.

Δὲ βρισκόνταν λοιπὸν μακριὰ ἡ λίμνη...

Προσπάθησαν νὰ κουνήσουν, νὰ τευνώσουν τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια τους. Ἀλλὰ δὲ μπόρεσαν.

— Μὴν κουράζεστε τοὺς κύκλους... τοὺς εἶπε μὴ φωνὴ εἰρωνικά.

— Συγχρόνως, ἡ ὑπόγεια φυλακὴ τους φωτίστηκε ἀπὸ ἕνα δαυλὸ πὺς κρατοῦσε ὁ κολοσσός.

Ὁ Μπράυς κι' ὁ Μπούρν ἦταν σφιχτοδεμένοι χειροπόδαρα, ἀλλ' ὅχι φιμωμένοι. Μποροῦσαν νὰ μιλήσουν, ν' ἀνταλλάξουν μερικὲς λέξεις, καθὼς βρισκόνταν πεταγμένοι ὁ ἕνας δίπλα στὸν ἄλλο.

Καί, πραγματικὰ, ἄρχισαν νὰ κουβεντιάσουν ἀγγλικά, ἀφοῦ βεβαίωσαν πὺς ὁ δεσμοφύλακας τους δὲν καταλαβαίνει αὐτὴ τὴ γλώσσα.

Ὁ Μπράυς διατηροῦσε τὴν ψυχραιμία του καὶ τὸ συνειδητὸν κέφι του.

— Ἀλλὰ φορὰ θὰ πιστεύω στὰ προαισθήματα, κύριοι Μπούρν, εἶπε στὸ σύντροφό του.

— Τοῦλάχιστον στοῦ Σέζαρ, ἂν ὅχι στὸ δικὸ σας, παρατήρησε ὁ Ἄνρι, χαμογελώντας.

— Τί θὰ κάνουμε τώρα; Ἐχετε καμμιὰ ἰδέα;

— Ὁχι, μὲ τὴν πίστι μου... Ἡ μόνη μου σκέψι εἶναι νὰ ξεφύγω ἀπ' τὰ χέρια τοῦ Σχδεῖμπερ...

— Συμφωνῶ κι' ἐγὼ μαζί σας... Ἀλλὰ κάνετε σύγχυσι μετὰ σκοποῦ καὶ μέσου... Αὐτὸς εἶναι ὁ σκοπὸς μας! Τὸ μέσον ὁμοῦ;... Δὲν τὸ βλέπω!

— Οὔτε κι' ἐγώ... γιὰ τὴν ὥρα τοῦλάχιστον!

Ἐσφινικά, ὁ Μπράυς ἔβαλε τὰ γέλια. Ὁ ἄλλος γύρισε καὶ τὸν κῦτταξε, ἐκπληκτός.

— Τί εἶν' αὐτό, πὺς σὰς κάνει τόσο χαρούμενο; ρώτησε.

— Σκέπτομαι, φίλε μου, τὸ Σέζαρ Σανγκινέντ... Περιμένε τὸ σύνθημά μου! Καὶ θὰ τὸν περιμένῃ ἀκόμα... Καταλαβαίνω τὴν ἀντιμετώπιση τοῦ Σέζαρ... Πὺς διαδόλο θὰ μπόρῃ νὰ μὰς ξεμπελέξῃ;

Ὁ Ρέτζιναλτ ἐξακολούθησε νὰ μιλᾷ γιὰ τὸ ἴδιο θέμα πὺς τὸν διασκέδαζε. Πρόσθεσε ὅμως πὺς ὁ Λερούα δὲν τὸν ἄκουγε πιά.

— Κοιμόσαστε, ἀγαπητὴ φίλε; τοῦ εἶπε.

— Ὁχι.

— Τί σκεπτόσαστε;

— Σκέπτομαι πὺς ὁ Σχδεῖμπερ δὲν πρόκειται νὰ μὰς ἀφίσῃ ζωντανούς!... Σκέπτομαι πὺς θὰ πεθάνετε καὶ σεις μαζί μου, ἀπὸ ἀσφίωσι σὲ μένα... ἐνῶ εἰσαίτε νεός, πλούσιος, μὲ ευγενικά αἰσθήματα καὶ μὲ μεγαλόσχεδιά! Σκέπτομαι ἀκόμα πόσο ἀνώφελος θάνατο ὁ θάνατός μας ἀπ' τὸ χέρι ἑνὸς δολοφόνου!...

— Ἀπὸ τότε πὺς γύρισα στὴ Γαλλία, μὲ ψευδώνυμο, ἀσφαλισμένος χάρις σὲ σὰς, μὲ βράνιζε μὴ τύφι; ὅτι δὲν ἔκανα τὸ καλὸ μου, μὲ τὸ νὰ συγκεντρώνω ὅλες μοι τις προσπάθειες γιὰ τὴν ἀποκατάστασίν μου... Ἀν μὲ βλέπατε πάντα θλιμμένο κι' ἀμείλιτο, ἦταν γιὰτὶ συναισθανόμουν πὺς ὁ φίλος νὰ ξαναγύρισε στὴν κώλασι τοῦ μετώπου, ἀνάμεσα σ' ἐκείνους πὺς πολεμῶνε γιὰ τὴν πατρίδα τους.

— Ἐπειτα θάρρῃ τὸ δικό μου ζήτημα. Ἐκείνο πὺς ἐπείγει, γιὰ τὴν ὥρα, εἶναι ἡ σω-

— Εἰς ὄνειρον!...

σκεται τώρα κάποιος εκεί κάτω, αφού υπά-
χει φως... Ποιος νάναι; 'Ο Μπράους κι' ο
Μπούρν Ιωάννης...

Πήρε άμέσως την απόφασή του. Ξαναγύ-
ρισε στη βάρκα, γδύθηκε, πέταξε την ψεύ-
τικη γενειάδα και την περούκα του. Έπρεπε
απόρρητο στο νερό, έκανε ένα μακροβούτι και
ξαναβγήκε στην επιφάνεια μπροστά στο φεγ-
γίτη.

Εκεί, γαντζώθηκε απ' τις πέτρες, έπιασε
τα κάγκελλα με τ'όνα χέρι του, ύστερα με τ'
άλλο, άνασηκώθηκε και μπόρεσε να κυ-
τάξει μέσα στην τρύπα.

Είδε ένα στενό διάδρομο, πενήντα πόν-
των πλάτους, που προχωρούσε περί τ'ά δυο
μέτρα κι' ύστερα φαινόταν πως χωνόταν ά-
πότομα κάτω απ' τη γη.

Από κει έρχονταν το φως... απ' αυτή την
τρύπα, που ο Σεζάρ δε μπορούσε να δει το
βάθος της. Έπεφτε στο βόλο, κι' από κει
άπλωνόταν στη λίμνη.

Τα κάγκελλα, που φράζανε την τρύπα, δεν
ήταν χτισμένα μέσα στην πέτρα. Ήταν κι-
νητά, αλλά τα συγκρατούσε στη θέση τους
ένα γερό λουκέτο, που ήταν περασμένο σ'
ένα χοντρό κάθετο σίδερο, σφηνωμένο μέσα
στον τοίχο.

Ο Σεζάρ προσπάθησε να τ'α τραντάξει,
να τ'α μετακινήσει απ' τη θέση τους. Μά ή-
ταν καινούργια και στερεά.

Κι' άλλωστε, αν ο Μπράους κι' ο Μπούρν
βρίσκονταν φυλακισμένοι εκεί μέσα, δε θα
ήταν μόνοι. Κάποιοι θα τους φυλάγανε...

Ήταν όμως εκεί άραγε;... Αν τους έ-
σταλνε ένα σύνθημα; Ποιο όμως; Ποιο δε θα
κινούσε τη δυσπιστία των Γερμανών;

Να σφουρίξει τη «Μασσαλιώτισσα»; «Όχι,
βέβαια!... Καλύτερα το «Γερμανικό Ρήνο».

Σίγουρα, θα τον ήξερε ο Μπούρν και θ'ά-
παντούσε με τον ίδιο τρόπο!

Πραγματικά, άρχισε να σφουρίξει το γυν-
στό αυτό τραγούδι, ελαφρά, σαν από μα-
κριά. «Υστερα άφουγκράστηκε, λαχανιασμέ-
νος. 'Η καρδιά του χτυπούσε άταχτα.

Δε φοβόταν για τον εαυτό του, αλλά για
κεινούς που αγαπούσε.

Κανείς δεν του άπάντησε... Γελιότανε λοι-
πόν. Δε βρίσκονταν εκεί ο Μπράους κι' ο
Μπούρν; 'Η τ'αυς δεν τον είχαν άκούσει;

Ξανάρχισε το σφύριγμα, δυνατώτερα αυτή
τη φορά. Καί, ξαφνικά, άνασκήρτισε. Ένας
πνιγμένος ήχος έδινε απ' τα βάθη του
μυστηριώδους υπογείου! Κάποιος σφύριζε
εκεί μέσα το ίδιο τραγούδι! 'Αλλά σταμά-
τησε σχεδόν άμέσως, είτε για να μη προ-

— Πρέπει να μου δώσετε άπωσή-
ποτε αυτή τη θέσι της δακτυλογράφου
κ. διευθυντά... Κυτάξτε και μόνος
σας, δεν έχω τίποτα να φορέσω!..

δωθή, είτε γιατί τον είχαν υποχρεώσει να
συνάψει...

Για να μη κινήσει ύποψίες, ο Σανγκινέντ
δε συνέχισε το σφύριγμα.

Ένα κεφάλι τεράστιο φάνηκε ξαφνικά στο
βάθος της τρύπας. Ένα σώμα γλίστρησε
μέσα στο στενό διάδρομο... Μόλις που πρό-
φτασε ο Σεζάρ να βουτήξει στο νερό, για
να κρυφτεί...

Ήταν ο κολοσσός, που είχε υποψιαστή
κι' έρχονταν να ρίξει μία ματιά.

Ο Σεζάρ πέρασε με μακροβούτι κάτω απ'
την καρήνα της φαρδύβαρκας, βγήκε στην έ-
πιφάνεια απ' την άλλη μεριά της, πιάστηκε
απ' την κουσπιά και άνασανε βαθειά.

Ο ίσκιος του Γερμανού κουνήθηκε για λί-
γι μέσα στη φωτεινή δέση, που έπεφτε στο
νερό της λίμνης, κι' ύστερα χάθηκε. Ο δε-
σμοφύλακας είχε καθυποχώσει και ξαναγύριζε
στη θέσι του.

Ο Σεζάρ πήδησε τότε μέσα στη βάρκα
και ξαναυπήλκε βιαστικά. 'Η καρδιά του
χοροπηδούσε από χαρά.

— Είπ' εκεί κάτω!...

Με ποιόν τρόπο όμως να τους σώσει; Με
ποιο τέχνασμα;...

Την ίδια στιγμή, ο Ρέτζιναντ Μπράους
άναρωτιόταν για δέκατη φορά, γελώντας σά
να μην ήταν ο ίδιος κύριο πρόσωπο και θύ-
μα αυτής της τραγωδίας.

«Τί να κάνω, άραγε, ο Σανγκινέντ; Θα
πληρώνα θ'τιδίοτε για να το μάθω».

Ή πρώτη σκέψη του Σεζάρ ήταν να είδο-
ποίηση την άστυνομία. Οι άστυνομικοί θα
έκαναν τότε μία αφηνιάστικη έρευνα στη
βίλλα του Σπουλμάκερ, θα κατεβαίνανε στα
υπόγεια, θα ελευθερώναν τους φυλακισμέ-
νους. Ήταν πολύ άπλο...

Μά δεν ήταν αυτό που επιδίωκε ο Σεζάρ.
Εκείνος ήθελε το Σχβέιμπερ κι' όλη την
οργάνωσή του, το Ρυσλέρ και το μυστικό
του. Στην παρτίδα, που έπαιζε με το στρα-
τηγό, δεν επιθυμούσε να επέμβει η άστυνο-
μία της Γενεύης.

Εφόσον ο Σχβέιμπερ δεν τους είχε θανα-
τώσει άμέσως, οι αχμάλωτοι του θα είχαν
άκόμα μερικές ώρες ζωής... Βέβαια, θα τους
σκοτώνε στο τέλος. Δε θα τους άφηνε ελευ-
θερούς...

Πέρασε μπροστά από ένα χαμηλό σπιτάκι,
μία λαϊκή ταβέρνα. Ήταν κλειστή τέτοια
ώρα. Οστόσο, ύπρχε μέσα φως, κι' ο Σε-
ζάρ άκουσε όμιλίες. Κάποιοι πελάτες πι-
νανε άκόμα, παραβαίνοντας την άστυνομική
διάταξη.

Ο Σανγκινέντ κύτταξε από μία χαμαμά-
δα. Τρεις άντρες τραγάνε και πίνουνε. Ο Σε-
ζάρ νόμισε πως άναγνώρισε στη σιλουέττα
δύο να μπαινόνε στη βίλλα. Σίγουρα, θα ή-
ταν συνένοχοι του Σχβέιμπερ. Έκτελεστοί
τών έγκλημάτων του.

Εβλεπε δυο δάχτυλά του μέσα στο στόμα
του και σφύριζε παράένα. Έπειτα από δυο
λεπτά, φάνηκαν ο Ζίλμπερ κι' ο Σομερ, σά
να ξεπροβάλλαν απ' το σκοτάδι.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

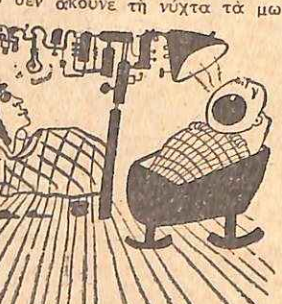
Αναχωρήσεις

Η Κα Δώρα Άθανασοπούλου —Λεωφ. Ζω-
γράφου 69, Τηλ. 662-075— φέρει εις γνώνιν
της πελατείας της ότι, λόγω άναχωρήσεώς της
εις Ευρώπη, προς παρακολούθησιν της εξέλι-
ξης των κομμωάσεων, κατά τα φεσιτιά
θέλει άπουσιάζει έξ Αθηνών από 19 Σεπτεμ-
βρίου ως 20 Οκτωβρίου.

ΜΑΤΙΕΣ 6Ε' ΟΥΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Για τις υπέρες που
κοιμούνται βραδιά

Ένας Άγγλος τεχνικός κατα-
σκεύασε μία συσκευή για τις υπ-
τέρες που κοιμούνται βραδιά και
που δεν άκούνε τη νύχτα τα μά-

ρά τους, όταν κλίνει. Μόλις το
μωρό άρχιση να κλαίει, μία μι-
κρή λάμπα με κόκκινο φως ανά-
δει πάνω από το κεφάλι της μη-
τέρας και το φως της είναι τόσο
δυνατό, που της «αγαλακίζει» τ'α
βλέφαρα και την κάνει να κοιμη-
ση. Για τις βραδιές, εκτός από
τη λάμπα, χτυπάει επίσης κι' ένα
κουδουνάκι.

Το βρόμετρο του
γυναικείου κεφισού

Μία Άγγλιδα, η Τζένιν Βέννε-
κορ, έπενεσε το «βρόμετρο» του
γυναικείου κεφισού. Οι γυναίκες,
λέει, είναι άστατες και το κέφι
τους αλλάζει από τη μία στιγμή
στην άλλη. Αυτό, όμως, δε μπο-
ρούν να το ξέρουν οι άλλοι κι'
έτσι συμβαίνουν συχνά φιλονει-
κίες, παρεξηγήσεις κτλ. Το βρό-
μετρο της Τζένιν Βέννεκορ το-
ποθετείται στο στήθος σαν παρά-

σημο κι' ο σκοπός του είναι να
πληροφορή τους άλλους για το
κέφι εκείνης που το φορεί. Απο-
τελείται από μία στρουγγυλή με-
ταλλινή πλάκα, που διαίρεται σε
όκτώ τομείς. Καθένας αντίστοιχει
σε μία ψυχική κατάσταση: Χαρού-
μενη, τρυφερή, κεφάτη, πεισιμα-
μένη, έτσι κι' έτσι, έτοιμη να ξε-
σπάσει, άπρόσιτη, επικίνδυνη. 'Η
κάτοχος του δεν έχει παρά να γυ-
ρίσει ένα δείκτη στον τομέα που
άντιστοιχεί στο κέφι της. Έτσι,
οι άλλοι μαθαίνουν αν πρέπει να
την πλησιάσουν ή να την άποφύ-
γουν. 'Η Τζένιν Βέννεκορ συνι-
στά ίδιαίτερως την έφευρά της
στις έρωτικές σχέσεις και στις συζύ-
γους. «Όλα αυτά είναι, βέβαια,
καλά. 'Αλλά, όταν οι ίδιες οι γυ-
ναίκες δεν ξέρουν το κέφι τους;...
Το γεγονός, πάντως, είναι ότι το
πρωτότυπο αυτό βρόμετρο που-
λείται πολύ στην Άγγλία.

Προκαμένα μενακλεία

Από τριάντα περίπου χρόνια,
ο δούκας του Ουίνδσορ έθεωρε-
το σαν το πιο κομψοτεμένο τέγ-
ντλεμαν. 'Αλλά κι' η βασιλεία του
αυτή έληξε (όπως κι' η άλθινη).

Ο Τζών Τσάιηαρ, ο πρύτενος τών
Άγγλων ραπτών, δημοσίευσε τήν
τέλευταία τον κατάλογο τών έξη
πιο κακοντεμένων άνδρων της
Άγγλίας. 'Επί κεφαλής, λοιπόν,
αυτού του καταλόγου έρχεται ο
δούκας του Ουίνδσορ. 'Η δευτε-
ρή θέσι κατέχεται από τον Άγ-
γλο πρωθυπουργό Μακμίλλαν.

Το ρούι είναι ή πιο διεδο-
δομένη τροφή

Η πιο διαδεδομένη τροφή στον
κόσμο δεν είναι το σιτάρι αλλά
το ρούι, με το όποιο τρέφεται το
1)3 της ανθρωπότητας. Αυτό ά-
πέδειξε μία πρόσφατη άμερικανί-

κή έρευνα.

Μία άλλη στατιστική, άμερι-
κανική επίσης, μας πληροφορεί ό-
τι ένα μπισκότι άντιστοιχεί σε 8
κιλά χορτορικών, που, όταν βρι-
σκονται στη γη, πίνουν μία έκ-
ταση 15 τετραγωνικών μέτρων.

Οι Άμερικανοί κάνουν τη με-
γαλύτερη κατανάλωση άσπρινης.
Κατά το 1958 πουλήθηκαν στις
Ηνωμένες Πολιτείες 28 δισεκα-
τομμύρια δισκία. Αν λογαριά-
σωμε ότι ο συνολικός πληθυσμός
τών Ηνωμένων Πολιτειών άνε-
ρχεται σε 160 εκατομμύρια, άντι-
στοιχούν στον κάθε κάτοικο, άνε-
ξάρτητα από φύλο, ηλικία, κτλ.,
175 δισκία.

Αρωματισμένα σκουλαρίκια

Στην Άμερική λαοσαρστήσαν
τελευταία τα «αρωματισμένα
σκουλαρίκια». Στο εσωτερικό τους
έχουν ένα σωληνάριο με το ά-
ρώμα της προτιμώσεώς σας. Αυ-
τό το άρωμα κρατάει πολλούς
μήνες.

Μία γυναίκα, δυο άντρες...

Κατά τον δόκτορα Σάμλ Χελ-
βέ, το ίδεώδες πλήρωμα για το
διαπλαστικό πύραυλο που θα πάη
στη Σεληνη είναι δυο άντρες και
μία γυναίκα. 'Η γυναίκα, όμως,
προσθέτει, πρέπει να είναι πολύ
άσχημη ή πολύ ήλικιωμένη, για
ν' άποφρευθούν οι αισθηματικές
περιπλοκές.

Στατιστική για το ζύρισμα

Σύμφωνα με μία πρόσφατη έ-
ρευνα που έγινε στις ευρωπαϊκές
χώρες, μόνο τα 52% τών άνδρών
υφίζονται κάθε μέρα. 30% ζυ-
ρίζονται κάθε δυο μέρες. Οι 0
πολλοί δυο ή και μία φορά την
έβδομάδα ή και άραιότερα...

Εκλείσει το χωροφύλακας
στο κρατητήριο

Στη γαλλική κομωπολι Μελάν-
σιν Μέρ, ένας λωποδύτης, ο Λουί
λε Μπρετόν, εκλείσει στο κρατη-
τήριο το χωροφύλακα που τον εί-

χε συλλάβει, του έσπασε ένα
έξο πορτοφολί με 24.000 φράγ-
κις, που το όργανο της τάσεως εί-
χε βρει πάνω του κι' έφυγε άνε-

«Έξυπνη άπάντησι

Ο γνωστός Γάλλος ήθοποιός
να έμφανίζεται στη σκηνή, μ' ό-
κε την άκόλουθη άπάντησιν σ' έ-
ταφένει ακόμη να εργάζεται.

Το πράγμα είναι πολύ εύκο-
λο, είπε. Κάθε πρωί, μόλις έμ-
πνισα, διαδέσσω στην εφημερίδα
δεν ίδω τη στήλη τών κηδείων. 'Αν
νομαι και πηγαίω στη δουλειά
μου.

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

του «σεξ-άππλ»

Ποιά είναι τα συστατικά
της νεψτίας

Σ ΟΦΟΙ καθηγητά, ψυχολόγοι
και άλλοι έρευνητά, στην Άμε-
ρική, έβαλαν τα δυνάτα ταις
για να καθορίσουν ποιά είναι τα
στοιχεία του «σεξ-άππλ». που κά-
νουν άκατανίκητες τις γυναίκες ή
τους άντρες. 'Ας δούμε λοιπόν με-
ρικά απ' τα συμπεράσματά τους:

1) Ποιος άντρικός τύπος έ-
χει το μεγαλύτερο «σεξ-άπ-
πλ» για τις περισσότερες γυ-
ναίκες;

Σύμφωνα με τις έρευνες τών ψυ-
χολόγων και τών κοινωνιολόγων, έ-
κνάμεσε στις Άμερικανίδες, οι έ-
κστικότεροι άντρες άνίκουν στις έ-
ξης τρεις κατηγορίες: 1) Ήψηλοι,
1) δυνατοί και άθλητικοί τύποι, 3)
πολύ έξυπνοι.

2) Ποιοι άντρες έχουν τη μι-
κρότερη φυσική έλξη για τις γυ-
ναίκες;

Οι γοντοί και οι πολύ κοντοί, έ-
πίσης οι άξεστοί στους τρόπους και
στην όμιλία.

Μία γυναίκα στις πέντε άπάντη-
σε ότι δεν άνέχεται τους αισθημα-
τικούς τύπους. Κι' ένα ποσοστό 10%
έκδηλώσαν άντιπάθεια «προς τους
περισσότερους άντρες».

Έξακριβώθηκε ακόμη ότι ή γυ-
ναίκα δε συμπαθεί καθόλου τα αέδ-
ρια πρόσωπα. Έπομένως, οι κα-
λώς ήμετομοί πάντα αιδώνουν το
«σεξ-άππλ» τους.

3) Οι άντρες με το έρωτικό
παρελθόν έχουν μεγαλύτερη έ-
πιτυχία στις γυναίκες;

Αντίθετα με ό τι πιστεύεται συ-
νήθως, δεν έχουν πλεονεκτήματα αυ-
τοί οι άντρες. Νομίζουν ίσως τον έ-
αυτο τους άκατανίκητο, αλλά στην
πραγματικότητα δεν υπερέχουν κα-
θόλου από κείνους που τόσο λείπει ή
έρωτική πείρα.

Τα 45% τών γυναικών που ρώτη-
σαν οι έρευνητές, δήλωσαν ότι τις
τραβάνε ισχυρότερα οι άντρες που
τους θεωρούν δίχως πείρα στον έ-
ρωτα. Άλλες τόσες δώσανε την άν-
τίθετη άπάντησι, ενώ οι υπόλοιπες
10% μέινανε διστακτικές. Έπομέ-
ως, ο άντρας που παριστάνει το
Δόν-Ζουάν, για να κάνει έντύπωσι
σε μία κοπέλλα, έχει ίσως πιθανό-
τητες να πετύχη ή να φάη... τη χυ-
λόπητά.

4) Ποιοι γυναικείοι τύποι έ-
χουν το περισσότερο «σεξ-άπ-
πλ» στους ώριμους άντρες;

Οι μελαγχρινές, πολύ περισσότε-
ρο απ' τις έλαφές. Παρατηρήθηκε
ώστόσο ότι, όταν περάσουν τα 50,
οι άντρες δείχνουν μία έκδηλη προ-
τίμησι στις κοκκινομάλλες.

Βρήκαν ακόμη οι έρευνητές ότι,
για τους περισσότερους άντρες, ή
φυσική γοητεία της γυναίκας έλατ-
τώνεται όσο αυξάνει το θάρος της.
Οι λεπτεπί γυναικες έχουν μία διε-
γερτική επίδρασι.

5) Το άρωμα προσθέτει στή
γοητεία της γυναίκας;

Ναι. 'Η έπιστήμη έχει βρει ότι
μ' αυτό μεγαλώνει ή δύναμι της
γυναικείας γοητείας κι' υποτάσσου-
νται οι άντρες στις θελήσεις της
γυναίκας.

Στο Πανεπιστήμιο της Καλιφορ-
νίας, στο Λος Άντζελες, ή συστη-
ματική έρευνα ενός καθηγητού της
ψυχολογίας απέδειξε ότι το άρωμα
είναι μία από τις έξυμνότερες «άν-
τροπαλίδες». Ο ίδιος καθηγητής
είπε: «Οι ρεκλάμες για τα άρώ-
ματα, που κάνουν μία γυναίκα ά-
κατανίκητη, είναι πολύ ελκυσμέ-
στερες απ' όσο μας φαίνονται. Δε
χωρεί άμφιβολία ότι πολλά άρώμα-
τα —ιδίως όσα περιέχουν μόσχο-
είναι έρωτικά διεγερτικά».

«Ας τώρα, οι έπιστήμονες δεν έ-
χουν καθορίσει άκριβώς γιατί ή
ορισμένα άρώματα ξεθυμαίνουν και
χάνονται απ' τις ανθρώπινες αισθή-
σεις. 'Η πιθανοφάνεστερη θεωρία
—λέει ο καθηγητής— είναι ότι το
άρωμα δημιουργεί ένα ηλεκτρικό
φορτίο στην επιφάνεια τών κυττά-
ρων της όσφρήσεως του ανθρωπίνου
έγκεφάλου, ελαττώνοντας έτσι την
εύαισθησία τους.

Εμπνευσμένη από
SCHWARZKOPF
τον πιο κομψοτενό των παλλών εορ

Palette

Χρωμο-
Σαμπουάν

Κάθε λούσιμο με
PALETTE δίδει και
μία ωραία άπόχρω-
σι της έκλογής σας
Κάθε άπόχρωσις
δημιουργεί και ένα
νέο τύπο.
Καλύπτει επίσης
τις γκριζες τρίχες.
Χρωμο-Σαμπουάν
PALETTE
Παλέτ προϊόν του
Γερμανικού Οίκου
H. SCHWARZKOPF
HAMBURG
Άποκλ. Άντιπρόσωποι
ΑΔΕΛΦΟΙ ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ Α.Ε.
Νίκης 9, Τηλέφ. 25-739

Ερωτικό

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟ

Η ΠΑΡΕΙΣΑΚΤΗ

Η Γιολάντα των Σπορά-
δων Νήσων, ζητάει πρώτα να
την βοηθήσω σ' ένα ζήτημα, που
δεν είναι της άρμοδιότητός μου. Έ-
δωσα το γράμμα της στον ειδικό
γιατρό και θα της άπάντησι από
τη στήλη του.

Ζητάει όμως και μία συμβουλή
για ένα οικογενειακό ζήτημά της.
Πρό δυο έτών παντρεύτηκε το νεο
που άγαπούσε. Έτσι έφυγε από το
νυθί της κι' ήθελε να μείνι στο νυθί
του άντρα της. Δύο χρόνια πέρασαν
εύτυχισμένα, όταν μία μέρα ξεμπα-
κάρισε στο νυθί τους, χωρίς καμμία
προειδοποίησι, μία άδελφή του άν-
τρα της, ή όποια έμενε στην Άθή-
να, ως υπηρέτρια σ' ένα σπίτι.

Τη δέχτηκαν, βέβαια, με χαρά
κι' εκείνη τους είπε ότι πήγε να
τους δει και να μείνι λίγες μέρες
μαζί τους.

Ο καιρός όσσοο περνάει, αλλά
ή άδελφή δεν παντρεύτηκε το νεο
που άγαπούσε της. Άρχισε μάλι-
στα να μπαίη και στα οικογενεια-
κά τους, να δίνει γνώμες, να παί-
ρνει πρωτοβουλίες και να δίνει δια-
τάξεις.

Η Γιολάντα είναι καλή και δε
θέλει να διαταράξη τον άντρα της.
Δε μπορεί όμως και να υποσέση...

Άφού, λοιπόν, την αγαπάει τόσο
πολύ ο άντρας της, να συζητήσι
μαζί του και ν' άφήσι αυτόν να κα-
νονήσι την ύπθεσι.

Άλλος τρόπος δεν υπάρχει. 'Η
εμπιστοσύνη και ή άγάπη που έχει
γι' αυτήν ο άντρας της θα τη βοη-
θήσουν να ξαναβρεί την ησυχία της.

Μικρο ύλα από το Β όλο:
Σαν μικρή που είναι ακόμη και ά-
πειρη, άσφαλώς δε μπορεί να ξε-
ρη τί είναι έρωας.

Λέει όμως πως αυτό το ασήμανο,
το νυθίδι στην καρδιά της, όταν
αντικρύσει τα μαύρα μάτια ενός
νεού.

Άλλά δεν παύει να παρασύρε-
ται από δυο μαύρα μάτια! Να μά-
θη και τί γαρχάθηρα έχει αυτός ο
νεός, πριν έκδηλώθη.

Εργαζομένη νέα: Δε συ-
ναντίζει κανείς συχνά τόσο λογικά
κορίτσια και τόσο φρόνιμα, που
υποβούν το καθέκον τους και τις
υποχρεώσεις τους.

Πρέπει να έξερετε ότι όταν ένας
νεός είναι άγνός στην άγάπη του,
δεν ένοχλεί και την άναπαμένη του
και δεν της ζητάει ραντεβού. Σεβε-
ται τη μελλουσα σύζυγό του.

Καλά κάνει, λοιπόν, που τον
περιφρονεί και δεν άκούτε τα λό-
για του. Ένας λόγος παραπάνω,
αφού δεν τον αγαπάει, κι' άκούει
περισσότερο άσού με τη δουλειά
σας πρέπει να φροντίσετε για τη
υπέρωσά σας.

Μία άτελεισμαμένη μοδί-
στρα: Έργαζομαι δε ποδίστρα
κι' όσα κεράδια, έρευνώνται για τη
συντήρησι μας. Τα πιο πολλά, ό-
στόσο φεύγουν για το κρασί του πα-
τέρα και για τα λούσα της μητέ-
ρας. Πως, λοιπόν, νάρθη γαιμάρω
σε τέτοιο σπίτι;

Να φύγω και να τους άφήσω;
Πως θα ζήσουν; Άλλά όσο μένω,
καταστρέφω και έγω. Τι να κάνω;

Αυτά γράφει ή φίλη μας. Μία
τόσο καλή όμως και φρόνιμη κοπέ-
λλα, δε θα δυσκολευτή να δει ένα
νέο, για σύζυγο, φτάνει να το θε-
λήσι ή ίδια, χωρίς άπογοητεύσεις
και άπαισιοδοξία. Γιατί, μόνο ο
γάμος της θα δάη κάποια τάξι στα
οικογενειακά της ζήτηματα.

Μετά το γάμο της, οι γονείς της
θα άντιμετωπήσουν διαφορετικά τη
ζωή.

ΜΙΡΑΝΤΑ

ΚΛΙΝΙΚΗ ΠΑΣΙΠΟΥΛΑΡΙΔΗ
ΜΑΙΕΥΤΙΚΗ-ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΗ
ΔΙΔΟΤΟΥ 49 — Τηλ. 614.869

Ο Ιατρός ΧΡ. ΠΑΣΙΠΟΥΛΑ-
ΡΙΔΗΣ τ'αος έπιμελήτης Μαιευ-
τηρίου «ΜΑΡΙΚΑ ΗΛΙΑΔΗ» δέ-
χεται έπισκέψεις καθ' έκάστην
11-1 και 5-7 μ. μ. και επί συ-
νεντεύξει. Τας άπόρους δωρεάν έ-
καστην Τετάρτην.

Ο Άγγλος λοχίας Νικόλαος Άλκεμαίντ, που έπεσε από ύψος 6000 μέτρων δίχως αλεξίπτωτο, χωρίς να πάθει τίποτα.

ΕΠΕΣΑΝ ΧΩΡΙΣ ΑΛΕΞΙΠΤΩΤΟ ΑΠΟ ΎΨΟΣ ΧΙΛΙΑΔΩΝ ΜΕΤΡΩΝ

Και βρέθηκαν ζωντανά
στο έδαφος

Είναι δυνατόν να επιζήση κανείς πέφτοντας χωρίς αλεξίπτωτο από ύψος 2000, 3000 ή 5000 μέτρων; Δεν χρειάζεται να πολυσκεφτεί κανείς για να απαντήσει αρνητικά. Ένα σώμα που πέφτει ελεύθερα στο κενό, δηλαδή σε ένα χώρο χωρίς αέρα (ο αέρας δημιουργεί μια αέριοσφαιρα αντίστασης), αν υποθέσουμε ότι η πτώση του έγινε από ύψος 5000 μέτρων, αποκτά την τρομακτική ταχύτητα των 1200 χιλιομέτρων την ώρα. Αν τώρα υποθέσουμε ότι το ίδιο σώμα πέφτει μέσα στη γήινη ατμόσφαιρα, η ταχύτητά του, λόγω της αντίστασής του αέρος δεν ξεπερνάει τα 200 χιλιομέτρα την ώρα. Άλλωστε η ταχύτητά αυτή είναι αρκετή, για να το σώμα να μεταβληθεί σε συντρίμια, όταν θα πέσει στο έδαφος.

Το ίδιο θα γίνει κι αν πέση στη θάλασσα. Γιατί, για το σώμα αυτό που κινείται με ταχύτητα 200 χιλιομέτρων την ώρα, η θάλασσα γίνεται σκληρή σαν γρανίτης.

Κι, ωστόσο, υπάρχουν μερικές περιπτώσεις — όχι περισσότερες από δέκα — ανθρώπων, που έπεσαν από ύψος χιλιάδων μέτρων, χωρίς να πάθουν τίποτα. Μία απ' αυτές τις περιπτώσεις είναι του Αυστραλού λοχαγού της αεροπορίας Τζορτζ Χέρμαν. Στις 4 Νοεμβρίου 1944, είχε φύγει μαζί με μερικούς συντρόφους του από μια αγγλική βόμβα πάνω σε ένα βομβαρδιστικό τύπου «Χάλιφας», μεταφέροντας πέντε τόνους βομβών.

Το αεροπλάνο εκπλήρωσε την αποστολή του, αλλά, καθώς προσπαθούσε να απομακρυνθεί, δέχτηκε κατακλυσμό πυρός από τα γερμανικά αντιαεροπορικά πυροβόλα. Σε λίγο, μία όβιδα το χτύπησε στη μηχανή και το αεροπλάνο πήρε φωτιά. «Φορέστε τα αλεξίπτωτά σας και πηδήστε», διέταξε ο Χέρμαν το πλήρωμα. «Ετοιμάστηκε ταυτόχρονα να καμη κι αυτός το ίδιο.

Άλλα, προτού προφτάσει να φορέσει το αλεξίπτωτό του, ένα φτερό αποσπάστηκε από το σκάφος κι ο Χέρμαν βρέθηκε στο κενό. Πέντε χιλιάδες μέτρα τον χώριζαν από το έδαφος. Κατέβαινε με το κεφάλι προς τα κάτω... Άλλα, ξαφνικά, τα χέρια του πιάστηκαν από κάποιον.

Ήταν το αλεξίπτωτο ενός μέλους του πληρώματος του αεροπλάνου, του πυροβολητού Βίδαχ. Γραπώθηκε απ' αυτό κι έφτασε σώος στο έδαφος.

Πολύ περίεργη ήταν επίσης η περίπτωση του Αμερικανού λοχίου Τζαίμυλ Κλόσσον. Αυτός ο Κλόσσον ήταν εκπαιδευτής σε μία αμερικανική σχολή αλεξιπτιωτών. Μία μέρα, λοιπόν, ο Κλόσσον ρίχτηκε από ένα αεροπλάνο, μαζί με μερικούς από τους μαθητές του, στο κενό. Άλλα το αλεξίπτωτό του δεν άνοιξε και κατέβηκε με το κεφάλι προς το έδαφος.

Σε κάποια στιγμή, πέρασε ανάμεσα από τρία ανοιχτά αλεξίπτωτα. Και, ξαφνικά, ένοιωσε κάτι σαν σιδερένιο κλοιό γύρω στη μέση του. Ένας από τους μαθητές του, ο νέγρος Λέσσι Σμιθ, τον είχε αρπάζει ανάμεσα στα πόδια του και τον κρατούσε γερά.

Σε λίγο, έφτασαν κι οι δύο σώοι στο έδαφος. Τη σκηνή αυτή την πήρε ένας κινηματογραφιστής, που παρακολούθησε τις άσχημες.

Να μία ακόμη περίπτωση:

Ένας Γαλιανός αεροπόρος, που μετείχε σε ένα σμήνος βομβαρδιστικών, βρέθηκε σε κάποια στιγμή έξω από το αεροπλάνο του, χωρίς αλεξίπτωτο. Από κάτω, σε απόσταση μερικών δεκάδων μέτρων, πετούσε ένα άλλο αεροπλάνο του ίδιου σμήνους. Ο αεροπόρος πιάστηκε από τα φτερά του και, μ' όλο που είχε σπάσει το πόδι και το χέρι του, κατάφερε να φτάσει ως την καρλίνγκα και να σωθεί.

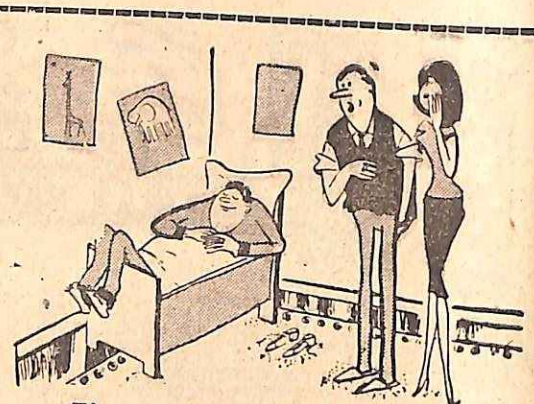
Άξιονημνένητη είναι ακόμη η περίπτωση του Αμερικανού λοχαγού της αεροπορίας Τζιλμπερτ Πέρσυ, που βρέθηκε μία μέρα έξω από το αεροπλάνο του, χωρίς αλεξίπτωτο, πάνω από τη θάλασσα. Κατέβαινε με ταχύτητα 200 χιλιομέτρων την ώρα και με το κεφάλι προς τα κάτω.

Σκέφτηκε τότε ότι το καλύτερο που είχε να κάνει ήταν να προσφέρει στη θάλασσα τη μικρότερη δυνατή επιφάνεια και ταυτόχρονα να προσπαθήσει να μεταβάλει το σώμα του σε μία συμπαγή μάζα. Έπειτα από πολλές προσπάθειες, λοιπόν, κατάφερε να κουλουριαστεί, σφίγγοντας τα χέρια και τα πόδια του πάνω στο κορμί του. Τη στιγμή που άγγιξε τη θάλασσα, που, όπως είπαμε, λόγω της ταχύτητάς της πτήσεως ήταν σκληρή σαν γρανίτης, έσπασαν τα όσα τών αστραγάλων και της λεκάνης του. Κατάφερε, ωστόσο, να φτάσει κολυμπώντας σε μία γειτονική άκτι κι έτσι σώθηκε.

Σε μία άλλη περίπτωση, ο Άγγλος λοχίας Άλκεμαίντ έπεσε χωρίς αλεξίπτωτο από ύψος 6000 μέτρων. Βρισκόταν σε ένα βομβαρδιστικό τύπου «Λανκάστερ», που έριξε μερικούς τόνους βομβών στο Βερολίνο. Χτυπήθηκε όμως και το ίδιο κι έπιασε φωτιά. Τα μέλη του πληρώματος άρχισαν να πηδούν με τα αλεξίπτωτά τους.

Άλλωστε ο Άλκεμαίντ δεν πρόφτασε να πάρει το δικό του. Έπρεπε τώρα να διαλέξει ανάμεσα σε δυο τραγικούς θανάτους: «Η να καθίσει ζωντανός μέσα στο αεροπλάνο ή να ριχτεί στο κενό. Προτίμησε το δεύτερο. Το σκοτάδι ήταν πυκνό και σε λίγο έχασε τις αισθήσεις του. Άλλωστε έπειτα από μερικά λεπτά, βρέθηκε σώος και άκαρπας πάνω σε ένα σωρό από ξερά φύλλα. Τί είχε συμβεί;

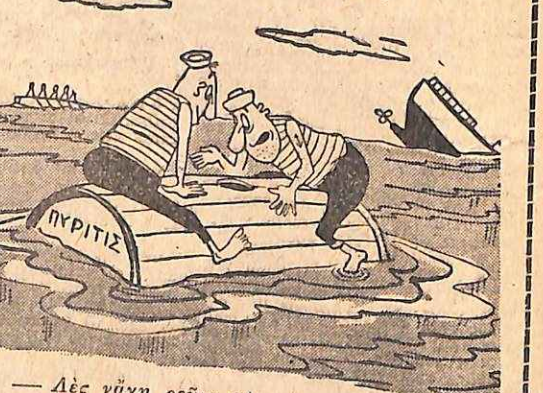
Ο Άλκεμαίντ είχε πέσει πάνω σε ένα δέντρο με πυκνό φύλλωμα, που εξουδετέρωσε την ταχύτητα πτώσεώς. Από εκεί, γλίστρησης πάνω στον σωρό των ξερών φύλλων, που τον δέχτηκαν σαν πουπουλένιο στρώμα. Πρέπει να σημειωθεί ότι ήταν τραυματισμένος από θράσος οβίδος στο ένα του πόδι.

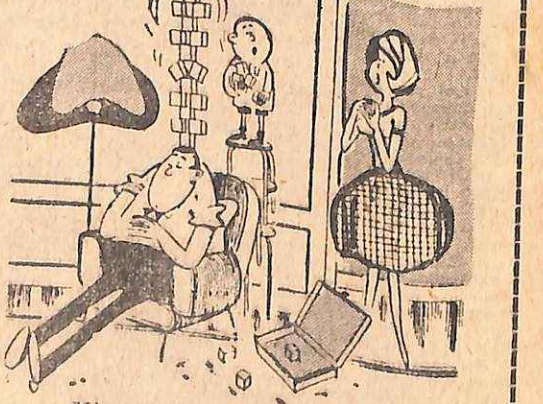
Ευτυχώς που στείλαμε το μικρό στη γιαγιά του κι έτσι μπορούμε να τον φιλοξενήσουμε!...

Ο μισθός μας είναι τόσο λίγος, κ. διευθυντά, που αναγκάζομαστε να κάνουμε καζί, για να κερδίζουμε λίγα χρήματα πάρα πάνω!

Δες νάχ η ρούμι μέσα; Για δώσε μου τον αναπτήρα σου!...

Μη φωνάζεις, μαμά, γιατί θα ξυπνήσεις το μπαμπά!...

ΗΜΟΥΝ ένας φτωχός υπάλληλος σε μία πλούσια έμπορικη επιχείρηση. Είχα προληφθεί μόλις τέλειωσα το Γυμνάσιο με μισθό οκτακοσίων δραχμών. Την πρώτη δεκαετία της ευδοκίμου υπηρεσίας μου πήρα και την πρώτη μου αύξηση. Ο μισθός μου έγινε εννιακόσιες εξήντα δραχμές, όπου και έμεινε στάσιμος.

Όσο, όμως, να πω ότι ήμουν δυσχερής. Είχα ρυθμίσει τη ζωή μου μέσα στα πλαίσια των εννιακοσίων εξήντα δραχμών και τα χρόνια κυλούσαν χωρίς άγκομαχία.

Πλήρως εκατόν σαράντα δραχμές νοίκι για το δωμάτιό μου, εκατόν πενήντα δραχμές για τα ταξίδια μου και με τις υπόλοιπες εξακόσιες εξήντα έτρωγα, ντυνόμουν και διασκεδάζα. Η μόνη δυστυχία μου οφειλόταν στα δόντια μου. Θέλετε από κακή περιποίηση, θέλετε γιατί ήταν κληρονομικά απ' τους γονείς μου, σάπιζε το ένα ύστερα απ' το άλλο. Για θεραπεία, φυσικά, ούτε κουβέντα να γίνεται. Τα οικονομικά μου δε μου επέτρεπαν την πολυτέλεια του οδοντογιατρού. Έτσι, ήμουν υποχρεωμένος να τα βγάζω μόνος μου, ένα-ένα, όταν δε μπορούσα πια να υποφέρω τους πόνους.

Και έφτασε η μέρα που στο στόμα μου δεν υπήρχαν παρά μόνο τρεις ρίζες. Απ' την ημέρα εκείνη κατάργησα και το γέλιο παρουσία άλλων. Ντρέπομουν να γελάσω. Και με το δικό μου. Προκαλούσε τέτοια άδεια το άδειο στόμα μου! Και όταν μιλούσα, όμως, ήμουν το ίδιο άποκρουστικός. Γι' αυτό έλαττωσα τις συνδιαλέξεις μου στο ελάχιστο. Μιλούσα μόνο, όταν ήμουν υποχρεωμένος να μιλήσω στη δουλειά μου.

Έτσι είχαν τα πράγματα, όταν εκείνο το πρωί έδω και έζη μίνες, με φώναξε στο γραφείο του ο προϊστάμενός μου. Κάποιος λογαριασμός είχε υπερδεχτεί και ήθελε να τον βοηθήσω. Μου έδωσε την καρτέλλα του πελάτη και περίμενε να έκοψω τις παρατηρήσεις μου, φυσικά δεν είχα καμμία διάθεση να ανοίξω το στόμα μου και να χαλάσω το κέφι του προϊσταμένου μου. Έπρεπε, όμως, να του δώσω τις εξηγήσεις που μου ζητούσε. Το άνοιξα, λοιπόν, το στόμα μου.

Ο προϊστάμενός μου άκουσε τις εξηγήσεις που του έδωσα για το λογαριασμό του πελάτη, χωρίς να μπορέ να κρυφί τη δυσφορία του για το άπιαστο έδαφος που αντίκριζε καθώς μιλούσα. Όταν τέλειωσα με κάρφωσε με μία ματιά.

Γιατί δεν πιάς να φτιάξεις τα δόντια σου; με ρώτησε. Ξεροκατάπια στενοχωρημένος.

Το έχω υπ' όψι μου, του απάντησα. Με πρώτη ευκαιρία θα πάω στο γιατρό.

Η έκφραση που πήρε το πρόσωπό του προϊσταμένου μου, μαρτυρούσε οίκτο. Ήταν, βέβαια, έμπορος αλλά κατά βάθος είχε χρυσή καρδιά. Δεν μου επέτρεπε να οικονομικά σου να πιάς στο γιατρό.

Συντακένευσά με μία ντροπική κίνηση του κεφαλιού μου. Να πιάς στο δικό μου γιατό, συνέχισε ο προϊστάμενός μου. Να πιάς ότι σε στέλνω να σου φτιάξω τα δόντια. Το λογαριασμό θα τον πληρώσω εγώ! Πήρα τη διεύθυνση του οδοντογιατρού, ευχαρίστησα συγχνημένος τον προϊστάμενό μου και από την ίδια κιόλας μέρα, άρχισα τη θεραπεία.

Τώρα πιά, το δρομολόγιό μου άλλαξε. Δεν πήγαινα από το γραφείο στο σπίτι κι απ' το σπίτι στο γραφείο. Ήρχε και ο ενδιάμεσος σταθμός του οδοντογιατρού.

Κάθε απόγευμα στις πέντε καλούμουν στην αναπαυτική πολυθρόνα του κι εκείνος δούλου και αγωνιζόταν για να κάνει το στόμα μου, στόμα ανθρώπου.

Έκει, στήν αίσθησα αναμνηστικό του οδοντογιατρού, γνώρι-

ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΕΝΟΣ ΦΑΦΟΥΤΗ

α και την Ματίνα. Δε μπορώ να πω ότι ήταν καλλονή. Ήταν μια σχετικά όμορφη κοπέλλα, που θα μπορούσε να συγκινήσει οποιονδήποτε άντρα της δικής μου κατηγορίας. Γιατί, λοιπόν, εγώ να αποτελέσω εξαίρεση; Από τις πρώτες κιόλας συναντήσεις μας στήν αίθουσα αναμονής, τοίμηθηκα. Της χαμογέλασα. Μου ανταπέδωσε το χαμογέλακι μου κι ένα δικό της γεμάτο σορόπι.

Ή έπισκευή στο στόμα μου

είχε προχωρήσει κάπως από το να πω ότι ήταν καλλονή. Ήταν μια σχετικά όμορφη κοπέλλα, που θα μπορούσε να συγκινήσει οποιονδήποτε άντρα της δικής μου κατηγορίας. Γιατί, λοιπόν, εγώ να αποτελέσω εξαίρεση; Από τις πρώτες κιόλας συναντήσεις μας στήν αίθουσα αναμονής, τοίμηθηκα. Της χαμογέλασα. Μου ανταπέδωσε το χαμογέλακι μου κι ένα δικό της γεμάτο σορόπι.

Στην πρώτη συνάντησή μας — είχαν περάσει δυο μήνες από τότε που είχα αρχίσει τη θεραπεία — της ζήτησα το πρώτο ραντεβού.

Εξίστασε για λίγα λεπτά να πη το «ναι», αλλά τελικά δέχτηκε να συναντηθούμε στο Πάρ-

Είναι το δέρμα σας δυσχερής;

Αυτό είναι το μυστικό για να διατηρήτε το δέρμα σας νεανικό, λευκό και δροσερό! Τα κύτταρα του δέρματος είναι γεμάτα από ύγρο. Προσέξτε το δέρμα ενός μωρού: Αποτελείται κατά 80% από ύγρο. Με τα χρόνια όμως το δέρμα χάνει την ικανότητα να αναπληρώνει μόνο του το όποδο που υγρό του χάνει.

Χάνει τη φρεσκάδα του... διψά. Η NIVEA δίνει στο δέρμα να πιει γιατί μόνον η NIVEA περιέχει την περίληψη EUCERIT που εισάγει στο δέρμα και του δίνει το απαραίτητο ύγρο. Δέρμα περιποιημένο με NIVEA διατηρείται ελαστικό και νεανικό σαν μωρουδάκι.

Αυτό ήταν. Ο προϊστάμενός μου, που έδειξε την πόρτα του γραφείου του και με διάταξε να φύγω. Την άλλη μέρα έντρος («κλειστό φακέλλου») πήρα και την απόλυση μου.

Περ Ματίνας, βέβαια, ούτε κουβέντα να γίνεται. Το μεγάλο δράμα μου είνε άλλο: Τώρα έχω ωραιότατα δόντια, αλλά δεν έχω να φάω!...

κο για έναν μικρό περίπατο. Ήμουν ευτυχισμένος. Για πρώτη φορά στη ζωή μου θα συνόδευα μία κοπέλλα σε ρομαντικό περίπατο. Ήθερα των δοντιών μου είχε τελειώσει πια κι έτσι θα μπορούσα να τις έλεγα, ό,τι δεν είχα πια σε καμία γυναίκα ως σήμερα. Παρα τη διάθεσή μου, όμως, δε μπορούσα να τις πω, παρά μόνο μία λέξη: «Σ' αγαπώ!»

Κι' εκείνη φαίνεται ότι δεν είχε διάθεση για καubέντα, γιατί μου απάντησε μονολεκτικά: — Κι' εγώ!...

Όταν ένας άντρας και μία γυναίκα αγαπηθούν, η συνείδηση είναι γνοστή. Η βγάζει τα μάτια ο ένας τ' άλλου, η παντρεύονται. Έμεις προτιμάμε το δεύτερο.

Για να γίνει ο γάμος, έπρεπε πρώτα να βελτιώσω τα οικονομικά μου. Γι' αυτό έκανα τη σχετική κρούση στον προϊστάμενό μου. Σας μεταφέρω αυτούσια τη σκηνή:

Έννεα ή ώρα το βράδυ. Το κατάστημα είναι κλειστό. Ο προϊστάμενός μου κάθεται στο γραφείο του κι εγώ όρθιος μπροστά του.

Ο προϊστάμενός μου δίνει τον φακέλλο που έχει μπροστά του, ρίχνοντας μία ματιά στο τελευταίο έγγραφο.

— Δε σάς βέλω τίποτα άλλο, μου λέει.

Κοντοστέκομαι. Με κυττάει παρανεμένος.

— Μπορείτε να πηγαίνετε. Ξεροκαταπίνω.

— Μου επιτρέπετε, κύριε προϊστάμενε; ψιθυρίζω.

— Θέλετε τίποτα;

— Ήθελα να σάς πω ότι παντρεύομαι.

— Ή ώρα η καλή!...

— Ευχαριστώ. Γι' αυτό ήθελα να σάς παρακαλέσω για μία μικρή αύξηση. Είναι δύσκολο να τα βγάλω πέρα με το μισθό που μου δίνετε...

Το μούτρο του προϊσταμένου μου, έγινε μονομιάς κόκκινο σαν παντζάρι.

— Καλό και τούτο, μουρμούρισε. Όστε εσείς αποφασίσατε να παντρευτείτε, κι εγώ θα πληρώσω τα σπασμένα;... Έ! όχι φίλε μου! Αν εσείς αποφασίσατε να παντρευτείτε, εγώ δε φταίω σε τίποτα.

— Φαίτε, που απάντησα.

Τινάχτηκε απ' την πολυθρόνα του.

— Φαίω; μουγκρίσε. Δεν είσαι καλά μου φαίνεται!

— Μάλιστα φαίτε, επέμεινα. Αν δε με στέλνате στο γιατρό σας να μου φτιάξω τα δόντια, δε θα γυώριζα την Ματίνα!

Ο προϊστάμενός μου έγινε εξαλλος.

— Όστε έπειδή...

— Μάλιστα, τον έκοψα. Με το στόμα που είχα, ποτέ δε θα αποφασίσα να εκπαιδευτώ έρωτα σε μία γυναίκα. Καμμία γυναίκα δε θα με πλησίαζε, αν ο γιατρός σας δεν έκανε το θαύμα αυτό!

Και του έδειξα τα δόντια μου. Ένα τρανταχτό γέλιο έφυγε απ' το στήθος του προϊσταμένου μου.

— Καλό και τούτο, είπε. Έπειδή τώρα εσύ με τα ωραία δόντια σου, μπορείς να τραγουδείς κοττοπουλά, πρέπει να στα προσφέρω εγώ! Έ! δεν είμαστε καλά!

Η σκέψη ότι θα έκανα τη Ματίνα, με έκανε για πρώτη φορά στη ζωή μου να γίνω θρασύς.

— Και βέβαια δεν είμαστε καλά κύριε προϊστάμενε, φώναξα χτυπώντας το χέρι μου στο γραφείο. Όταν αποφασίσατε να μου βάλετε δόντια, έπρεπε να με δώσετε υπ' όψι σας και τις συνέπειες. Δεν είμαι πια φαφούτης! Δεν ντρέπομαι πια να γελάσω.

Έχω απαιτήσεις απ' τη ζωή! Αυτό ήταν. Ο προϊστάμενός μου, που έδειξε την πόρτα του γραφείου του και με διάταξε να φύγω. Την άλλη μέρα έντρος («κλειστό φακέλλου») πήρα και την απόλυση μου.

Περ Ματίνας, βέβαια, ούτε κουβέντα να γίνεται. Το μεγάλο δράμα μου είνε άλλο: Τώρα έχω ωραιότατα δόντια, αλλά δεν έχω να φάω!...

Ν. ΤΣΕΚ.

Ρωτήστε τους πιο ειδικούς θα
σας πουν όλοι: Διαλέξτε πρώ-
τα πρώτα μια φιά πούδρα, που
άντεχει πολύ όμως Ύστερα
προσεξτε το χρώμα, δεν θα
πάρετε αυτό που σας άρεσει,
άλλα αυτό που θα πηγαίνει
καλλίτερα στο χρώμα σας.
Η πούδρα Tokalon επειδή είναι
αποξηλωμένη και είναι κατα-
πρακτική φια, γίνεται ένα με
το δέρμα χωρίς να ανοίγει τους
πορώς Κράτάει διούμιας φορές
πιο πολυ από τις άλλες πούδρες
επειδή είναι η μόνη που περιέχει
Mousse de Crème Δεν θα
έχετε πιά γυαλιστερη μυτη. Θα
πούδραρεστε μια φορά το πρωί
κι' αυτό είναι όλο.

Tokalon
ΠΟΥΔΡΑ

ΑΛΛΑΓΗ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ
ΠΟΠΗ ΣΠΗΛΙΩΤΟΥ — ΜΠΑΖΙΝΑ
Γιατρός γυναικολόγος, Σατω-
δριάνδου 22. Νέος αριθμός τη-
λεφώνου 523.845

	A	B	C
1	.	.	.
2	.	.	.
3	.	.	.
4	.	.	.
5	.	.	.
6	.	.	.
7	.	.	.
8	.	.	.
9	.	.	.
10	.	.	.
11	.	.	.
12	.	.	.

52

Θαύματα της ΒΙΟΛΟΓΙΑΣ

Μπορεί ο άνθρωπος να υπο-
στη έκπληκτικές μεταμορ-
φώσεις;

ΜΠΟΡΟΥΜΕ να πούμε, ότι η επιστή-
μη της βιολογίας βρίσκεται ακόμα
στα πρώτα βήματά της. Ακριβώς γι'
αυτό όμως, σημειώνει ολόένα τερά-
στιο άλμα.

Οι βιολόγοι μπορούν από καιρό να πε-
τύχουν τη γονιμοποίηση ενός ωαρίου με
τεχνητά μέσα, χωρίς την επέμβαση άρσε-
νικού γεννητικού κυττάρου. Τα ζωντανά
πλάσματα, που έρχονται έτσι στον κόσμο,
έχουν διπλή μητρική κληρονομικότητα και
καθόλου πατρική.

Γιατί όμως δε θα μπορούσε να γίνει και
σε ήδη γονιμοποιημένα ωάρια αυτός ο δι-
πλάσιμος των μητρικών χαρακτηριστι-
κών; Πραγματικά, οι βιολόγοι κάνανε ένα
τέτοιο πείραμα σε σαλαμάνδρες και βα-
τράχους και πέτυχαν πλάσματα με αλλό-
κοτη σύσταση, με τρία ζευγάρια χρωμο-
σώματων αντί για δύο, που μπορούν να θεω-
ρηθούν μία φορά παιδιά του πατέρα τους
και δύο φορές της μητέρας τους.

Άλλ' είναι δυνατό να γίνει και το αντί-
θετο: να αφαιρεθούν ή να καταστραφούν τα
μητρικά χρωμοσώματα του ωαρίου, ώστε
να αναπτυχθούν μόνο τα πατρικά και να
δημιουργηθεί έτσι ένα πλάσμα με διπλή
πατρική κληρονομικότητα και καθόλου μη-
τρική.

Έξ άλλου, υπάρχουν βάσιμες ενδείξεις,
ότι όλα τα κύτταρα του σώματος — του
δέρματος, των μυών, των αδένων, κλπ. —
περιέχουν, ότι χρειάζεται για να αναπτυ-
χθούν σ' ένα καινούριο πλάσμα. Θα μπο-
ρούσε συνεπώς να εξασφαλιστεί η αθανασία ενός
ατόμου, μ' ένα τρόπο, που υποδεικνύει ο διάσημος
Γάλλος βιολόγος Ζαν Ρουσσόν.

Ένα μικρό κομμάτι ιστού θ' αφαιρείται από
ένα νεκρό, αμέσως μετά το θάνατό του, και θα
καλλιεργηθεί τεχνητά στο επιστημονικό εργαστή-
ριο. Από αυτή τη καλλιέργεια θα ξαναδημι-
ουργηθεί ολόκληρο το άτομο, ακριβώς όμοιο μ'
έκείνου που πέθανε!

Σας φαίνεται χίμαιρα, ούτοπία; Κι' όμως προ-
χωρεί προς την πραγματοποίησή, με τα πρόσφατα
πείραματά των Αμερικανών βιολόγων Μπρίγκς
και Κίνγκ.

Κατά τον ίδιο τρόπο, θα μπορούσαν να δημιουρ-
γηθούν, όχι μόνο ένα «άντιτυπο» του νεκρού, αλ-
λά περισσότερα, οσαδήποτε, έντελως όμοια με-
ταξύ τους! Μ' αυτή, λοιπόν, τη μέθοδο «πολλα-
πλασιασμού» δια μοσχευμάτων θα είναι δυνατό
να εξασφαλιστεί η απεριόριστη αναπαραγωγή ενός
ώριμου ατόμου — π. χ. ενός μεγάλου ανδρός!

Έξ άλλου, η τεχνική της διατήρησης άρσε-
νικών γεννητικών κυττάρων σε ισχυρή ψύξη, παρου-
σιάζει τις εκπληκτικότερες δυνατότητες. Μπο-
ρούμε να φανταστούμε π. χ. ότι, έπειτα από εκα-
τομμύρια χρόνια, όταν η Γη θάχει νεκρωθεί και σκε-
παστεί από πάγους, θα φτάσει κάποιος ταξιδιώ-
της από άλλο πλανήτη, μ' ένα «ήπιτο» δίσκο,
θα βρει στα έρειπια κάποιου εργαστηρίου μας ένα
δείγμα ανθρώπινου γεννητικού κυττάρου και θα το
μεταχειρισθεί για την τεχνητή γονιμοποίηση ενός
θηλυκού πλάσματος του «Άρεως» ή της «Αφροδί-
της». Κανείς δε μπορεί να προβλέψει τί είδους
πλάσματα θα προκύψουν από αυτή τη διασταύρωση!

Πάντως, τα άρσενικά γεννητικά κύτταρα είναι, ασφαλώς, η μονα-
δική μορφή με την οποία μπορεί ίσως να διατηρηθεί το ανθρώπινο γέ-
νος, σε περίπτωση γενικού παγώματος του πλανήτη μας.

Αλλά αυτά δεν είναι τα μόνα θαύματα, που μπορεί να επιτύχει η
βιολογία.

Χωρίζοντας μ' ένα λεπτότατο εργαλείο σε κομμάτια ένα γονιμο-
ποιημένο κύτταρο, οι βιολόγοι μπορούν να δημιουργήσουν διδυμα,
τριδυμα, τετραδυμα, κλπ., όλα έντελως όμοια μεταξύ τους, προε-
ρχόμενα από ένα κύτταρο, που θάβγαζε κανονικά ένα μόνο ζωντανό
πλάσμα. Μ' αυτό τον τρόπο, οι δόκτορες Βόλφ και Λούτζ έκαναν
να γεννηθούν παντάδυνα πατάκια, τελείως όμοια το ένα με τ' άλλο.

Αλλά και στο πεδίο των μεταβολών του φύλου θαυματούργουν οι
ισχυρότατες σεξουαλικές ορμόνες, σε καθαρή κρυσταλλική μορφή. Οι
ουσίες αυτές είναι αληθινά μαγικές — άρκει να χρησιμοποιούνται
από έμπειρο επιστήμονα και στις κατάλληλες ποσότητες.

Μπορούν όχι μόνο να δώσουν σ' ένα άρσενικό ζώο την εξωτερική
εμφάνιση, του θηλυκού — μεταβάλλοντας π. χ. τα φανταχτερά φτερά
του ψασιανού σε μονόχρωμα — αλλά και ν' αλλάξουν το σχηματισμό
των οργάνων του φύλου, εφόσον χρησιμοποιηθούν από κοινού.

Με τη χρησιμοποίησή κατάλληλης ορμόνης κατά την έμβρυση ανά-
πτυξη, επιτυγχάνονται πλάσματα με δυο φύλα, έρμαφρόδιτα, που
συνδυάζουν άρσενικά και θηλυκά γενεϊσμάτα του φύλου. Αν δε η
ορμόνη ενεργήσει ακόμη ωριότερα, στην αρχή του σχηματισμού του
έμβριου, μπορεί ν' αντιστρέψει τελείως το φύλο, ώστε να γεννηθεί

Η Χριστίνα Γιόργκενσεν, η
λίχια 36 χρονών, που ήταν
άνδρας, πριν αλλάξει το φύ-
λο της.

άρσενικό παιδί από ένα ωάριο προωρισμένο για
θηλυκό ή αντίθετος.

Αυτά τα ψευδοαρσενικά πλάσματα, που ξεκι-
νησαν ως θηλυκά, και τα ψευδοθηλυκά, που ξεκι-
νησαν ως άρσενικά, είναι τόσο καλές «άπομιμή-
σεις», ώστε μπορεί και ν' αναπαράχθουν ακόμη,
σύμφωνα με το τεχνητό φύλο τους. Έτσι, σε
βατράχους και σαλαμάνδρες, ζευγαρώθηκαν ψευ-
δοαρσενικά με γνήσια θηλυκά και ψευδοθηλυκά με
γνήσια άρσενικά, κι' απ' τις ενώσεις αυτές
γεννήθηκαν παιδιά, που είχαν στην πραγματι-
κότητα δυο «πατέρες» ή δυο «μητέρες».

Χρησιμοποιώντας άλλες ορμόνες, παραγόμε-
νες από την υπόφυση, μπορούμε να προκαλέσουμε
πρώτη έφηβεία σε ποντικούς ή πολλαπλή έγκυ-
μωση σε αγελάδες, πρόβατα και άλλα ζώα,
που θα γεννούσαν κανονικά μόνο ένα παιδί.

Με άλλες ορμόνες της υποφύσεως, ποντίκια
και σκυλιά μεγάλωσαν πολύ περισσότερο απ' το
κανονικό ανάστημα του είδους τους.

Αλλά και με μία ορμόνη του θυρεοειδούς, οι
βιολόγοι πέτυχαν την πρόωρη μεταμόρφωση των κυ-
πρίνων σε νάνους βατράχους, μικρούς σά μυγες!
Αλλάγαν το δέρματος σε ώριμα έντομα, επι-
λύνοντάς τους έτσι να εξακολουθήσουν να μεγα-
λαινούνται.

Θα τελειώσαμε αυτή την πρόχειρη απαρτίωση,
αναφέροντας την καλλιέργεια διαφόρων ζωντανών
οργάνων, που άρχισαν το 1936 οι Κάρελ και Λίντ-
βέργκ. Χάρη σ' αυτήν, διατηρούνται ζωντανά
η μήτρα, ο θυρεοειδής αδένης, οι πνεύμονες,
απ' το σώμα. Οι Πέτρος και Μάσαρτ, π. χ.,
διατήρησαν στη ζωή ένα μαστό αγελάδας,
αμειγέτα κανονικά.

Ο Έτιεν Βόλφ προχώρησε τελευταίως
ακόμη περισσότερο, με την καλλιέργεια «έμ-
βρυων» που αβάνονται έξω απ' το κοτόπουλο,
απ' το χ. από έμβρυα γεννητικών αδένων,
μα στην αρχή του σχηματισμού τους — και
τέλεια διαμόρφωσή τους μέσα σε μία θρε-
πτική διάλυση. Οι άμορφοι αδένες έγιναν
πάλι όωθητες, τα όωθα μακρύναν και πή-
ναν ματιών διαμορφώθηκαν και πήραν

Μπορούσε ακόμα, προσθέτοντας στη θρε-
πτική διάλυση ελάχιστες ποσότητες μίας
σεξουαλικής ορμόνης, ν' αλλάξει το φύλο
αυτών αυτών, που καλλιεργούσε!

Όστόσο, παρ' όλες αυτές τις εκπληκτι-
κές επιστημονικές επιτυχίες, το αίνιγμα
της ζωής μένει ακόμα άλυτο.

Ο βιολόγος είναι πάντα ανίκανος να δη-
λώσει (πυρήνα, χρωμοσώματα, γενεϊκές),
όπως παραδέχεται μία θεωρία — «Ισως —
ζωής ήταν ένα πρωταρχικό φαινόμενο, που συνέβη
μία φορά μονάχα και δε μπορεί πια να επαναληφθεί».

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΣΤΟ ΤΕΠΟΖΙΤΟ

Υπάρχουν στην Κοινοβουλευτική Αυστραλίας
δυο μνημεία: Το ένα για τον πλοίαρχο Κούκ, τον
πρωτόνιο Άγγλο θαλασσοπόρο, που ανακάλυψε την
Αυστραλία, και το άλλο για τη Μαίρη Φίλιπς, την
ήρωίδα της Νήσου της Σαύρας — ή της «Γυναίκα
στο Τεποζίτο» όπως τη λένε άλλοι.

Η Μαίρη Φίλιπς γεννήθηκε το 1859 και μετα-
ναστεύει στην Αυστραλία, σε νεαρή ηλικία. Α-
νέστησε ένα σχολείο στο Μαϊνμπερόου, στις ακτές
της Κοινοβουλευτικής. Αργότερα εγκαταστάθηκε στο
Κουητάουν, όπου είχαν βρεθεί χρυσόφορες φλέβες.

Έκεί παντρεύτηκε μ' ένα ψαρά, ονόματι Ουάτσον, και πήγαν να
ζήσουν οι δύο τους στο Νησί της Σαύρας.
Είχαν μαζί τους δυο Κινέζους υπηρέτες. Τον άλλο χρόνο, η Μαίρη
γρανίτη, έκτακτως 8 τετραγωνικών χιλιομέτρων.

Τη νύχτα, λοιπόν, της 27ης Σεπτεμβρίου 1881, ενώ ο άντρας της
Μαίρης έλειπε στο ψάρεμα, επιδράμανε στο νησί κάμποσοι άγριοι
Ιθαγενείς απ' την αντικρινή ακτή.

Επιτιθέμενοι στο σπίτι των Ουάτσον, άλλ' η Μαίρη τους κράτησε
σ' απόσταση μ' ένα ντουφέκι. Ο ένας απ' τους Κινέζους της σκο-
τώθηκε στη συμπλοκή κι' ο άλλος τραυματίστηκε σοβαρά. Τότε η
Μαίρη πήρε μια παράτολη απόφαση. Κρατώντας το σόβρα, τότε η
αγκαλιά της, βοήθησε τον «Αχ-Σάμ, τον Κινέζο, να κατέβη στην
θύρα να επιβεί στην θάλασσα: ένα παιδί, να κατέβη μαζί
της στην ακρογιαλιά. Κι' εκεί έτοιμασε το μόνο πράγμα, που μπο-
ρούσε να τρώει, νερό και πολεμοφόδια, πήρε μαζί της το παιδί
Τό γέμισε με τρόφιμα, νερό και πολεμοφόδια, πήρε μαζί της το παιδί
Τό γέμισε με τρόφιμα, νερό και πολεμοφόδια, πήρε μαζί της το παιδί

Την άλλη μέρα, αποβιβάστηκαν σ' ένα γυμνό βράχι της δυο μέρες... άσπρου εξαντλήθηκαν σ' ένα γυμνό βράχι της δυο μέρες...
Συνέχισαν τότε το ταξίδι τους με το τεποζίτο, όπου έμειναν
για να βρουν νερό. Τέλος, στις 11 Οκτωβρίου, από νησί σε νησί,
στο ημερολόγιό της: «Ο Αχ-Σάμ θα πεθάνει, η Μαίρη έγραψε
Δέ ισιώδη καθόλου καλά. Δεν υπάρχει νερό».

Πραγματικά, πολύ αργότερα, το πλοίο αγκυροβόλησε
βρήκε τους σκελετούς και των τριών σ' ένα έρημο νησί.

Συγκλονιστικό κατασκοπευτικό μυθιστόρημα υπό ΣΤΕΡΛΙΓΚ ΝΟΕΛ

Ο ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ

ΜΕ ΤΑ ΔΥΟ ΨΕΦΕΡΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΩΗΓ. ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Ήνγκλις καλεί το διτζε-
ραλντ στο διαμερίσμα του, κι'
εκεί, μπροστά σε όλους, του
εξηγεί γιατί έβαλε τη Ντόρις
να τον ξελογιάσει. Ύστερα του
πληρώνει πένες, να συλλάβει τη
γυναίκα του για έσοδα προ-
δοσίας. Έκείνος διαμαρτύρεται.
Καλούν τότε και την ίδια κι' ο

Ήνγκλις αποδεικνύει την έ-
νοχη της με τη μαρτυρική κα-
τάθεσή της στην Κόννη. Η Κ. διτζε-
ραλντ, πάνω στη μονία της, ε-
πικερύει να σκοτώσει την Κόννη,
αλλά δεν το κατορθώνει, κι' ο

Ήνγκλις στέλνει στη φυλα-
κή. Την ίδια νύχτα, γίνεται
καινούργια απόπειρα δολοφονί-
ας του Ήνγκλις, αλλά αποτυ-
χνάει, κι' ο Μέισον σκοτώνει
τους δράστες. Ο Ήνγκλις έ-
χει συγκεντρώσει πια απόδει-
ξεις ότι ο διτζεραλντ είναι μυ-
στικός αρχηγός των εξτρεμ-
ιστών και διατάζει τη σύλληψή
του. Έπειτα από ένα έπεισο-
διο μεταξύ τους, αναγκάζεται
να τον σκοτώσει άμυνόμενος.

Ύστερα τηλεφωνεί στη Ντόρις.

— Έφυγε απόψε κατά
τις 2 και δεν ξαναγύρισε.

— Το ξέρω. Θάρηθε
λοιπόν;

— Ναι, σε είκοσι λεπτά.
Μόλις είχε φτάσει, δροσερή κι'
αναίδης, η Ντόρις, η νύχτα — Έ

λυνος πήγε στο πρώτο γραφείο
κι' έπιασε συζητήσι με τις δεκα-
νέες της υπηρεσίας.

Την αναγνώρισε απ' τη φωνή
της, που ξεχείλιζε από αγανά-
κτηση. Έστειλε λοιπόν τη Ντό-
ρις να τη φέρει μέσα.

Την άλλη στιγμή, όρμησε στο
γραφείο του κι' άρχισε να τα βά-
ζει μαζί του γιατί την έκαναν να
χάνει τον καιρό της.

— Καθίστε και ήρεμη, της
σύστησε. Δε σας έρεμι ο δεκα-
νέας. Γιατί τα βάζετε μαζί του;

— Μα πρόκειται για κάτι σπου-
δαίο! Η μήπως φαντάζεστε πως
θα θυσιάσει την κυριακή της αν-
ταρξιστική μου για να βάλω να φλυαρή-
σω μαζί σας;

— Όχι βέβαια.
— Δώστε τη μικρή, μου είπε
δείχνοντας τη Ντόρις.

— Δεν πειράζει, τα ξέρει όλα,
απάντησε.

— Ναι, αλλά δε μπορεί να ξέ-
ρει αυτό που έχω να σας πω.
— Πότε να κάνετε μία βολ-
τίτσα; Ντόρις, είπα.

Μουκανε μία άστελα γκριμάτσα
κι' απάντησε πως δεν της κακο-
φαίνονταν καθόλου να πάν να πά-
ρη λίγο αέρα.

— Και τώρα που μένουμε μό-
νοι, σας άκούω, είπα στην Έλ-
ντορ.

— Ο καθηγητής Μούντο πήρε
ένα μήνυμα.

— Κι' ενώ που νόμιζα πως εί-
χαμε ξεμπερδέψει μ' όλ' αυτά!...
Τι του λένε;

— Δεν κατάφερα να το διαβά-
σω. Είναι γραμμένο σε μία ξένη
γλώσσα, ή με κρυπτογραφικό κώ-
δικα... κάτι τέτοιο.

— Έβγαλε ένα χαρτί απ' την
τσάντα της και πρόσθεσε:

— Να ένα αντίγραφο, όσο γι-
νότενε πιο πιστό.

— Εξέτασα το χαρτί. Το κείμενο
ήταν ιταλικό. Είχε δυο όρθογρα-
φικά λάθη κι' ένα συντακτικό. Κι'
έλεγε τα εξής:

«Ραντέβου με το Λαμπίν στις
22 Μαρτίου, μέσα στο λεωφόριο
της Πενίτης Λεωφόρου, που θα
εξελιχθεί απ' την Έδρη του
δευτέρου Όδο προς το κέντρο.

στις 4.30' είτε στο επόμενο αύ-
τοκίνητο. Καθίστε στο βάθος, ή-
αν είναι γεμάτο το όχημα, μένε-
τε όρθιοι πίσω. Για σημείο ανα-
γνωρίσεως θα χρησιμοποιήσετε το
μυστράκι των 5 δολ-
λαρίων».

— Είναι τόσο εύκολο, όταν ξέ-
ρανε κανείς τη γλώσσα! παρατήρη-
σε η Έλντορ. Που μάθατε εσείς
ιταλικά;

— Στο Τζερσέι Σίτυ... Πώς έ-
στειλε αυτό το μήνυμα;

— Άδυνατο να το μαντέψετε!

— Άφιστε τώρα τα άνηψα!

— Πείτε μου ποιος τρέφει!

— Ένας απ' τους άνδρες της
Υπηρεσίας Ασφαλείας μας!

— Όσε μου!... Κι' εγώ που νό-
μιζα πως είχαμε ήσυχαι πια!...
Πάτησε ένα κουμπί. Ο υπολο-
χαλός Χαλλόγουεν άνοιξε την

πύλη.

— Διατάξετε, κύριε λοχαγέ, εί-
πε χαϊρετώντας κανονικά.

— Η Έλντορ θέλει ν' αναγνω-
ρίσει ένα απ' τους άνδρες σας.

Δώστε της το φακέλλο με τις φω-
τογραφίες τους κι' ύστερα έλατε
πάλι εδώ.

Βγήκαν οι δύο τους, κι' εγώ
έπαυσα να είμαι η διακοπή για
να ξαναδιαβάσω το σημείωμα
να το μάθω, απ' έξω, πριν το κά-
ψω μέσα στο τασάκι.

Όταν ξαναγύρισε, τους πα-
ράκαλεσε να καθίσουν, γιατί εί-
χα να τους πω πολλά πράγματα.

— Ποιος είναι λοιπόν, κύριε υ-
ποχαλός; ρώτησε.

— Μα πρόκειται για κάτι σπου-
δαίο! Η μήπως φαντάζεστε πως
θα θυσιάσει την κυριακή της αν-
ταρξιστική μου για να βάλω να φλυαρή-
σω μαζί σας;

— Όχι βέβαια.

— Δώστε τη μικρή, μου είπε
δείχνοντας τη Ντόρις.

— Δεν πειράζει, τα ξέρει όλα,
απάντησε.

— Ναι, αλλά δε μπορεί να ξέ-
ρει αυτό που έχω να σας πω.

— Πότε να κάνετε μία βολ-
τίτσα; Ντόρις, είπα.

Μουκανε μία άστελα γκριμάτσα
κι' απάντησε πως δεν της κακο-
φαίνονταν καθόλου να πάν να πά-
ρη λίγο αέρα.

— Και τώρα που μένουμε μό-
νοι, σας άκούω, είπα στην Έλ-
ντορ.

— Ο καθηγητής Μούντο πήρε
ένα μήνυμα.

— Κι' ενώ που νόμιζα πως εί-
χαμε ξεμπερδέψει μ' όλ' αυτά!...
Τι του λένε;

— Δεν κατάφερα να το διαβά-
σω. Είναι γραμμένο σε μία ξένη
γλώσσα, ή με κρυπτογραφικό κώ-
δικα... κάτι τέτοιο.

— Έβγαλε ένα χαρτί απ' την
τσάντα της και πρόσθεσε:

— Να ένα αντίγραφο, όσο γι-
νότενε πιο πιστό.

— Εξέτασα το χαρτί. Το κείμενο
ήταν ιταλικό. Είχε δυο όρθογρα-
φικά λάθη κι' ένα συντακτικό. Κι'
έλεγε τα εξής:

«Ραντέβου με το Λαμπίν στις
22 Μαρτίου, μέσα στο λεωφόριο
της Πενίτης Λεωφόρου, που θα
εξελιχθεί απ' την Έδρη του
δευτέρου Όδο προς το κέντρο.

στράτο. Δεν έχει πάει στο μέτω-
πο. Δεν υπάρχει τίποτα εναντίον
του.

— Πότε πήρε την τελευταία
αδειά του;

— Την Τετάρτη, την Πέμπτη
και την Παρασκευή, κύριε λοχα-
γέ. Ξαναγύρισε το Σάββατο το
πρωί, μισή ώρα πριν απ' το προ-
σκήνιο, κι' ανέλαβε πάλι κανο-
νικά υπηρεσία.

— Τον παρακολούθησε κανείς,
στο διάστημα της απουσίας του;

— Όχι, κύριε λοχαγέ.

— Γιατί όχι;

— Μα δεν υπήρχε καμιά υπο-
ψία εναντίον του! Περιεχόταν
στον ονομαστικό κατάλογο Α,
των έμπιστων.

— Να εξορίσετε αυτό τον κα-
τάλογο. Δεν υπάρχει πια κατά-
λογος Α.

— Μάλιστα, κύριε λοχαγέ.

— Πώς τοποθετήθηκε εδώ;

— Είναι ένας από τους μόνι-
μους φύλακες της Ίντελλίτζενς
Σέρβις.

— Πόσους άλλους τέτοιους φύ-
λακες έχετε;

— Έφτά, κύριε λοχαγέ.

— Συγκεντρώστε τους όλους.
Πάρτε ύστερα το όπλο και τους
έφοδο άλλους και φυλακίστε τους.

Είδοπαίστε, έπειτα νάρη μία
«κλωδιά» της αστυνομίας ή ένα
στρατιωτικό καμión και στείλετε
τους μ' αυτό στο Γκοβέρνερ. Αί-
τε να τους πω πολλά πράγματα.

— Πόσους άλλους τέτοιους φύ-
λακες έχετε;

— Έφτά, κύριε λοχαγέ.

— Συγκεντρώστε τους όλους.
Πάρτε ύστερα το όπλο και τους
έφοδο άλλους και φυλακίστε τους.

Είδοπαίστε, έπειτα νάρη μία
«κλωδιά» της αστυνομίας ή ένα
στρατιωτικό καμión και στείλετε
τους μ' αυτό στο Γκοβέρνερ. Αί-
τε να τους πω πολλά πράγματα.

— Πόσους άλλους τέτοιους φύ-
λακες έχετε;

— Έφτά, κύριε λοχαγέ.

— Συγκεντρώστε τους όλους.
Πάρτε ύστερα το όπλο και τους
έφοδο άλλους και φυλακίστε τους.

Είδοπαίστε, έπειτα νάρη μία
«κλωδιά» της αστυνομίας ή ένα
στρατιωτικό καμión και στείλετε
τους μ' αυτό στο Γκοβέρνερ. Αί-
τε να τους πω πολλά πράγματα.

— Πόσους άλλους τέτοιους φύ-
λακες έχετε;

— Έφτά, κύριε λοχαγέ.

— Συγκεντρώστε τους όλους.
Πάρτε ύστερα το όπλο και τους
έφοδο άλλους και φυλακίστε τους.

Είδοπαίστε, έπειτα νάρη μία
«κλωδιά» της αστυνομίας ή ένα
στρατιωτικό καμión και στείλετε
τους μ' αυτό στο Γκοβέρνερ. Αί-
τε να τους πω πολλά πράγματα.

— Πόσους άλλους τέτοιους φύ-
λακες έχετε;

— Έφτά, κύριε λοχαγέ.

— Συγκεντρώστε τους όλους.
Πάρτε ύστερα το όπλο και τους
έφοδο άλλους και φυλακίστε τους.

Είδοπαίστε, έπειτα νάρη μία
«κλωδιά» της αστυνομίας ή ένα
στρατιωτικό καμión και στείλετε
τους μ' αυτό στο Γκοβέρνερ. Αί-
τε να τους πω πολλά πράγματα.

— Πόσους άλλους τέτοιους φύ-
λακες έχετε;

— Έφτά, κύριε λοχαγέ.

— Συγκεντρώστε τους όλους.
Πάρτε ύστερα το όπλο και τους
έφοδο άλλους και φυλακίστε τους.

Είδοπαίστε, έπειτα νάρη μία
«κλωδιά» της αστυνομίας ή ένα
στρατιωτικό καμión και στείλετε
τους μ' αυτό στο Γκοβέρνερ. Αί-
τε να τους πω πολλά πράγματα.

— Πόσους άλλους τέτοιους φύ-
λακες έχετε;

— Έφτά, κύριε λοχαγέ.

Δε θέλω να φλυαρήσουν μεταξύ
τους.

— Μάλιστα, κύριε λοχαγέ.

— Φροντίστε να καθαρίσουν
το διαμέρισμά μου;

— Αυτό κάνουν τώρα, κύριε λο-
χαγέ.

— Πηγαίνετε να δρτή τη μίς
Μάννινγκ και φέρτε τη εδώ. Βρί-
σκεται στην παλιά κατοικία της.
"Αν κοιμάται, ξυπνήστε την.

— Μάλιστα, κύριε λοχαγέ.

Αυτό είν' όλο.

— Τι θέλετε να πείτε;

— Ποιες είναι οι οδηγίες σας
για... για το νεκρό;

— Τον καμένο το Φίτζερλαντ!

— Υπάρχει ακόμα όσις στο νεκρο-
τομείο του Ντόβερ;

— Όχι, κύριε λοχαγέ. Το ξέ-
χετε γεμίσει!

— Στείλετε τον λοιπόν, στο
Μορριτσάουν.

— Μάλιστα, κύριε λοχαγέ.

«Αν ξέρετε κανένα που να θέλει να ελασκηθεί στο πιστόλι, στείλτε μου τον!»

«Η Έλντορ δούλε, κουνώντας το κεφάλι της με οίκτο. «Υστερα ξαναγύρισε η Ντόρις. Κάθισε στο τραπέζι της και με κύταξε, δρέκοντας τα χείλια της με τη γλώσσα της.»

—Μου υποσχέθηκαν να μου πείτε που βρίσκεται ο διοικητής... είπατε σε λίγο.

—Δεν υποσχέθηκαν τίποτα. Να σας το πω όμως: Πέθανε.

—«Εί! Πάρε!»

—Ναί, πέθανε... Είχε έρθει στο διαμέρισμά μου, μαζί με τον υπολοχαγό Χαλλογουέι, για κάποια σπουδαία υπόθεση. Αρχίσανε να κουβεντιάζουμε. Κάποια στιγμή, έβγαλε το πιστόλι του κι άρχισε να το καθαρίζει... Δεν ξέρω πώς έγινε, αλλά έπεσε ξαφνικά μια πιστολιά, κι η σφαίρα τόν βρήκε στη μέση του μετώπου!

Δύο δάκρυα χοντρά υψώσανε στα μάτια της. Πήγα κοντά της και της έδωσα το μαντίλι μου. Σηκώθηκε και είπε με κόπο:

—Πρέπει να φύγω... Θα γυρίσω στο σπίτι μου...

—Πηγαίνετε να κλάψετε λίγο. Κι όταν τελειώσετε, κυττάξτε το δαχτυλίδι σας για να παρηγορηθείτε!

Ετρεξε προς την πόρτα. Στο κατώφλι, σταμάτησε, στράφηκε προς το μέρος μου και μου φώναξε:

—Είσαστε ένας άθλιος!

Υστερα βγήκε τρέχοντας. Να που είχε λοιπόν κάποιος άγιοπαιδί το Φίτζεραλντ!

Εμένα, μου ήταν τελείως αδιάφορος. Δεν αισθανόμουν κανένα μίσος εναντίον του, έκρινα όμως πως ήταν καλλίτερο που είχε πεθάνει... γι' την ασφάλεια της χώρας μας!

Ο Χαλλογουέι κι η Κόννι έδωσαν λίγο να φτάσουν. «Ήταν περασμένες 9 κι' είχα άρχεισε να πεινάω.

—Εν τάξει όλοι, κύριε λοχαγέ, μου ανέφερε ο Χαλλογουέι.

Η Κόννι κάθισε σε μια πολυθρόνα. Είχε δώσει στη φούστα κι' ένα σουέτερ απ' την κοκκινομάλλα συνοίκιά της. Τα κορίτσια όμως του Τέζα είναι πιο εύσπλα, κι' έτσι έκαναν ζάρες απάνω της τα δανεικά ρούχα. Το γυνίκο μαντίλι δεν ταιριάζει πολύ μαζί τους. Μα ποιος πρόσχε τέτοιες λεπτομέρειες, όταν έβλεπε τα γκριζά μάτια της που λαμπάνει...

Στο ξέθα και μέχρι νεότερας διαταγής θα είσαστε σεις ο αξιωματικός Άσφαλις, είπα στο Χαλλογουέι. Έγώ προκειται να φύγω σε δυό ώρες... Καθίστε σ' αυτό το γραφείο κι' ελασκηθείτε τη δουλειά σας όπως μέχρι τώρα. Ετοιμάστε ένα υπνησιόκο σημείωμα, για να αναγγέλλετε αυτή τη μεταβολή. Υπογράψτε το σεις ο ίδιος και μοιράστε το σ' όλους τους προϊστάμενους των υπηρεσιών, πολιτικών και στρατιωτικών.

Ο συνταγματάρχης Μπρέαν θ' αντικαταστήσει προσωρινά το διοικητή. Θα τον καταποτίσω για ότι αφορά την υπηρεσία Άσφαλις και σας. Δε θα δέχθε διαταγές ούτε απ' αυτόν ούτε απ' την Ίντελιτζενς Σέρβις. Σε μερικές ώρες, θα σας τα επιβεβαιώση ό' αυτά ένας στρατηγός, πρώτα τηλεφωνικά κι' ύστερα έγγραφως.

Πέστε μου όμως κάτι! Τί σας έκανε ναρρήτε με το μέρος μου, σ' αυτή την υπόθεση;

Ο υπολοχαγός φάνηκε στην άρχη διστακτικός. Τέλος αποφάσισε να αφήσει για πρώτη φορά το υπνησιόκο ύφος και να μου εξηγήση:

«Ήξερα πολύ καλά τον άλθινό λοχαγό Ράντολ Μακ Κάρου, πριν από την εξαφάνισή του. Ίσως είμαι ο μόνος εδώ που τον είχα γνωρίσει. Ήξερα λοιπόν απ' την άρχη πως δεν ήσαστε ο Μακ Κάρου... Δεν ήταν δύσκολο να καταλάβω τα υπόλοιπα και να κρί-

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΞΟΧΗ ΚΑΙ ΤΟ ΥΠΑΙΟΥΡΟ

Θάχετε προσέξει ότι η παραμονή σας κοντά στην φύση έχει αγριέψει και σκληρύνει την επιδερμίδα σας και ιδίως το τρυφερό δέρμα του προσώπου σας.

Η σκόνη, ο αέρας, ο ήλιος, η αλμύρα της θάλασσας, ξηραίνουν το δέρμα, το αφυδατώνουν, το αφαιρούν τα υγρά στοιχεία που το διατηρούν μαλακό κι' ελαστικό. Η ξηρότης είναι ο μεγαλύτερος εχθρός του νεανικού δέρματος. Αυτό πρέπει πάντα να το θυμάστε.

Μόλις λοιπόν ησυχάσετε από τις φροντίδες της επιστροφής, επιβάλλεται να κάμνετε μια κούρα που θα αποκαταστήσει το δέρμα σας και θα του ξαναδώσει τη φρεσκάδα του.

ΤΟ ΔΕΡΜΑ ΣΑΣ ΠΡΩΤΑ-ΠΡΩΤΑ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ ΝΕΡΟ

Θα του το δώσετε, κάνοντας του τακτική περιποίηση με την μοναδική κρέμα Λανολίνης Μελπάν. Χάρης στα ΕΝΥΔΡΑ μόρια του EXTRACT PURIFIE A L A LANOLINE που περιέχει, αναπληρώνει τα ΥΓΡΑ στοιχεία και τα τροφονομικά συστατικά που έχετε στο δέρμα σας και επαναφέρει την ανθρόπότητά του.

ΚΑΘΑΡΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΣ

Το πρωί μόλις ξυπνήσετε και το βράδυ προ του ύπνου καθαρί-

στε το πρόσωπο, τον λαιμό και το ντεκολτέ σας με Γαλάκτωμα Ντεμακιγιάν Μελπάν. Θα αναζωογονήσετε έτσι ως τα βαθιά στρώματα την επιδερμίδα σας και θα ελευθερώσετε τους πόρους του ώστε να αναπνέει ελεύθερα. Σε λίγο το δέρμα σας θα λάμψη ξεκούραστο.

ΛΙΠΑΡΟ ΔΕΡΜΑ

Μετά από κάθε καθαρισμό (πρωινό ή βραδυό) απλώστε γύρω στα μάτια και στο στόμα Λανολίνη Μελπάν.

Επίσης, πριν βγείτε έξω, απλώστε ελαφρό στρώμα Λανολίνης Μελπάν, παντού στο πρόσωπό σας και μετά μακιγιαρισθείτε.

ΞΗΡΟ ΔΕΡΜΑ

Απλώστε (μετά τον καθαρισμό) ένα στρώμα Λανολίνης Μελπάν κι' αφήστε την στο πρόσωπό σας όση ώρα κάμνετε τις δουλειές του σπιτιού. Μετά σκουπιστείτε και μακιγιαρισθείτε. Το βράδυ πριν κοιμηθείτε απλώστε επίσης ένα απλό στρώμα Λανολίνης στο πρόσωπό σας.

Ετσι το δέρμα σας από τις πρώτες ημέρες θα ξαναβρεί την υγρασία του κι' όλοι θα σας βεβαιώνουν πως φαίνεται ξεκούραστη.

Αποφεύγετε μόνον τις απομυμήσεις και μην ξεχνάτε ότι η Λανολίνη Μελπάν και το Γαλάκτωμα έγιναν το ένα για το άλλο.

νω με ποικανού το μέρος έπρεπε να πάω!

—Πάμε να δώμε κάτι στο ρεστοράν, πρότεινε στην Κόννι. Δε θέλω να μου χαλάσει το πρωινό μου ή γκριζιάρινη φάτσα του Μπαίκερ!

—Γρεβουόρα, και καλή τύχη και στους δυο σας! μάς εύχθηκε ο Χαλλογουέι.

Η Κόννι του χαμογέλασε, ενώ έγω άνασχανα τους ώμους μου.

Αφού φάγαμε, ξαναγυρίσαμε στο κτίριο Γ. Ήταν τόσο εύχρηστο να κυκλοφορώ χωρίς φόβο πως θα φάω καμιά σφαίρα!

Η Κόννι φλαρούσε με κέφι για το κάθε τι, εκτός για το μακαρίτη το Φίτζεραλντ. Αναγνώρισα ακόμα μια φορά πως ήταν μια γυναίκα εκπληκτική...

Όταν φτάσαμε, βρήκαμε στο λιβινγκ-ρούμ το Μπαίκερ και το Μείσον. Ο δεύτερος καθότανε στον ντιβάνι και διάβαζε ένα περιοδικό. Μόλις με είδε, πετάχτηκε όρθιος και μουκανε το στήμα.

—Ταν πίο χλωμά από άλλοτε, και το ποικάνιστο του φούσκωνε στον άριστερο ώμο, εκεί που του είχαν δώσει την πληγή του.

—Πώς πάμε; τον ρώτησα.

—Πολύ καλά, κύριε λοχαγέ. Δεν είναι τίποτα. Μια απλή γρατζουνιά!

Είσατε σε κατάσταση να ταξιδεύετε;

—Μάλιστα, κύριε λοχαγέ. Στράφηκε στο Μπαίκερ:

—Θα πάτε με το Μείσον στην Ουάσιγκτον Στρή και θα τους πείτε εκ μέρους μου να φροντίσουν για σας. Κινδυνεύετε πάντα κι' οι δυο σας! Μη γυρίζετε λοιπόν άσκατα στους δρόμους! Συστήστε το Μείσον σε όλους και μιλήστε γι' αυτόν στον Άπνταϊκ. Θα σας ξαναδώ ίσως σε μερικές μέρες.

—Πώς θα ταξιδεύουμε, ρώτησε ο Μπαίκερ. Να κάνουμε ώτο-στόπ;

—Πηγαίνετε στην Ύπηρεσία Μεταφορών και ζητήστε τους να σας δώσουν πατινιά. Αν δεν έχουν, ρωτήστε τους ευγενίμως, υπάρχει κανένα αυτοκίνητο...

Η μήπως πρέπει να φροντίσω εγώ για όλα;

Ο Μπαίκερ άνασχανα τους ώμους του και πέρασε στην κάμαρά του.

—Πάμε στο διαμέρισμά σου να φορέσης ένα ταγιέρ, είπα στην Κόννι. Υστερα θα φύγουμε μαζί...

Μείσον, πέστε στο Μπαίκερ να ετοιμάσει τις αποσκευές μου και να τις πάρη μαζί του.

Ετσι φύγαμε απ' τη Βαλχάλα, ο Μπαίκερ, ο Μείσον, η Κόννι στους επιστήμονες, στους τελάδες κάποιο ρόλο για την κατασκευή του υπερατομικού πυκαυλού. Την αφήσαμε κάπως πικρή όταν πήγαμε...

Δεν ήταν άσχημο το σχέδιο του Φίτζεραλντ... Είχε δώσει οδηγίες στο προσωπικό της Βαλχάλα να προσποιητά πως εργάζονται και να μην κάνουν τίποτα πρώτους μήνες, φροντίζοντας ό-γύρω απ' τις ψευτοεργασίες του.

Ετσι—τους είπα—θα συγκεντρώνονταν στη Βαλχάλα όλοι οι πρόδοτες κι' οι κατασκοποί, γενική εκκαθάρσις στιγμή, μια δε ανεπιθύμητο, θα σώσανε κάμποσους καθένας να εργασθή ησυχος κι' απερισκεπτος.

Στην πραγματικότητα, ο σκοπός του ήταν να καθυστερήσει το πυκαυλό, ώστε να του δοθόν καιρός να μάθω όλα τα δοθένικά μυστικά του. Παρά λίγο δε να πετύχη αυτό το σχέδιό του!

Ενώ ταξιδεύαμε με την Κόννι, η πρός τη Νέα Υόρκη, της μιλήσαμε για το ραντεβού που είθνηγντο Μπαίκερ στον κα-Ξέρετε τί θα κάνω τώρα;

—Όχι... ή μάλλον ναί, πιστεύω...

—Για πές μου!

—Θα βρης την ευκαιρία να γνωρίσεις το Μπαρντόφ.

—Με ποιόν τρόπο;

—Θ' ανθεύουμε κι' οι δυο στο λεωφορείο και θα σου τόν δείξω.

Πληρώσαμε, αλλά δεν τόν πέτυχε ακόμα... Όταν φτάσουν οι 22 Μαρτίου, ο Μπαρντόφ θαχνημάει τα πιο πολλά απ' όσα γίνανε στη Βαλχάλα. Δε θα ξέρη ίσως όλες τις λεπτομέρειες.

Αλλά το γεγονός πως ξεκαθαρίστηκαν από δώ όλοι οι πράκτορες του, θα τόν κάνει ν' ανησυχήσει και να πάρη τα μέτρα του. Θα έχη μάθει εξ' άλλου ότι ο Ράνταλ Μακ Κάρου δεν είν' άλλος απ' το Τζέφ Ήνγκλις και θα ξέρη πάνω-κάτω τα χαρακτηριστικά του.

Η Κόννι δάγκανε το μικρό δαχτυλίδι της, συλλογισμένη.

—Δεν καταλαβαίνω... είπα.

Ποιός πιστεύεις πως θα τού μιλήση για σένα;... «Α, νομίζω πως το βρήκα! Η Ζέλντα...

—Φυσικά! Μπορεί να τους δώση πληροφορίες... Θα έρθη σ' έπαση με τσόνους ανθρώπους, ίδιους με δικηγόρους, που ανήκουν στην ίδια οργάνωση.

—Αφού λοιπόν το παραδέχεσαι και μόνος σου, δε μπορείς να πας στο μέρος του ραντεβού! Αν σ' πάρη είδησις ο Μπαρντόφ, θα δαλή να σε δολοφονήσουν...

Ετσι που δε θα ξέρης από που σου ήρθε η σφαίρα!

—Έχεις δίκιο. Αλλά θα μπορούσαμε να δώσουμε ανθρώπους μας να τόν παρακολουθήσουν ως το κρησφύγετό του, στο Λονγκ Άιλαντ.

—Περίφημη ιδέα! Υπέροχη! συμφωνώ με η Κόννι.

Καταλύσαμε στο «Στάνχοφ», με τ' όνομα κύριος και κυρία Τζέφ Ήνγκλις. Η Κόννι δεν είχε λεξί, ώσπου φτάσαμε στο διαμέρισμά μας, στο τελευταίο πάτωμα. Φανόταν πως την ταραννούσε κάποια σκεψή. Πηγαίνονταν στα δυο δωμάτια, μετατόπιζε τα διάφορα πράγματα, συγγύριζε μηχανικά τα έπιπλα...

—Θα περιμένουμε εδώ πολύ καιρό ακόμα; παρατήρησε επιτέλους.

—Όχι τόσο πολύ.

Δε μου ξήγησε τί σκεπτόταν; ούτε κι' εγώ της είπα τί είχα στο μυαλό μου. Ίσως να μη χρειαζότανε...

Την άλλη μέρα—ήταν Δευτέρα—πήγαμε ο καθένας στις δουλειές του. Ξαναπέρασα απ' του Τίφθαν κι' αγόρασα άλλα δυο δαχτυλίδια. Διάλεξα ένα σμαράγδι αρκετά μεγάλο και μια βέρα στολισμένη επίσης με σμαραγδάκια.

—Με θυμόσατε; ρώτησα τον Διοκίτη.

—Εγγυσε «ναί», μ' ένα ύφος ύπεροπτικό.

—Θα σας ξαναπληρώσω όλο με φιλά, τον προειδοποίησα. Να μη σας κακοφανή!

Επειτα πήγα να δω ένα πρόκτορα του Γραφείου Χ και τόν κατατόπισα για το ραντεβού του καθηγητού και του Μπαρντόφ. Του ξήγησα τί ήθελα να κάνουμε.

—Μπορείτε να με βρείτε στο «Στάνχοφ», πρόσθεσα. Μένω στο διαμέρισμα 2416, με τ' όνομα Τζέφ Ήνγκλις.

Ήταν ένας σωφής ταξί που λεγότανε Μάξ Γκόντον. Ο δίαλγός μας αυτός γινόταν ενώ μ' πήγαμε στο ξενοδοχείο, με τ' αυτοκίνητό του.

—Φοβάμαι πως δεν είσαστε πολύ στο καλά σας! μου είπα.

—Πιστών... Πάντως, αν τ' χον μάθετε πως ζητάει κάποιος το Τζέφ Ήνγκλις, δώστε του το αριθμό της κάμαρας μου. Κατολάβατε;

—Εκείνο που κατάλαβα, είναι πως βαρεθήκατε τη ζωή σας.

—Πέστε στο στρατηγό πως έφυγα απ' τη Βαλχάλα και πως θα τού υποβάλω την αναφορά μου σε μερικές μέρες. Πληροφορήστε

τον ακόμα πως μένω στο «Στάνχοφ» μαζί με την Κόννι Μάνινγκ. Τα θυμόσατε, ό' αυτά που σας είπα;

—Ναί.

Δεν έπαψε να κουνά το κεφάλι του, ώσπου φτάσαμε στο ξενοδοχείο. Όταν βέλησα να τόν πληρώσω, μου πέταξε στα μούτρα τα λεφτά. Ο θυρωρός παρακολούθουσε τη σκηνή χαμογελώντας.

Μάε ήφερε και τούς δυό. Ήταν μάλιστα ο άμεσος προϊστάμενος του Μάξ.

Ανέβηκα στην κάμαρά μου, κάλεσα μια στενογράφο του Γραφείου Χ και της υπαγόρεψα ένα σωρό λεπτομέρειες για τη Βαλχάλα. Στο σύνολό τους, ήταν κοινές επαγγελματικές οδηγίες: τί έπρεπε να κάνουν τώρα, πως και με τη μεσολάβησι ποιού.

Είχα τελειώσει πιά, όταν γύρισε η Κόννι. «Είδωξα τότε τη στενογράφο.

—Τί φώνησε; τη ρώτησα.

—Προπάντων είδη ρουχισμού μου. Βλέπεις, δε θα μπορούσα να πάρω τις βαλίτσες και τα μπαντά μου, πριν περάσουν μερικές βδομάδες.

—Μα δε σου είχα δώσει αρκετά λεφτά.

—Μου φτάσανε... Έχω άλλωστε ανοιχτό λογαριασμό σε διάφορα μαγαζιά... Έσύ, τί αγοράσες;

Της έδωσα τη βέρα. Την πήρε μέσα στη φούχτα της και την εξέτασε. Τα μάτια της λάμπανε άσυνήθιστα.

Υστερα της έδωσα και το δαχτυλίδι των αρραβόνων. Αφού το κυττάξε μια στιγμή, πήγε και κλείστηκε στην κάμαρά της.

Την περίμενα, σιγοσυφρίζοντας για να περάση η ώρα. Δεν άργησε να ξαναφανή.

—Το λές σοβαρά; με ρώτησε.

—Ασφαλώς. Γιατί όχι;

Χτύπησε χέμα το πόδι της με πείσμα και φώναξε:

—Μα πές μου λοιπόν κάτι τρυφερό, κι' όχι μονάχα: «Ασφαλώς. Γιατί όχι!»

Την άγκάλιασα και τη φίλησα με πάθος.

Αφού τελειώσαμε με το Μπαρντόφ... της είπα.

Ξανάρχισε να πηγαίνονχεται μέσα στην κάμαρα. Έγώ είχα καθίσει και την κυττάξα.

Σταμάτησε επιτέλους μπροστά μου και μου είπα:

—Επιχείρησα τόσες φορές να μαντέψω τί έχεις στο νού σου, μα δεν τόν κατάφερα ως τώρα. Θα κάνω ώστόσο άλλη μια προσπάθεια.

Μου είπες πως θέλεις να συναντήσεις κάποιον Μπαρντόφ και να επιχειρήσης να τόν σκοτώσης. Που και πως όμως... Ξέρεις πως δε θα μπορούσε ποτέ να τόν κάνης ναρρή να σε βρη. Ξέρεις πως είναι καθαρή τρέλλα αυτό το «κόλπο» σου να παρουσιάσθεις φανερά στο ξενοδοχείο ως Τζέφ Ήνγκλις. Κι' όμως την κάμεις, μόνο και μόνο για να μην αφήσης να χαθή αυτή η μία πιθανότητα στο εκατομμύριο...

Ναί, οι πιθανότητες σου είναι μονάχα μία στο εκατομμύριο ή στο δισεκατομμύριο, γιατί ξέρεις καλά πως έχει άρκετη εξυπνάδα ώστε να μην πείση στην παγίδα που τόν στήνεις. Το ξέρεις, ή όχι;

—Ός εδώ, έχεις δίκιο.

—Τώρα τα πράγματα περιπλέκονται. Θα προσπαθήσης να βρης που κρύβεται. Έλπίζεις πως το Γραφείο Χ θα τόν παρακολουθήσει και θα σε πληροφορήσει για το κρησφύγετό του και για όλα τ' άλλα. Αυτό ελπίζεις. Έγώ όμως στοιχηματίζω πως δε θα καταρθώσουν να τόν πάρουν από πίσω. Είναι πολύ πονηρός.

Μά, κι' αν ακόμα τόν κατορθώσουν, υπάρχει κάτι που δε θα μπορούσαν να σου πουν: αν αντιλήφθηκε ή όχι την παρακολούθησή τους. Θαναι ανίκανοι να σε πληροφορήσουν αν τόν περίμενε πως θα τόν παρακολουθήσουν, αν τόν έλπιζε μάλιστα και τόν επιθυμούσε, για να σου στήση παγίδα! Δε θα μάθης τίποτα απ' ό' αυτά, δεν είν' έτσι;

—Έχεις δίκιο και πάλι.

—Ίσως τότε να σε περιμένη στο Λονγκ Άιλαντ ή αλλού, με το ίδιο είδος παγίδας που τόν στήνεις και συ εδώ στο «Στάνχοφ». Κι' επειδή είσαστε κι' οι δυο τόν ίδιο εξυπνόν, ούτε συ θα πέσης στη παγίδα του ούτε αυτός στη δική σου... Τί θα κάνης ύστερα;

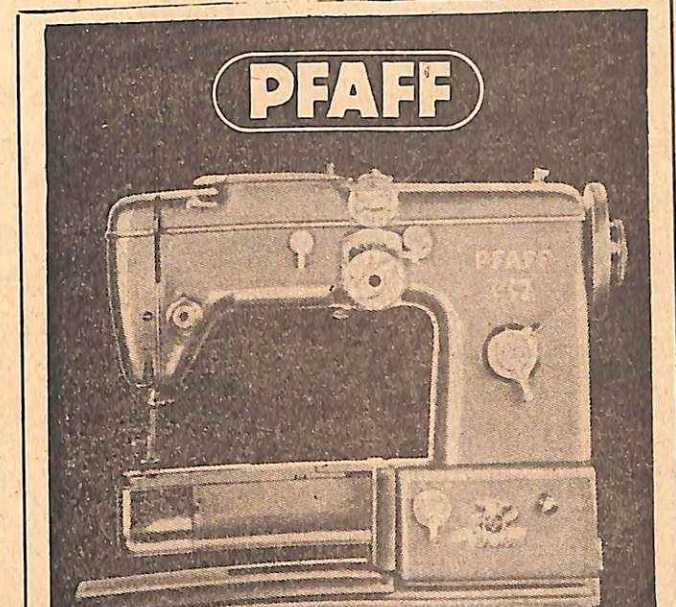
—Περιμένο να μου τόν πής έσύ, που ξέρεις να βρίσκει λύσεις!

—Σ' αυτή την περίπτωση, ή λύσι είμαι εγώ... Έγώ μπορώ να τα ταχτοποιήσω όλα.

—Έσύ θα μου κάνης τη χάρι να μην ανακατεύσαι! Είναι δική μου δουλειά.

—Μη μου μιλάς έτσι!

—Έτσι πρέπει να σου μιλή-

Οι γυναίκες όλου του κόσμου αναγνωρίζουν την αξία της ραπτομηχανής ΦΑΦΦ διότι κάνει εύκολο σαν παιχνιδάκι το ράψιμο της νοικοκυράς και φέρνει χαρά στο σπίτι.

Η αυτόματη ΦΑΦΦ με ένσωματωμένη την απαραίτητη κεντητική συσκευή, κατασκευάζει αυτόματως και χωρίς αλλαγή καμπυλογράμμων ή πατρόν, απεριόριστον έριδμόν διακοσμητικών κεντημάτων. Η ΦΑΦΦ διαδέχεται ώραία έπιπλα ραπτομηχανών, που ταιριάζουν σε όποιανδήποτε έπιπλωσι του σπιτιού.

Δ.Ε. ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΑΙ ΦΑΦΦ (ΕΛΛΑΣ)
Κολοκοτρώνη 25 Αθήναι - Τηλ. 36-164

ΕΝΤΥΠΟΝ
Παρακαλώ άποστείλατέ μου άδεν ούδεμιάς ύποχρεώσεώς μου, περιγραφικό σημείωμα (προσπεκτίς) διά τήν αύτοματην ραπτομηχανήν ΦΑΦΦ. Διευθυντής μου!

ΟΙΚΟΠΕΔΑ= ΕΠΙΤΟΧ ΣΧΕΔΙΟΥ
Στήν Κηφισιά
Μόνον με 4.000 Δρ.
πρόκαταβολή και σε πολλές άτοκες δόσεις.
ΠΛΗΚΗΜΑΤΙΚΗ • ΧΑΛΚΟΚΟΝΑΥΛΗ 30 • ΑΘΗΝΑΙ

Διά έγκύους, δια δρομφολεβιτιδες, δια μετεχειριτικες καταστασεις, ΕΙΔΙΚΕΣ ΕΛΑΣΤΙΚΕΣ ΚΑΛΤΣΕΣ "NYLASTIK",

ΟΙ ΚΑΛΤΣΕΣ "Nylastik,, SUPER SHEER του DR SCHOLL, λόγω ειδικής ύφανσεως, επιτρέπουν να ρυθμίζετε την πίεσιν των, εις ελαφράν, μετρίαν, ή έντονον, αναλόγως προς τας έκάστοτε ανάγκας της παθήσεως.

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ "DR SCHOLL,"
ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙΟΥ 21 - ΤΗΛ. 532.631-5
ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ: ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ

σω. Δε βλέπω τί σχέσι έχεις εσύ μ' όλη αυτή την ιστορία... Προσπαθώ να πείσω τον εαυτό μου πως αποτέλεσμα ένα άτου γιά μένα, γιατί κανείς δεν ξέρει το Μπαρντόφ καλύτερα σου. Ύστερα όμως αναρωτιέμαι: «Τί χρειάζομαι να μάθω γι' αυτόν;» Και δίνω ο ίδιος την απάντηση: «Τίποτα». «Αν λοιπόν δε χρειάζομαι να μάθω περισσότερα πράγματα γι' αυτόν, δεν είσαι καθόλου άτου!» — Άφου σκέπτεσαι έτσι, θα θεωρήσεις σίγουρα ότι αποτελεί ένα άδύνατο σημείο.

Δεν της απάντησα. «Ήμουν πολύ άπασχολημένος... Πηγαίνοντάς με στο δωμάτιο, τόσο συλλογισμένος ώστε δεν πρόσεξα πως είχε γυρίσει στη δική της κάμαρα. Μου συνέβαινε συχνά να πάω να καταλαβώ τι συνέβαινε γύρω μου, όταν είχα να λύσω μία δυσκολία που ήταν πιθανό να μου παρουσιαστή λίγο άργότερα.

Η Κόννη ξαναβγήκε σ' ένα λεπτό, ντυμένη κι έτοιμη να φύγει. — Θα βγώ έξω, μου άναγγειλε.

— Να γυρίσεις γρήγορα, της σύστησα.

Με φίλησε με πάθος κι' έφυγε βιαστικά.

Κύτταξα την πόρτα να ξανακλείνει. Ύστερα άρχισα πάλι να πηγαίνω έρχομαι μέσα στο δωμάτιο.

Πέρασε μία ώρα, ίσως και περισσότερο. Ύστερα μπήκα στην άλλη κάμαρα. Στη μέση του κρεβατιού είδα ένα χαρτί με την έπιγραφίδα του ξενοδοχείου, και πάνω σ' αυτό τη βέρα και το δαχτυλίδι με το σμαράγδι, που είχα προσφέρει στην Κόννη!

Τα πήρα και τάρκισα στην τσέπη μου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'

Άπό μία άποψη, όλα συνοψίζονταν σ' αυτό: Ποιος κατάφερε να διευθύνει καλύτερα τη Μάρτσα Κινγκστον ή Κόννη Μάνινγκ; ο Μπαρντόφ ή εγώ;

Αν δεν ήμουν βέβαιος γιά τον εαυτό μου, δε θα σπρωχνα τόσο τα πράγματα. Τώρα όμως που είχαν ξαναγυρίσει στην τσέπη μου τα δυο δαχτυλίδια, είχε κλονισθή κάπως η έμπιστοσύνη μου.

Μά κι' ο Μπαρντόφ έπρεπε να χη αυτοπεποιθήσει, γιά να προχωρήσει τόσο πολύ. Άλλοιώς δε θα την άφινε να ξαναγυρίσει κοντά του.

Είχε όμως πάει πραγματικά εκεί η Κόννη; Μ' είχε εγκαταλείψει στο «Στάνχοφ» γιά να ξαναβρή τον πρώην σύζυγό της; Το ύπέθετα, αλλά δεν ήμουν βέβαιος... Πώς να το ξέρω;

Εκείνο που ήξερα και που δεν ξεχνούσα, ήταν ότι η Κόννη μου είχε εκθέσει μία μέρα καθαρά τη φιλοσοφία της γιά τον έρωτα. «Μονο οι ήλιθιοι κι' οι μειονεκτικοί έρωτεύονται» μου είχε πη. Σ' αυτές τις δυο κατηγορίες συμπεριλαμβανει τον εαυτό της, τα θυμάται του ξεπεσμένου δυτικού πολιτισμού, που άλυσσοδενούνται απ' τα τρυφερά πάθη...

Μπορεί ν' άλλαξε κανείς γνώμη, όταν λιοθετήσει μία φορά αυτή την άποψη;

«Εμεινα μερικές μέρες στο «Στάνχοφ», κυρίως από άδράνεια, επίσης όμως με την έλπίδα πως θα ξαναγύριζε η Κόννη. Έπιτέλους, έφυγα από εκεί κι' έπιασα μία κάμαρα στο κτίριο του Γραφείου Χ, στην Ουάσιγκτον Στρίτ.

Δε μπορούσα να κάνω τίποτα πριν απ' τις 22 Μαρτίου, ημέρα του ραντεβού του Μπαρντόφ και του καθηγητού Μούντ. Δεν κουνήθηκα λοιπόν καθόλου.

Αλλά, στις 20 Μαρτίου, κάποια γυναίκα, που άρνήθηκε να δώση τ' όνομά της, έκανε ένα τηλεφώνημα γιά μένα στο συνταγματάρχη Άπντάικ. Ίσως νάταν η Κόννη, ίσως όχι. Το μήνυμά της είχε μόνο τέσσερες λέξεις. Μπορούσε να σημαίνει πολλά πράγματα, ή να μη σημαίνει τίποτα—άνόλογα με τον τρόπο που θα το νόληγα με τον τρόπο που θα το έρμηνευε κανείς. Ήταν το έξης: «Κτήμα Ντίμπολντ δυο φρουροί». Το Γραφείο Χ κατάρτησε ένα

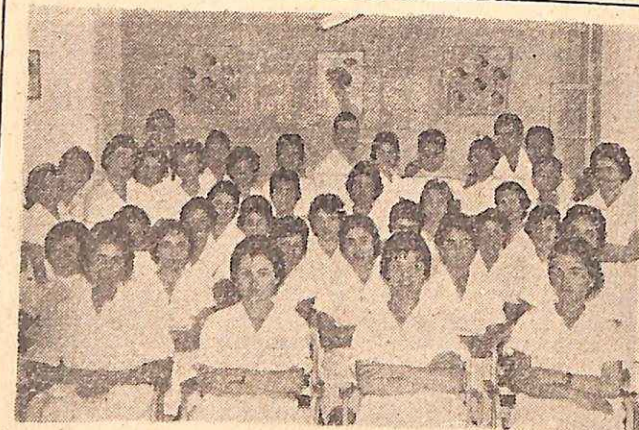
τέλειο σχέδιο γιά την παρακολούθησή του Μπαρντόφ στις 21 Μαρτίου. Έφερε απ' το Σάν Φραντσκο τον καλύτερο πράκτορά του γι' αυτή τη δουλειά: ένα κάποιον Λέστερ Μακ Κάρθου.

Ο ειδικός Νο 2, που θ' αναλάμβανε να παρακολουθή τον Μακ Κάρθου, ήταν μία γυναίκα, η Μίλλν Μπαστόου, που έμενε τον περισσότερο καιρό στο Σικάγο. Ο αριθμός 3, δηλαδή ο άγγελος φύ-

λακας της Μίλλν, ήταν ο Μείσον. Τους είχα συστήσει να διαλέξουν ένα άσσο του πιστολιού γι' αυτή τη δουλειά, κι' ο Μείσον ήταν ο καλύτερος απ' όσους διέθετε το Γραφείο.

Οι αριθμοί 4 και 5 ήταν πρώην αστυνομικοί, που έφτανε όλους τους έστρεμίες.

Έπρεπε νάναι ο Ύπεράνθρωπος, ο Μπαρντόφ, γιά να ξεφυγί από μία τέτοια ομάδα.

ΑΝΕΓΓΩΡΙΣΜΕΝΗ ΥΠΟ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ
ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΚΟΜΜΩΤΩΝ

ΠΕΤΡΟΥ ΑΜΑΡΑΝΤΟΥ

(Διπλωματούχου Σχολών Παρισίων)

ΧΟΡΗΓΗΣΙΣ ΠΤΥΧΙΟΥ ΥΠΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ

ΕΛΕΥΘΕΡΑΙ ΣΠΟΥΔΑΙ - ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΩΣ
ΦΟΙΤΗΣΙΣ ΕΞΑΜΗΝΟΣ

ΧΑΡ. ΤΡΙΚΟΥΠΗ 20 ΤΗΛ. 612.582
ΑΘΗΝΑΙ

...με ένα ωφέλιμο ρόφημα.

Πίνοντας κάθε πρωί ένα ποτήρι ΖΑΧΑΡΟΥΧΟ ΝΟΥΝΟΥ δίνετε στον οργανισμό σας τη ζωτικότητα που χρειάζεται γιά μίαν ημέρα σωματικής ή πνευματικής εργασίας.

Το Ζαχαρούχο ΝΟΥΝΟΥ είναι πολύτιμο γιά τους μεγάλους και τους μικρούς γιαντί τους κάνει και ξεκινούν γιά την εργασία ή το σχολείο τους τονωμένοι, ισχυρότεροι και με κέφι γιά δουλειά.

ΖΑΧΑΡΟΥΧΟ
ΝΟΥΝΟΥ
ΒΑΖΕΙ ΤΙΣ ΒΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΥΓΕΙΑΣ

Κι' όμως το κατάφερε! Στις 23 Μαρτίου, το πρωί, έκανα μία άνασκόπησι όλης έκείνης της άτυχης δουλειάς, με τις παραμικρότερες λεπτομέρειες. Οι άλλοι που μ' άκούγανε, νιώθανε τέτοια ντροπή, ώστε ήταν έτοιμοι να υποβάλουν την όριστική παραίτησή τους απ' την άντικατοσκοπεία.

Άνάμεσα σ' άλλα σπουδαία πράγματα, διαπίστωση πως ο Μείσον είχε εξαίρετική παρατηρητικότητα, πως ήξερε να σημειώνη τις ελάχιστες λεπτομέρειες και πως ήταν δύσπιστος εκ φύσεως. Μά δεν κατάφερα να εξακριβώσω αν ο Μπαρντόφ είχε αντίληψη πως τον παρακολουθούσαμε, ούτε αν τον προστάτευσαν κάποιος απ' τους άνδρες του άφου κατέβηκε απ' το λεωφορείο της Πέμπτης Λεωφόρου.

Είχαμε κάνει τόσο κόπο γιά το τίποτα! Δεν εύρισκα την παραμικρή ένδειξη που να μπορή να μου χρησιμεύει.

Τελείωσα κατά τις 7 τη συζήτηση με τους συνεργάτες μου. Έφαγα μαζί με το στρατηγό Ντεσιν στο διαμερίσμα του.

Ο στρατηγός με είδε σκεπτικό και δε μου είπε πολλά πράγματα. Ήξερα πως είχε δείξει υπομονή και ευγενική διακριτικότητα στην υπόθεσι της Βαλχάλα. Στενωχωριόμουν που τον κρατούσα έτσι σ' άβεβαιότητα και άναμονή, αλλά μου ήταν άδύνατο να μιλήσω αυτό το βράδυ γιά τη Βαλχάλα. Ο νους μου βρισκόταν αλλού...

Όταν έτοιμάστηκα να φύγω, ο στρατηγός με ρώτησε:

— Τί θα κάνετε τώρα, άγόρι μου;

— Θα τ' άποφασίσω άπόψε.

— Ξελέτε τίποτα από μού;

— Μπορεί να ξαναχρησιωτώ το Μείσον.

— Μά έχωμε άλλους, πιά έμπειρους απ' αυτόν...

— Όχι όμως τόσο γρήγορους στο πιστόλι! Αν με ρωτούσατε κατά πόσον έχω έμπιστοσύνη στο Μείσον, θα ήμουν άνικανος να σας άπαντήσω. Ως τώρα όμως, έχει έκτελεσει σωστά και γρήγορα όλες τις διαταγές που του δώσαμε.

— Πιστεύω να κάνη γιά τη δουλειά που τον θέλετε. Ίσως όμως να μπορούσα να σας βρώ άλλον, ακόμα καλύτερο...

— Πιθανόν! Θυμηθήτε όμως την άριστη γνώμη που είχατε γιά το Φίτζεσολν...

— Ήξερα πως θα τον πείραζε αυτή η παρατήρησις μου, αλλά δε μπόρεσα να κρατήσω τη γλώσσα μου...

— Ναι, έχετε δίκιο... παραδέχτηκε ο στρατηγός. Τον σκοτώσατε, δεν είν' έτσι;

— Έγινενα καταφαιτικά με το κέφαλί.

— Τί σας έφτανε γι' αυτό το ζήτημα; ρώτησα.

— Τίποτα το συγκεκριμένο. Ή Ζέλντα Τόρενς έπαθε μία κρίσι βράδυ της συλλήψεώς της. Ουρσκοτώσατε τον άντρα της. Και, τζεραλντ ήταν νεκρός...

— Θα σας υποβάλω άλλοτε την άναφορά μου. Δεν έχω πολύ κέφι άπόψε.

— Όπως θέλετε. Καλή τύχη! Κατέβηκα στην κάμαρά μου, στο κάτω πάτωμα. Προσπάθησα να διαβάσω, μα ήταν άδύνατο. Κάπνισα ένα πακέτο τσιγάρα, λασσογραφία που κρεμότανε πάνω απ' το κρεβάτι μου.

Ύστερα γούθηκα και πλάγιασα, με την έλπίδα ν' άποκοιμηθώ. Φαίνεται πως μισοκοιμήθηκα δυο ώρες, κι' έπειτα ξαναβρέθηκα ζύπνιος, άναζητώντας με τα μάτια μου τη θαλασσογραφία στα σκοτεινά.

Άναψα το φώς. Ήταν 2½. Πέταξα το παπούτσι μου στην είκονα, σπάζοντάς της το τζάμι. Ντύθηκα ύστερα, βγήκα στο διά-

δρομο και πήγα στο μεγάλο κοιτώνα.

Σε μία γωνιά, είδα ένα άδύνατο φως, κρυμμένο πάνω από μία κουρτίνα γιά να μην ένοχλή τους κοιμισμένους. Καθισμένοι σε μία απ' τις κάτω κούκετες, ο Μείσον κι' ο Μπαίκερ παίζανε χαρτιά.

Πήγα κοντά τους. Ο Μείσον σηκώθηκε, με τα χαρτιά στο χέρι. Ο Μπαίκερ έμεινε καθέσωμένος και κακόκεφος.

— Είσαστε ύπνoβάτης; με ρώτησε ο δεύτερος.

— Έκανα πως δεν τον άκουσα.

— Έρχόσαστε να κάνετε ένα περιπάτο μαζί μου ως το Λόγγκ Άιλαντ; πρότεινα στο Μείσον.

— Μάλιστα, κύριε λοχαγέ.

— Ντύθητε λοιπόν κι' έλάτε να με βρήτε στο γκαράζ. Πάρτε μαζί σας κι' ένα πιστόλι των 45.

— Έχω κι' εγώ κέφι γιά περίπατο, δήλωσε ο Μπαίκερ.

— Έγώ όμως δεν έχω καμμία διάθεση να βρισकेθε διαρκώς μέσ' στα πόδια μου και να μ' ένοχλήτε! του είπα.

Κάποιος άρχισε να γκρινιάζει, απ' τις άπάνω κούκετες:

— Έχετε σκοπό να το βουλώσετε καμμία φορά;

— Τί άγένης που είσαστε τελοσπάντων! μου είπε ο Μπαίκερ.

Ο Μείσον είχε άποκαρυνθή, γιά να ξεκρεμάση το πουκάμισό του απ' το πορτμαντό. Κύτταζε το κατσούφικο πρόσωπο του Μπαίκερ και του χαμογέλασε.

Καλά λοιπόν, έλάτε και σεις, του είπα. Αν όμως άρχίσετε πάλι τις γκρινιές σας, θα σας σπάζω το κεφάλι!... Έλάτε να με βρήτε κάτω, μαζί με το Μείσον. Πάρτε και σεις πιστόλι.

Κατέβηκα να ξετάσω τ' αυτοκίνητα. Διάλεξα μία γκριζα Καντιλάκ. Την έδειξα στο Τζόε Άλμπράιτ, το φύλακα.

— Όχι, όχι! μου είπε. Αυτή είναι του ναυάρχου.

— Ποιανού ναυάρχου; Έδώ δεν είμαστε στο ναυτικό!

— Τού ναυάρχου Κόλκινς. Την άφινει πάντα εδώ, όταν έρχεται στην πόλι και μένει στην Άθλητική Λέσχη.

— Είναι άπάνω τα κλειδιά;

— Φυσικά.

— Να μου άνοιξετε λοιπόν τις πόρτες, όταν θα βγώ. Πρέπει να ναι ορθάνοιχτες, γιαντί θέλω να φύγω γρήγορα.

— Και τί να πώ στο ναύαρχο, αν το μάθη;...

— Πείτε του νάρθη να με δη όταν γυρίσω... αν γυρίσω! Άλλοιώς, ως μου στείλη ένα ώραίο στεφανί στην κηδεία μου.

Ο Μείσον κι' ο Μπαίκερ δεν άργησαν να φτάσουν. Ο δεύτερος θέλησε να καθήση στο βολάν.

— Φύγετε από κει, του είπα.

— Όδηγείτε σαν γρή άμισόστραβη. Θα σωφάρω εγώ.

Καθίσαμε κι' οι τρεις στο μπροστινό καθίσμα. Άναψα τη μηχανή και παρακολούθησα τον ήχο της γιά μερικές στιγμές. Ύστερα στήριξα το κεφάλι μου.

— Φύγετε από κει, του είπα.

— Όδηγείτε σαν γρή άμισόστραβη. Θα σωφάρω εγώ.

Καθίσαμε κι' οι τρεις στο μπροστινό καθίσμα. Άναψα τη μηχανή και παρακολούθησα τον ήχο της γιά μερικές στιγμές. Ύστερα στήριξα το κεφάλι μου.

— Φύγετε από κει, του είπα.

— Όδηγείτε σαν γρή άμισόστραβη. Θα σωφάρω εγώ.

Καθίσαμε κι' οι τρεις στο μπροστινό καθίσμα. Άναψα τη μηχανή και παρακολούθησα τον ήχο της γιά μερικές στιγμές. Ύστερα στήριξα το κεφάλι μου.

— Φύγετε από κει, του είπα.

— Όδηγείτε σαν γρή άμισόστραβη. Θα σωφάρω εγώ.

Καθίσαμε κι' οι τρεις στο μπροστινό καθίσμα. Άναψα τη μηχανή και παρακολούθησα τον ήχο της γιά μερικές στιγμές. Ύστερα στήριξα το κεφάλι μου.

— Φύγετε από κει, του είπα.

— Όδηγείτε σαν γρή άμισόστραβη. Θα σωφάρω εγώ.

Καθίσαμε κι' οι τρεις στο μπροστινό καθίσμα. Άναψα τη μηχανή και παρακολούθησα τον ήχο της γιά μερικές στιγμές. Ύστερα στήριξα το κεφάλι μου.

— Φύγετε από κει, του είπα.

— Όδηγείτε σαν γρή άμισόστραβη. Θα σωφάρω εγώ.

Καθίσαμε κι' οι τρεις στο μπροστινό καθίσμα. Άναψα τη μηχανή και παρακολούθησα τον ήχο της γιά μερικές στιγμές. Ύστερα στήριξα το κεφάλι μου.

— Φύγετε από κει, του είπα.

— Όδηγείτε σαν γρή άμισόστραβη. Θα σωφάρω εγώ.

Καθίσαμε κι' οι τρεις στο μπροστινό καθίσμα. Άναψα τη μηχανή και παρακολούθησα τον ήχο της γιά μερικές στιγμές. Ύστερα στήριξα το κεφάλι μου.

— Φύγετε από κει, του είπα.

— Όδηγείτε σαν γρή άμισόστραβη. Θα σωφάρω εγώ.

νένα. Φροντίστε να τ' άκολουθήσετε!

Άρχισε να ημερώνη, όταν φτάσαμε στο σημείο που είχα διαλέξει. Κατέβηκα από τ' αυτοκίνητο και τεντώθηκα γιά να ξεμουδιάσω. Ο Μείσον κι' ο Μπαίκερ ήρθαν μαζί μου γιά μία άναγνώρισι.

— Θα σκαρφαλώσουμε από κει, είπα, δείχνοντάς τους μία πέτρα που μπορούσε να μας χρησιμεύη

γιά σκαλοπάτι. Θ' άνεβώ εγώ πρώτος και σεις θα μ' άκολουθήσετε... Άπ' αυτό το μέρος, υπάρχουν δέντρα ως το σπιτί. Το θα μάμαι καλά... Άπό πίσω, άπλά, είναι το δόσος, μέχρι τρία χιλιάμετρα.

Όταν πηδήσουμε μέσα, θα πλησιάσετε οι δυο σας το σπιτί, ενώ εγώ θα μείνω πιο πίσω. Ο Μείσον θα πάη απ' τα δεξιά κι' ο Μπαίκερ απ' τ' άριστερά. Θα

φτάσετε κι' οι δυο ως το πίσω μέρος του σπιτιού, γιά να βεβαιωθείτε πως δε βγαίνει κανείς από κει. Ύστερα θα περιμένετε. Μη πυροβολήσετε! Αν παρουσιαστή κανείς, θα τον άναλάω εγώ. Καταλάβετε;

— Κι' αν μας πυροβολήσουν; ρώτησε ο Μπαίκερ.

— Δε θα σας δούνε, αν είσαστε καλά κρυμμένοι. Μήπως θέλετε να σας πώ απ' το κεράκι; Μουκανε μία γκριμάτσα και προχώρησε πρώτος προς τη μεγάλη πέτρα. Ο Μείσον έξέλεγε το πιστόλι του και τον άκολουθούσε.

Στάθηκαν και με περιμέναν, μιλάοντας σιγανά μεταξύ τους.

Δρασκελίζαν τον τοίχο παραμύρια λίγο και κρύφτηκα όπως μπορούσα. Ο Μπαίκερ μ' άκολουθούσε, και τελευταίος ο Μείσον.

Δεν υπήρχε σκυλί. Προχώρησαμε με προφύλαξι άναμεσα στα δέντρα, μέχρι 200 μέτρα απ' το σπιτί. Το βλέπαμε κάπου-κάπου, συχνότερα όμως μάς το κρύβανε τα δέντρα.

Ήταν μεγάλο, χτισμένο όλο με γρανίτη και μάρμαρο.

Ο Μπαίκερ διευθύνθηκε προς το ξέφωτο όπου βρισκόταν το σπιτί, σκύβοντας γιά να περπάση άριστερά. Καθώς διέσχισε ένα άνθισμένο παρτέρι, γιά να βρή ένα καλό παρατηρητήριο, πίσω από κάτι φουντωμένες πασχαλιές, άντηχησε μία πιστολιά. Ο Μπαίκερ έπεσε άμέσως χάμω, μπρούμυτα.

Άκολουθήσε την άλλη στιγμή μία δεύτερη πιστολιά: Ήταν η άπάντησι του Μείσον.

Πλησίασα γρήγορα το Μείσον.

— Γιάτί το κάνατε, αυτό; τον μάλωσα.

— Μά είχε πυροβολήσει το Μπαίκερ!

— Σας είπα πως θα πυροβολούσα εγώ μονάχα, όταν θα χρειάζοταν. Δεν ένοείτε λοιπόν να κάνετε ό,τι σας λένε;

— Δεν τόδελα, κύριε λοχαγέ! Πυροδότησα δίχως να σκεφθώ...

— Να σκέπτεσθε, στο έξης! Προχωρήστε τώρα απ' το δεξιό μέρος και μην ξαναπυροβολήσετε. Πάω να δω τί κάνει, ο Μπαίκερ.

Έκανα ένα γύρο, γιά να μείνω προφυλαγμένος απ' τα δέντρα σ' όλη τη διαδρομή. Βρήκα το Μπαίκερ καταγής, ακίνητο.

— Πληγωθήκατε; τον ρώτησα.

— Ένοιωσα ένα τσίμπημα στα μαλακά. Μά δεν πονάω...

Πλησίασα περισσότερο γιά να τον εξετάσω. Είχε ένα σκίσιμο στο πίσω μέρος μέρος του παντελονιού του και λίγο αίμα—όχι πολύ.

Δεν είναι τίποτα, του είπα. Μόνο που δε θα μπορούτε να καθήσετε κάμποσο καιρό. Προσπαθήστε τώρα να σηκωθείτε και να κοιμηθείτε πίσω απ' αυτούς τους δέντρους. Εγώ θα σας καλύπτω.

Σηκώθηκε κι' έτρεξε γρήγορα. Δεν τον ξαναπυροβολήσαμε.

Τον άκολουθησα κι' εξέτασα άπό πιά κοντά την πληγή του. Είχε ημερώνει πιά τελείως. Έτσι, μπόρεσα να δω πως η σφαίρα τον είχε πάει ξυστά, σε βάθος πέντε πόντων. Τιποτένια πράγματα!...

— Άποκαρυνθήτε ακόμα λίγο άριστερά, του είπα. Άνεβήτε σ' εκείνο το ύψωματάκι. Θα βλέπετε πιο καλά από κει πάνω. Εγώ προχωρώ.

Έκανα πάλι ένα μεγάλο κύκλο, γιά να ξαναβρω τον Μείσον, που είχε πλησιάζει στα δέντρα απ' τα δεξιά. Τού ζήτησα να με καλύψη.

Θα μπό από κει, του έξηγησα, δείχνοντάς του ένα παρόμοιο στο πλάι του σπιτιού. Όταν άρχισω ν' άνεβαίνω, ρίχτε δυο σφαίρες μέσα στο δωμάτιο, στο προέκεξ: Το τέλος.

Και σύ θα γινώθης καλύτερα μέ...

ΦΙΞ

Η μύρα περιέχει 50 ωφέλιμα
συστατικά και τη Βιταμίνη Ρσα
που ξανανιώνει τον οργανισμό.

CREME LE SECRET
DE LA FEMME
Special
LADAS

ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΣΥΝΘΕΣΙΣ ΓΙΑ ΤΗΝ
ΠΕΡΙΠΟΙΗΣΙ ΤΩΝ ΠΛΕΟΝ ΕΥΘΡΑ-
ΣΤΩΝ ΤΜΗΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ

Γύρω απ' τα μάτια, τό μέτωπο,
τό λαιμό κ.λ.π. προς άποφυ-
γήν της πρόωρου ρυτίδωσης.

Σχολικά Βιβλία ΒΙΒΛΙΟΧΑΡΤΕΜΠΟΡΙΚΗ Σταδίου 49

ΟΙ ΔΥΟ ΑΓΩΝΕΣ ΤΟΥ ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΥ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΜΙΛΑΝ

Γήπεδο Νέου Φαλήρου: 'Ολυμπιακός - Μίλαν 2-2. Γήπεδο Σανσίρο (Μιλάνο): Μίλαν - 'Ολυμπιακός 3-1.

Ο 'Ολυμπιακός έδωσε δύο αγώνες προς τη Μίλαν για το κυπέλλο πρωταθλητριών Ευρώπης. Στον πρώτο, που έγινε στο γήπεδο Καραϊσκάκη, πέτυχε μια ισοπαλία (2-2) απ' τη φημισμένη αντίπαλό του, ενώ στη δεύτερη συνάντησή, που έλαβε χώρα στο Μιλάνο, εγκατέλειψε το γήπεδο του Σαν Σίρο με (3-1) γκολ εις βάρος του.

Κάνοντας ένα παραλληλισμό των δύο αγώνων, καταλήγει κανείς, στα ακόλουθα συμπεράσματα: Η Μίλαν, αναμφισβήτητα, είναι ανώτερη ομάς και βρίσκεται τεχνικά κατά μία κλάση πιο πάνω απ' τον 'Ολυμπιακό. Η εξέλιξη όμως των συναντήσεων, καθώς και τα αποτελέσματα αυτών δεν ανταποκρίνονται προς την πραγματικότητα της απόδοσής των δύο ομάδων. Από διάφορα πρόσφατα κρούσματα, έχει διαπιστωθεί, ότι η πρωταθλήτρια της 'Ιταλίας δε βρίσκεται σε καλή φόρμα, επομένως ήταν εύλογη, που ο 'Ολυμπιακός την αντιμετώπιζε αυτήν ακριβώς την εποχή της καταπτώσεώς της. Παράλληλα η πρώτη όμως της 'Ελλάδος, κατάλληλα προετοιμασμένη για το μεγάλο αγώνα και νιώθοντας, ότι ωφείλε ν' αντιπροσωπεύσει τα χρώματα της πατρίδας με κάθε θυσία, με 'ικανοποιητική' απόδοσή, αντιμετώπιζε την ευνοϊκή πλαισιωμένη με τη γνωστή φιλότιμη αυταπάρνηση των παικτών της.

Μια τέτοια αύξηση των στοιχείων, εξίσου κατά κάποιο τρόπο τη δυναμικότητα των ομάδων. Αυτό άλλωστε, απέδειξε απ' τον αγώνα του γηπέδου Καραϊσκάκη, που και αυτή μόνο την εδαφική υπεροχή του αγώνα αναμφισβήτητα, την κέρδισε ο 'Ολυμπιακός. Παρά το γεγονός όμως της καλύτερης εμφάνισής του 'Ολυμπιακού, κατά την πρώτη συνάντησή, το αποτέλεσμα ήταν 2-2. Φυσικά, μία ισοπαλία με

τη Μίλαν, που θεωρείται σαν ένα απ' τα ισχυρότερα ποδοσφαιρικά συγκροτήματα του κόσμου, είναι ένα πολύ τιμητικό αποτέλεσμα. Οι οπαδοί του 'Ολυμπιακού όμως στενοχωρήθηκαν πολύ. 'Ενώ έχει τύχει να γη ο 'Ολυμπιακός ισοπαλίες με τόν... Παναγιώτλειο και οι φίλαθλοί του να πλέουν σε πελάγη ευτυχίας! Ο λόγος είναι απλός. Την 13ην Σεπτεμβρίου, που αντιμετώπιζε την εξακουσμένη Μίλαν, η κοκκινόλευκη όμως ήταν ανώτερη, προηγείτο συνεχώς στο σκορ και δέχθηκε δύο φορές την ισοφάρειά από στιγμιαίες συμπτώσεις.

Στην άρχη, όσοι παρακολούθησαν τον αγώνα, είχαν μονιάσει. Σιγά - σιγά, όμως οι αμφιβολίες έδωσαν τη θέση τους στις απαιτήσεις. Δεν έχει πια σημασία ποιός ευθύνεται για τα δύο γκολ, που πέτυχαν οι 'Ιταλοί και ισοφάρισαν τον αγώνα ισορίθμους φορές. Το γεγονός είναι, ότι οι ξένοι αντίκρυσαν το φάσμα της ήττης, έκαναν δ' τι μπόρεσαν για να επιβληθούν, και αν δεν υπήρχε η ευνοία, που τους διέκρινε εκείνη την ημέρα, θα γινότανταν αίτια ν' απορρίπτοντο ποδοσφαιρικός κόσμος της Ευρώπης και να εμφανιζόταν στο ελληνικό ποδόσφαιρο στο μέλλον με σοβαρές αξιώσεις.

Ό,τι δεν πέτυχαμε στο γήπεδο του Καραϊσκάκη, ήταν μάλλον άπιαστο να το καταρθώσουμε στο Μιλάνο, όπου το περιβάλλον και η ποιότητα του γηπέδου (χόρτο) θα επηρέαζαν την απόδοσή των παικτών του 'Ολυμπιακού.

Τα πράγματα μέσα στο Σαν Σίρο ακολούθησαν το φυσικό δρόμο τους: Η Μίλαν ήταν καλύτερη. Η κατάποσή όμως της καλύτερης εμφάνισής του 'Ολυμπιακού, κατά την πρώτη συνάντησή, το αποτέλεσμα ήταν 2-2. Φυσικά, μία ισοπαλία με

τις περπατητές του πριν από 10 μέρες αγώνα της, δεν ήταν διατεθειμένη να υποχωρήσει.

Δυστυχώς και στο Μιλάνο η τύχη δε μας ευλόγησε. 'Ενώ ο 'Ολυμπιακός αντισταλλόταν να πετύχουν κάτι καλό, η να δηλουργήσουν ατμόσφαιρα πανικού στους 'Ολυμπιακούς, πέτυχαν τη νίκη χάρις σε δύο έντελως τυχαία γκολ, που παραχώρησαν, από αβερμάδα, οι δικοί μας.

Με τα ανωτέρω δεν υποστηρίζεται, ότι ο 'Ολυμπιακός έπρεπε να κερδίσει ή να έρθει ισοπαλός στο Μιλάνο. Κάθε άλλο! Οι 'Ιταλοί ήταν σαφώς ανώτεροι. 'Αλλά δεν αποτελεί εκπληκτικό φαινόμενο για το ποδόσφαιρο, μία άδυστατη όμως να επιβάλλεται σε άλλη ισχυρότερη.

'Απλούστατα, μία και παρ' όλη την εδαφική επικράτησή των αντιπάλων, δε δημιούργηθηκαν οι προϋποθέσεις για να πέτυχουν τέρμα, γιατί έπρεπε καλά και σώνει να τους προσφέρουμε έμεις το δώρο αυτό και σχεδόν να βάλουμε δύο γκολ στα ίδια μας τα δίχτυα.

'Επομένως, ο 'Ολυμπιακός δεν ήταν τυχερός. Και, δυστυχώς, αυτό συνέβη και στους δύο αγώνες του.

Πολλοί αποδοίζουν την ήττα της ελληνικής ομάδας στην ανεπαρκή απόδοσή των Σουλή και Στεφανιάκου. Πιθανόν να μη βρέθηκαν σε καλή μέρα οι δύο αυτοί αμυντικοί, αλλά δε νομίζουμε, ότι μόνο αυτοί οι δύο ήταν η αίτια του χάσματος.

'Ας μην ξεχνάμε, ότι ο καλύτερος παίχτης του γηπέδου στο Μιλάνο, αυτός που πέτυχε και τα 3 γκολ της ομάδας του, ήταν ο εξω δεξιά Ντανόβα. Ο ίδιος ακριβώς παίχτης, που δε μπορούσε να πάρει τα πόδια του στο γήπεδο του Ν. Φαλήρου. Αυτός ο διεθνής, που εξουδετερώθηκε πλήρως απ' το Στεφανιάκου στον πρώτο αγώνα, έκανε τους θεατές ν' απορήσουν για την έπιμονή των 'Ιταλών να τόν... χρησιμοποιούν.

'Ας είναι. Τα γεγονότα δεν αλλάζουν. Η Μίλαν προεκρίθη για να συνεχίσει τους αγώνες του κυπέλλου πρωταθλητριών Ευρώπης. Της εύχεται μελόλογα να πετύχουν, να φθάσει στα τελικά και, αν είναι δυνατόν, να κερδίσει το κυπέλλο. Τότε όλοι οι φίλαθλοι της Ευρώπης θα φέρουν στη μνήμη τους τον 'Ολυμπιακό και θα αναλογισθούν τα τιμητικά του αποτελέσματα.

Χ. ΛΥΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

Το αίνιγμα του 'Ζερόμ

Μέχρι σήμερα, εξακολουθεί να μνην άλυτο το μυστήριο ενός ανθρώπου 20 χρονών, που βρέθηκε ανίστατος σε μία ακρογιαλία, κοντά στο χωριό Μετίγκαν της Νέας Σκωτίας. Ο άγνωστος αυτός παρουσιάζει τα εξής παράξενα χαρακτηριστικά: 1) 'Ηταν κομμένα και τα δύο του πόδια, αλλά κάποιος είχε περιποιηθεί και δέσει τα τραύματά του. 2) 'Υπήρχαν κοντά του ένα κουτί μπισκότα και μία μπιρίλια με νερό. 3) Φαινόταν καφάλας. 4) Φορούσε άκριβα ρούχα, απ' τα οποία όμως είχε αφαιρεθεί κάθε διακριτικό. Οι χωρικοί τον 'ονόμαζαν 'Ζερόμ. Τον φρόντιζαν δε α δικό τους άνθρωπο επί 52 χρόνια. 'Όπου πεθάνε, το 1912, δεν είχε προφέρει η γραφή ούτε μία λέξη. 'Ετσι, έμεινε ως το τέλος ένα άλυτο αίνιγμα.

Έκυκλοφόρησαν

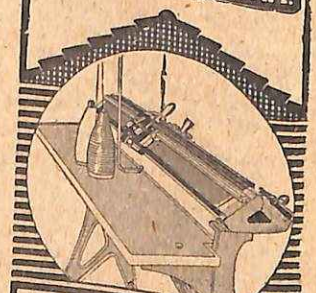
ΚΑΛΛΥΠΤΙΚΑ
Ariette
ΠΡΟΪΟΝΤΑ
ΤΟΥ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΥ
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΥ ΑΙΣΘΗΤΙΚΗΣ
"ARIEITE"

Γενική αντιπροσωπεία
'Αποθήκη Καλλυντικών
Χρ. Κωνσταντίνου & Σία
'Οδός Σούβου 7 - Αθήνα

100% ΑΠΟΤΡΙΧΟΣΙΣ
ΑΠΑΛΛΑΓΗΤΕ από τις περιττές τρίχες προσώπου, σώματος ΤΑΧΥΤΑ ΧΩΡΙΣ ΙΧΝΗ ΡΙΖΙΚΑ ΑΝΟΔΥΝΑ ΥΠΕΡΟΥΝΑ ΕΙΜΑΡΤΕ ΔΟΥΝΑΓΥΝΙΣΤΟΙ
ΜΕ ΚΑΣΤΡΙΟΤΙΣ
ΠΛΑΣΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ
ΔΡΑΣΗ ΠΡΑΚΤΙΚΟΥ & ΚΑΘΗΜΕΡΙΟΥ ΤΗΛ. 010-010
ΕΛΛΗΝΕΣ ΣΤΗΘΕΣ ΜΥΤΕΣ ΡΥΤΙΔΕΣ ΔΑΚΤΥΛΟΙ

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΚΟΚΚΙΝΟΥ-ΠΑΠΑΔΑΤΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ
ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ - ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
Αχαρνών 98 - Αμφικλίας 1
Δέχεται καθ' έκαστην 10-12 και 5-7 ως και επί συνελεύσεως.
Τηλέφωνο 810.760

Η μαζική ΠΛΕΚΤΩΜΗ ΧΑΝΗ ΠΟΥ ΠΛΑΚΙΤΑ ΤΑ ΝΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΚΑΝΕΙ ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΠΛΕΞΕΙΣ ΑΥΤΟΜΑΤΩΣ

AGOMAGICO T57
(ΑΓΚΟΜΑΤΖΙΚΟ)
Με 4 κτυπήματα, με οισιράν έθσην και τραπέζι εργασίας
ΜΕΓΑΛΗ ΑΠΟΔΟΣΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ
ΧΡΗΣΙΣ ΕΥΚΟΛΟΤΑΤΗ
ΔΡΧ 0.950
'Εδιδείξτε διαρεάν
'ΜΠΑΡΜΠΑΤΟΣ Ο.Ε.
ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ 4 (Στάθ)
ΑΘΗΝΑ

Ανατολίτικο ΧΙΟ ΥΜΝΟ

Οι δύο αφέντες

ΣΤΑ παλιά τα χρόνια, τα χωριά, γύρω από το 'Ικόνιο, άλλαξαν χέρια μαζί με τα φεγγάρια. Πότε οι ζαπτιέδες του πασα ήταν κύριοι των χωριών και πότε οι ληστές. Κι, οι φουκαράδες οι χωρικοί δεν ήξεραν ποιών από τους δυο να προσκυνήσουν... 'Όσο για τη σοδειά τους, τη μισή την έπαιρνε ο πασάς, για φόρο, και την άλλη μισή οι ληστές με το στανί...
'Ο Ναστραβίν, που τα έλεγε δλ' αυτά, πήγαινε να σκάσει απ' το κακό του.
— Μπρέ, σ' όλο το ντουιό οι άνθρωποι έχουν έναν αφέντη, το στανί... Κι' όμως παρ' όλην αυτήν την κατάσταση, οι χωρικοί δεν έχουν έλευθερία. 'Αμ' τότε τι να πούμε έμεις εδώ πέρα, που έχουμε δυο αφέντες πάνω απ' το κεφάλι μας, εκτός απ' τον 'Αλλάχ; Έλεγε και ξανάλεγε, φουρκισμένος ο Χότζας, στον καφενέ.
Μα οι συγχωριανοί όλο και άραιων από κοντά του.
'Εκείνος όμως το χαβά του:

— Να πάμε στον πασά και να ζητήσουμε να μας προστατέψουν... από τους ληστές. Κι' αν δε μωρή να τ'ό κάνη, τότε να τραβήξουμε για τα λημέρια των ληστών...
— Και τι θα ζητήσουμε από αυτούς. Ναστραβίν, εφέντημ! τον ρώτησαν, περέργοι.
— Να μας προστατέψουν εκείνοι από τους ζαπτιέδες!... αποκρίθηκε ο Χότζας.
— Μωρέ, σ' αν μ'α μωρή φαντασε και τόσο πολύ ζουρλός αυτός ο Χότζας... έλεγε, μία μέρα, ο Ιμάμης.

'Ετσι, ύστερ' από δυο μέρες, μία αντιπροσωπεία με έπικεφαλή το Χότζα, πήγε στο 'Ικόνιο, για να οη τον πασά.
— Τι θέλετε, μπρέ ρεμπσεκέδες, 'και μωυ χαλάτε την ήσυχιά μου; φώναξε άγριεμένος ο πασάς.

— Νά, πολυχρονιέμενός μου, άρχισε μι-σκακομύρια ο Χότζας, επειδή ακριβώς σκεφτήκαμε, ότι πλησιάζει Ραμαζάν, θέλαμε να σε ρωτήσουμε μήπως έξεις με ποιους θα το γιορτάσουμε μαζί. Με τους δικούς σου τους ζαπτιέδες ή με τους ληστές;

'Ο πασάς πήγε να σκάσει απ' το κακό του με τα λόγια του Χότζα, μα κρατήθηκε κι' έδωσε το λόγο του πώς θα στείλει περισσότερους ζαπτιέδες.

Φεύγοντας όμως ο Ναστραβίν, γύρισε και είπε, απογοητευμένος, στους συγχωριανούς του:
— Κουρουνέξα!... 'Υποσχέσεις, λόγια και τίποτ' άλλο. 'Ας πάμε, λοιπόν, και στους ληστές, μήπως αυτοί μπορέσουν, τέτοιες μέρες, να μας προστατέψουν από τους ζαπτιέδες!...

Και πήγαν:
— Τι θέλετε, μπρέ πεζεβέγκηδες, στα λημέρια μας; ρώτησε άμέσως ο αρχηγός τους το Χότζα.

— 'Επειδή πλησιάζει Ραμαζάν, σκεφτήκαμε σένα για να περάσουμε ήσυχά, σαν καλοί Μουσουλμάνοι... Θέλουμε, λοιπόν, την προστασία σου για να μας φυλάξουν τα παλ'ληκάρια σου από τους ζαπτιέδες του πασά...
'Ο αρχηγός όμως άγριεψε:

— 'Εγώ δε χαλάω τα παλληκάρια μου για τέτοιες προστάσεις... έλεγε. Θα καθήσω τώρα να στήσω πόλεμο για τα παλιόχωριά σας!...

'Απογοητευμένοι οι χωρικοί ρώτησαν τι Ναστραβίν τι να κάνουν.

— 'Εννοία σας, κι' όλα ταχτασιώθηκαν πια... αποκρίθηκε ο Χότζας. Λοιπόν, 'φού οε θέλει ο πασάς να μας προστατέψει, που του πληρώνουμε φόρο γι' αυτή τη δουλειά και δε βέλουν κι' οι ληστές που τους παρ'καλάμε να γίνουν αφέντες μας, τότε δεν απομένει παρά να τα παρατήσουμε όλα και να πάμε, όσοι θέλουμε, στην Προύσα, κι' όσοι θέλουμε στα λημέρια των ληστών... Οι μισοί θα γίνουν ζαπτιέδες κι' οι άλλοι μισοί ληστές. Κι' έτσι με τους μισούς και τα πλιάτσικα, θα ζήσουμε μία χαρά!...

— Και οι φαμίλιές μας;
— 'Ε, αυτές θα δουλεύουν στα χτήματα και κανείς δε τα τολμά να τις περάσει... Γιατί τότε θά'ναι να κύνει και με τους ζαπτιέδες και με τους ληστές!...

Κι' όλοι με θαυμασμό συμφώνησαν με το Χότζα.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ ΤΟΥ ΠΑΡΟΝΤΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ

Η κρυμμένη παροιμία

Α' ΣΤΗΛΗ

1) ΤΟΥΡΛΑ. 2) ΒΙΔΩΜΑ. 3) ΟΣΤΡΙΑΑ. 4) ΠΑΝΕΡΙ. 5) ΝΤΕΠΟΡ. 6) ΡΕΜΑΛΙ. 7) ΥΕΤΙΟΣ. 8) ΙΚΑΡΟΣ. 9) ΟΥΕΒΑ. 10) ΤΣΑΡΣΙ. 11) ΟΥ'ΙΣΚΙ. 12) ΡΑΧΑΤΙ.

Γ' ΣΤΗΛΗ

1) ΛΥΡΑ. 2) ΜΑΔΩ. 3) ΡΙΤΑ. 4) ΙΡΕΝ. 5) ΡΑΒΟ. 6) ΛΙΜΑ. 7) ΤΟΙΣ. 8) ΡΑΣΟ. 9) ΛΑΒΕ. 10) ΣΑΡΙ. 11) ΣΙΚΙ. 12) ΑΧΤΙ. 'Η παροιμία είναι: «Το δίδε παντρεύει κόου, τσουρρά».

Μικρά προβλήματα

1) $6 : 3 = 1 = 1$
 $9 + 7 : 8 = 2$
 $5 + 4 = 2 = 2$

2) 6 (123 - 132 - 231 - 213 - 321 - 312).

3) 18.000 το σπίτι της πόλεως και 15.000 δολάρια το έσογό. (1/3+1/4=7/10 δηλαδή τα 35/60 του σπιτιού της πόλεως ισούομαι με τα 42/60 του έσογού).

4) 745629 : 318

5) Πριν από 50 χρόνια.

6) Οι άταρτες δεν έχουν πόδια και είναι συνέπας. 6. Τα τετράποδα είναι 7. Οι 9 καινούργιοι ανήκουν σε 5 δρομάδες (με μία καινούργια) και 2 καινούργια (με 2 καινούργια).

Σωστό - Λάθος

1) ΣΩΣΤΟ. 2) ΛΑΘΟΣ (Στην άρχη της αναίσεως). 3) ΣΩΣΤΟ (η δημιουργία της φαντασίας του Τουαζό Μόρο και σημαίνει ανύπαρκτη χώρα). 4) ΣΩΣΤΟ. 5) ΛΑΘΟΣ (γίνεται λευκή μετά το ραφινάρισμα). 6) ΣΩΣΤΟ (το Σκουτάρι). 7) ΣΩΣΤΟ (το ρεκόρ είναι 45 γιλιόμετρα την ώρα). 8) ΛΑΘΟΣ (το 75% των κατοίκων μιλάει γερμανικά). 9) ΣΩΣΤΟ (στα βουνά της Κέννα και στο Κι-λιαντάρ). 10) ΛΑΘΟΣ (ήσαν η δεύτερη και η τρίτη. 'Η πρώτη έορίσθη στο Νέο Μεξικό 21 μέρες πριν, κατά τη μοναδική δοκιμή που έγινε).

Κινηματογραφικό παιχνίδι

1) Γαλάζια. 2) Κίτρινα. 3) Χρυσά. 4) Κόκκινα. 5) Μαύρα. 6) Πράσινα. 7) Κόκκινα. 8) Κόκκινα. 9) Γκριζο. 10) Μαύρο. 11) 'Ασπρα. 12) Μαύρη. 13) Κόκκινα. 14) Μαύρα. 15) Πράσινα.

Λαβύρινθος

'Ο μόνος δρόμος που οδηγεί στο σπίτι, είναι ο ύπ' άρ. 4.

Η λύσις του ύπ' αριθ. 765 σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) ΠΑΡΟΔΙΚΑ - ΑΛΛΑΣ. 2) ΣΕΛΑΣΙΕ - ΛΙΝΤΑ. 3) ΣΑΡΑΝΙΑ - ΤΑΚΑΓΙΑΜΑ. 4) ΟΜΙΛΙΑ - ΔΑΝ - ΙΝΑΧΟΣ. 5) ΦΑΣΙΣ - ΠΕΡΑΝ - ΑΤΤΙΚΗ. 6) ΑΡΤΑ - ΑΡΙΣΤΟΣ - ΑΕΡΑ. 7) ΑΛΑΝΟΙ - ΤΑ - ΣΟΝ. 8) ΚΑΡΑΠΑΝΟΣ - ΚΑΝΑ - ΣΙ. 9) ΑΣΗΜΕΣ - ΚΑΜΑΡΑ. 10) ΣΠ - Ε. ΝΑΣ - ΚΑΛΑΜΑΡΑΣ. 11) ΚΑΤ - ΗΝ - ΠΑΡΑΤΑ. 12) ΙΡΑΚ - ΑΝΑΤΙΜΟ - ΣΑΛΙ. 13) ΝΑΝΟΣ - ΑΛΑΝΙ - ΜΑΡΗΣ. 14) ΑΒΑΡΙΣ - ΕΡΑ - ΤΑΒΑΝΙ. 15) ΣΑΛΑΜΟΥΡΑ - ΚΑΛΑΘΟΣ. 16) ΝΙΚΟΛΑ - ΣΑΚΙΝΗΣ. 17) Α'ΙΣΑ - ΟΙΚΙΑΚΟΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) ΣΟΦΑ - ΚΟΚΚΙΝΑΣ. 2) ΣΑΜΑΡ - ΙΑΡΑΒΑΝ. 3) ΠΕΡΙΣΤΕΡΑ - ΤΑΝΑΛΙΑ. 4) ΑΛΑΛΙΑ - ΑΣΕ - ΚΟΡΑΚΙ. 5) ΡΑΝΙΣ - ΑΠΗΝΗ - ΣΙΜΟΣ. 6) ΟΣΤΑ - ΑΛΑΜΑΝΑ. 7) ΔΙΑ - ΠΡΑΝΕΣ. 8) ΝΑ. 9) ΙΕ - ΔΕΙΝΟΣ - ΠΑΛΕΡΜΟ. 10) ΓΑΡΣΟΣ - ΚΑΤΑΡΑ. 11) ΑΜΑΝΑΤΙ - ΚΑΡΙΝΑ - ΣΚ. 12) ΝΟ - ΚΑΛΑΜΙ. 13) ΚΑΙ. 14) ΑΛΑΜΑ - ΜΑΛΙΡ. 15) ΑΝΙΑΤΑ - ΑΡΑ - ΣΑΒΑΝΟ. 16) ΣΙΧΤΙΕΣ - ΑΡΙΣΤΑΡΧΟΣ. 17) ΑΜΟΙΡΟΣ - ΑΗΝΟΣ.

88

Αυτά κάνουν οι μέλισσες!

Μία τοίκερρά, στο Τουαίν, είχε γεμίσσει με το έπιμονό της μέλισσες, που την είχε παρακολουθήσει μέσα στο σπίτι απ' τον κήπο. Παρ' όλη τη προσπάθειά της, να διώξει το έντομο, το βούτη εξακολουθούσε και τα κατάφερε. Το βούτη, η γυναίκα άρπαξε ένα σφυρί και θέλησε να χτυπήσει μ' αυτό τις μέλισσες. Και το μόν έντομο της έμφογε... έσπασε όμως με το σφυρί το κεφάλι του σούγγου της!

Τά βάσανα ΤΟΥ ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο Μπάμπης

ΕΝΑ φουκαρά φιλαράκο. Ένα παλιό δσ-κανάσι, κεμπάρικα ντυμένο, φαρματισμένο, με κουμπούρι, ρολόι, νταχλινί στο χέρι, τσάκαρα.

— Ουλένι φώναζε. Μπάμπη νταστούμ χαίρ δλ'!

— Δόξα τω Θεώ Καραμπέτ έφέντη, τώρα τα 'κουμάω τρελλά. Ντουλέια καλή έγω! Τάρρος πήρα. αναγνώστα έφέντη, και ξανά ρώτησα:

— Βρέ γιαδρούμ, άφού έτσι γύρισε τρογός και τα κουμάω εύκολα ντέν μπορείς να δολέψης κι' έμένα; Κάνω κάτε ντουλέια...

— Κάθε δουλειά... Πρόσσε!... ρώτησε έμένα Μπάμπης.

Και εξακολουθούσε:

— Τότε τα χρησιμοποιήσω έόνα σε 'περσία κοντά μου.

— Χέρια, παντάρια σου να φιλάω. Τσεκκούρ έντέοι. Γιατί μέσα κεσάτια, γασπαρτανά έγω, και Σουρπούτσα μου ένα γκερεμέ, άκσάμ σαμπάγαν καντάρ γρινιάζει.

— Πολύ καλό-έλεπε πάλι έμένα - έσαι τίμιος κι' έλυστος και θα μπορώ νά'ω έμπιστοσύνη. 'Αιντε, λοιπόν!...

Και τσαμπουκ τσαμπουκ πάνω σε μία κάρτ θιζίτ ήγραψε ντυό λόγανια και έλεπε:

— Πάρε το και πήγαινε! Αιτιά μου, μουστάκια μου, οδλα γελούσαν και φαρματισμένος νταδασα αυτή ρεκομαντσάνα πούλεγε:

«Θα χρησιμοποιήσεις το φίλο μου τον Καραμπέτ για τη δουλειά. Είναι δικός μου άνθρωπος και θα τόν πληρώνης καλά. Μπάμπης».

Γκουστουρί ήτρεβα να βρω αυτή άντρεσα. — Πολίτες έφέντη. Ένα 'στυφλάκα ρώτησα, που είναι υπε αυτή πλατεία. Πολίτες Μουντούρου.

Κι' έδειξε κάρτ-θιζίτ.

— 'Όχι, καλός Μουντούρος, πλατεία Κουμουνδούρου! φώναξε έμένα πολιτάνος.

Κι' ελτός άρνήθηκε και έλεπε:

— Τα πας ίσα, τα στρίψης σκέ σου χέρι, τα θλέπης τραυδάγουν άντρετα, λοιπόν αυτή γραμμή τα πέρης, γτογορού εύτεία. και τα καρσιαντίζης πλατεία!

Τεμνέα ήκανα, και μπιρ-δλ σόνρα αυτό γραφέω παρουσιάζα.

— Πώς σε λένε, ρώτησε άφεντικό.

— Καραμπέτ Καρατσάκιάν!... 'Ηρτα να πιάσω ντουλέια κοντά σας.

— Θα πάσης, αμέσως κι' όλας, ο συνέταιρός σου γράφει να σε 'αφρώνω καλά. Αυτό θα ήπ πώς και πληροφόρηθηκε κι' έχει ά-ναγκή απ' την ικανότητα σου και το έλλο σου.

— Όσο για έλξω, τσαμπουκ τσαμπουκ τα θλέπης. 'Εγώ υπε άδανάκ ντέν έμει, στον άνέρα πουλάει πάνω. και τώρα σιλέ μπσκα-λουμ ν' τέμης να κνός.

— Νά, παρ' όλητα, και τρέγα 'Αθήνα. Πειραχά! Πήγαινε σινεμά, στις τσάβινες, στο λιμάνι, στην Κοκκινιά, όπου νοιάζεις, και ξανά έκά σε τρές μέρες.

Και άφώρε χέρι μου μέσα, τόξα νταϊά-ρικά! Κν' ύστερα, μούγνεψε να εύωγ γιαδρούμ. Βάλας μπλάσασαριντι, κασάσι μου πήγε να φύγη, αναγνώστα έφέντη.

Κι' ελτός όπως ντασάγη πήρα, πήγα σινεμά, κυνήγησα γκέμενες, κερνούσα, χοροπήνι τούσα. Σάβαρα πήρα 'Αθήνα. Πειραχά κέντρα, μπάρ, τσάβινες, τεκέδες, έδα φτάγες φώναζε. Και έανα τρίτη μέρα πήγα πάλι ένα αυτό άφεντικό, σκελετισμένος, μπαλιντισμένος, φοβισμένος ήτανε.

— Νά πάσε άκούα, ντύο γιλιάρικα και φύγει!... Τράβα γρήγορα!... Και πρόσσε!...

Βάλας μπλάσά σκεφτικό. Μπάμπης φίλος μου ήτε ντέν έδηνος έμένα, ούτε αυτός σινεμάρετ ν' ντουλέια τα κάνω. 'Αλλόκοτο γραφέω, μυστήριο είναι!

Και ίσπύι μου γκίτζιμένος πήγα. Ελτός που Σουρπούτσα άναίκα μου είδε έμένα έτοι ιοκτικτό φώναζε!

— Ουλέν, Καραμπέτ νταστούμ, μπορεί γκεδελήκη να κάνω έόνα γιαδρούμ!

— Μπρέ άντακα αυτό υπε γκεδελήκη ντέν είναι! νταλαδέρ έρώμικο είναι! 'Εγώ ά-μακ μπουναλάς ντέν είμαι!

Και την άλλη μέρα, σταντά-σμπάλα κα-σενέο μέσα έμπιερνίτης γράφω, πώς πλα-τεία Πολίτε Μουντούρου, γασί ανακαλύφω και ορι-φρι αναγνάνε αυτή τέλην οπείρα!

Αιάν, αιάν, αναγνώστα έφέντη αυτός Μπάμπης τζάιρ, τζάιρ μ' έκαμε.

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

73

ΤΑ ΑΣΤΡΑ και το μέλλον σας

Ο πασίγνωστος στους παλιούς αναγνώστες μας Δρ. Κάμαρ ανέλαβε και πάλι να σας παρουσιάσει σε κάθε τεύχος μας ένα εβδομαδιαίο ωροσκόπιο, που θα σας βοηθήσει να διοργανώσετε καλύτερα τη ζωή σας, εκμεταλλευόμενοι τις ευκαιρίες και αποφεύγοντας τους κινδύνους που σας απειλούν. Οι δημοσιευμένες προβλέψεις ισχύουν για την χρονική περίοδο

8-14 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1959

ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ... ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ... ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ...

- ΚΡΙΟΣ: 22 Μαρτίου - 20 'Απριλίου**
- ★ Κίνδυνος να δυσχεραίνεται η κατάσταση σας, ιδίως την Παρασκευή 9. Σε περίπτωση επιπλοκών το καλύτερο είναι να τις δεχθείτε αδιαμαρτύρητα, έστω και αν είναι άδικες.
 - ★ Στόν επαγγελματικό τομέα θα παρουσιάσει νέες επικίνδυνες αντιπάλους. Αντιμετωπίστε τον με μια καλή και έξυπνη διαφύλαξη. ★ Οι επιδιώξεις σας θα συναντήσουν σοβαρά εμπόδια.
 - ★ Οι άντρες έχουν μεγάλες ελπίδες να κάνουν σύντομα ένα εύχρηστο γάμο. ★ Για τους συζύγους και τους ερωτευμένους η περίοδος θα κυλήσει ήρεμα, χωρίς καμιά αλλαγή.
 - ★ Προφυλάξτε τον οργανισμό σας, ιδίως από τις θραυστές τροφές. Σας απειλεί κρυολόγημα με αρκετά σοβαρές συνέπειες. ★ Κανένας κίνδυνος παθολογικής ανωμαλίας. ★ Τυχερό το 3.
- ΤΑΥΡΟΣ: 21 'Απριλίου - 21 Μαΐου**
- ★ Θα σας απασχολήσει πρόβλημα αισθηματικής φύσεως. Προτιμήστε την Κυριακή 11, για να αναζητήσετε τη λύση του και φροντίστε να είναι λογική, για να μη μετανοήσετε αργότερα.
 - ★ Αποφύγετε την ορυσία, που προκαλεί ανωμαλίες στο κυκλοφορικό σύστημα. Αν η δουλειά δεν σας το επιτρέπει, τότε αφιερώστε στο ξεπλύσιμο όλες τις ελεύθερες ώρες.
 - ★ Αδυσχερής παροδικές, πόνοι στις αρθρώσεις και κίνδυνος να κρουαλιώσετε ή να τραυματιστείτε πέτοντας. ★ Μην ξεχνάτε πως τα χόρτα και τα φρούτα είναι η καλύτερη τροφή.
- ΔΙΔΥΜΟΙ: 22 Μαΐου - 22 'Ιουνίου**
- ★ Το Σαββατοκύριακο θα είναι εξαιρετικά ευχάριστο από αισθηματικής πλευράς. ★ Σε περίπτωση κρίσεων, οι μέρες αυτές θα σας εκπιάσουν κοντά σε αγαπημένο πρόσωπο.
 - ★ Αδυσχερής παροδικές, πόνοι στις αρθρώσεις και κίνδυνος να κρουαλιώσετε ή να τραυματιστείτε πέτοντας. ★ Μην ξεχνάτε πως τα χόρτα και τα φρούτα είναι η καλύτερη τροφή.
- ΚΑΡΚΙΝΟΣ: 23 'Ιουνίου - 23 'Ιουλίου**
- ★ Θα έχετε μια δυσχερή συζήτηση με προσφιλή πρόσωπο. Βασική αιτία της φαίνεται να είναι μάλλον η χήλεια. ★ Έχετε όμως άδικο γιατί εξακολουθούν να σας αγαπούν.
 - ★ Αποφύγετε κάθε τι, που σας στενοχωρεί και προκαλεί μελαγχολία. Ξερετε καλά πως τα συναισθήματα αυτά επηρεάζουν δυσμενώς τον οργανισμό ολόκληρο. ★ Χρώμα σας το κόκκινο.
- ΛΕΩΝ: 24 'Ιουλίου - 23 Αυγούστου**
- ★ Θα κάνετε μια πολύ ευχάριστη γνωριμία. Αυτό θα σας ευχαρίστησε γιατί ο φιλοκρινικός χαρακτήρας σας επιδιώκει πάντα να διευρύνει τον κύκλο των γνωστών.
 - ★ Προέτι να προφυλάξετε το σπύκι. Αξέρετε πως σας ελπίσει. ★ Μη πλησιάζετε πρόσωπα, που αδιαφορούν τη νευρική κατάσταση.
- ΠΑΡΘΕΝΟΣ: 24 Αυγούστου - 23 Σεπτεμβρίου**
- ★ Η τύχη ευνοεί τις αισθηματικές σχέσεις. Αυτό όμως δε σημαίνει πως μπορείτε να υπερβείτε τους αταξικούς, γιατί τότε θα περιπλέξετε επικίνδυνως τα πράγματα.
 - ★ Κατάλληλη στιγμή, για να κάνετε μια κοούρα αποτοξίνωσης του οργανισμού διαταραχών στο πεπτικό ή ρουμπίτι.
- ΖΥΓΙΣ: 24 Σεπτεμβρίου - 23 'Οκτωβρίου**
- ★ Εύχρηστοι μέρες από αισθηματικής πλευράς κι όμως η υπερβολική ευαισθησία σας κινδυνεύει να σας κάνει να σχηματίσετε λανθασμένες εντυπώσεις. ★ Καταπολεμήστε την απιστοδοξία.
 - ★ Εάν πρόκειται να κάνετε κάποια χειρουργική επέμβαση, το πρώτο δεκάπεντα κατόπιν. ★ Περίοδος ευνοϊκή για την άσκηση δυνάμεων.
- ΣΚΟΡΠΙΟΣ: 24 'Οκτωβρίου - 22 Νοεμβρίου**
- ★ Μόνο με την τρυφερότητα και τη στοργή θα κρατήσετε κοντά σας αγαπημένο πρόσωπο και θα το κάνετε ευτυχισμένο. ★ Οι φιλικές σχέσεις σας επιφυλάσσουν μεγάλη χαρά.
 - ★ Αν χάνετε θάρος, χωρίς αλλαγή, συλλογιστείτε το γάμο σας. ★ Κάτι δεν ανακαλύψετε και ακολουθήστε τις συστάσεις, που θα σας κάνουν.
- ΤΟΞΟΤΗΣ: 23 Νοεμβρίου - 22 Δεκεμβρίου**
- ★ Το Σαββατοκύριακο είναι εξαιρετικά ευνοϊκό για τις αισθηματικές συναντήσεις. ★ Τη Δευτέρα 12 υπάρχουν σοβαροί κίνδυνοι παρεξηγήσεων. ★ Έχετε επιποτισμένη σε αγαπημένο πρόσωπο.
 - ★ Μη πίνετε τίποτα, που ξέρετε ότι ελπίσει. Αλλά για τις νεφρά σας. ★ Βάμματα, άλλως το στομάχι σας επιφυλάσσει δυσχερές έκπληξη.
- ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ: 23 Δεκεμβρίου - 20 'Ιανουαρίου**
- ★ Η συμπεριφορά έρωςόφλου προσώπου θα σας απογοητεύσει. ★ Οφείλεται όμως στη χήλεια και γι' αυτό πρέπει να το συγχωρήσετε και να μη το κρατήσετε κακία.
 - ★ Προσέξτε και αποφύγετε τις απότομες εναλλαγές της θερμοκρασίας. ★ Αν τα δόντια σας δεν είναι εν τάξει, επισκεφθείτε τον οδοντίατρο, για να αποφύγετε δυσχερές επιπλοκές.
- ΥΔΡΟΧΟΟΣ: 21 'Ιανουαρίου - 19 Φεβρουαρίου**
- ★ Εξαιρετικά ευχάριστη αλλαγή στον αισθηματικό τομέα. ★ Για τους άντρες, το 'Οκτώβριο αποτελεί μια ευνοϊκή περίοδο για την τέλει γάμο. ★ Γράμματα με ευχάριστο περιεχόμενο.
 - ★ Αρχίζει μια περίοδος κατά την οποία η υγεία δε διατρέχει κανένα απόλυτο κίνδυνο. ★ Μειώσεις της νευρικής δραστηριότητας θα ήρεμο και ευεργετικό ύπνο.
- ΙΧΘΥΣ: 20 Φεβρουαρίου - 21 Μαρτίου**
- ★ Η περίοδος αυτή θα σας εξασφαλίσει γαλήνη και ειρήνη μικρής διάρκειας. ★ Στους συζύγους θα προσφέρει ευκαιρίες σταθεροποίησης των δεσμών και αμοιβαίας κατανόησης.
 - ★ Διώξτε από τη σκέψη σας τις δυσχερές αναμνήσεις και προσπαθήστε να ξεχάσετε τη γαλήνη. ★ Αν το επιτύχετε η υγεία σας θα σημειώσει άμεσες γενικές βελτίωση.

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΠΙΣΤΕΥΕΤΕ στον κεραυνοβόλο έρωτα; — Και θέλω να πιστέψω! πετάχτηκε και είπε άμεσως ο Γκουστάβ. Τον έχουν ωνήσει όλοι οι ποιητές, όλοι οι συγγραφείς. Συναντάς στο δρόμο ή όπουδήποτε άλλου την κόρη των ονείρων σου, τη θλίψεις άκριτως όπως την έχεις φαντασθεί — ψηλή, κοινή, ξανθή, μελαχροινή, κοκκινομάλλα — και φυσικά την έρωτεύεσαι άμεσως!...

— Όλη η συντροφιά γέλασε.

— Τι κουταμάρες λές, είπε ο Λέον. Πού θρήνηκε ο κεραυνοβόλος έρωτας; Έρωτας είναι η ψυχική επαφή δύο ανθρώπων. Έρωτας είναι πόθος. Όσο και να ποθήσεις στο δρόμο μια κοπέλλα, δε μπορείς την ίδια στιγμή να την χαρίεις. Όσο και να πιστεύεις, ότι θρήνηκες την κόρη των ονείρων σου, δε θα της μιλήσεις στο δρόμο, για να πληρώσεις την ψυχή της. Τι θ' αγαπήσεις, λοιπόν κεραυνοβόλε; Μια κοκκία, ένα άγαλμα!

Πάλι γέλασαν οι άλλοι. Όλη η συντροφιά καθόταν σ' ένα άριστοκρατικό μπάρ της Ρώμης. Εκεί συναντιόνταν κάθε βράδυ μερικοί νέοι καλών οικογενειών και συζητούσαν για διάφορα θέματα. Έκλεινε τη βραδιά, με την απόρριψη της ερώτησης, που έκανε ένας της παρέας, θρήνηκαν όλοι την ευκαιρία να πούνε τη γνώμη τους και να επιδείξουν πνεύμα και πείρα.

Μόνο ένας απ' τη συντροφιά, ο Ρενέ, καθόταν σοβαρός και δεν έλεγε λέξη. Οι φίλοι του το πρόσεξαν αυτό, γιατί ήταν ο πιο αγαπητός απ' όλους και ο πιο μορφωμένος.

— Παιδιά, είπε ένας άλλος, Μη μιλάτε όλοι μαζί, για να ακούσουμε και τον Ρενέ. Η γνώμη του πάντα είναι σωστή και μιλάει τόσο δημοφιλώς!

— Ευχαριστώ για τα καλά σου λόγια, είπε ο Ρενέ στο φίλο του. Δεν πιστεύω νάχη δίκη, ούτε ο φίλος μου ο Γκουστάβ, ούτε ο Λέον.

— Έσύ τι υποστηρίζεις; τον ρώτησαν και οι δύο με μια φωνή.

— Εγώ λέω πως και οι δύο σας είστε κοντά στην πραγματικότητα, αλλά και πολύ μακριά...

— Τώρα αρχίζεις να μιλάς με γρήφους. Δε μας τα εξηγείς καλύτερα; Εγώ τουλάχιστον, που έχω μόνο τον κοινό νού, δε σε καταλαβαίνω.

Τότε πετάχτηκε ο Γκουστάβ.

— Τι να μ'εξήγηση; Μαθηματικά είναι αυτά; Πες μας, παιδί μου, έχεις ποτέ σου νοιώσει κεραυνοβόλο έρωτα;

— Αφού με ρωτάτε, θα σας διηγηθώ μια ιστορία, που έζησα εγώ ο ίδιος, και θ'αγαπήσει έσείς τα συμπεράσματα που θα έχετε...

— Όπως ξέρετε, η μόνη κατοικία μου είναι εδώ στη Ρώμη. Πηγαίνω συχνά, λόγω της εργασίας μου σε πολλές προτείνουσες και δε σας κρύβω, ότι σχεδόν σε κάθε ταξίδι μου έχω και από μια ερωτική περιπέτεια, σχεδόν πάντα εφήμερη, ή οποία με απασχολεί αρκετά και μου τινώνει τη ρομαντική μου διάθεση...

— ...που έχεις πάντα, συμπλήρωσε ένας της συντροφιάς. Το ξέρετε από καιρό, ότι είσαι αλάνια έρωτευμένος.

— Άφηστε με να συνεχίσω... είπε ο Ρενέ! Μια φορά, λοιπόν, πηγαίνα με την ταχεία στο Παρίσι. Με την φαντασία μου, απολάμβανα από πριν τη μεγαλοσύνη, με τα γλέντια της, τη Μονμάρτη της, τις χαριτωμένες μινιέτες της και τις ερωτικές νύχτες του 'Μουλέν-Ρουζ'.

— Σε κάποιο δωμάτιο, μικρό χωριό της 'Ιταλίας, σταμάτησε το τρένο μας. Παραβρενθήκαμε και νεύρισα συγχρόνως, γιατί επρόκειτο να μείνω μόνο τρεις μέρες στο Παρίσι, και δεν ήθελα να χάσω καιρό. Βγήκα στο διάδρομο να μάθω τι συμβαίνει. Κανείς επιβάτης δε μπόρεσε να με πληροφορήσει. Σκέφτηκα να κυττάω από το παράθυρο, μήπως αντίληφω την αιτία της καθυστέρησης. Φαίνεται, ότι στο χωριό αυτό, ήταν κάποια διαταραχή και το αντίθετο τρένο, που πήγαινε προς τη Ρώμη, ήταν σταματημένο και αυτό στον ίδιο σταθμό.

— Ξαφνικά, όμως, όλος ο μαύρος δγκος του τρένου, που είχα απέναντί μου, εξαφανίστηκε ή μάλλον περιορίστηκε σε δύο γαλάνα μάτια, που με κύττασαν γελαστά, από το άδυ πέναντι κομψή. Μια γυναικεία ολιούετα, ένα δόχρυσο κεφάλι, δύο χείλη κοραλίνια, ένας κατάλευκος λαιμός, ένα γκρι ταγιέρ και δύο μάτια με το χρώμα του ούραου — να τί είδα εκείνη τη στιγμή. Η μόνη μου στενογόρια ήταν, μήπως ξεκίνησε τη χαρή ή ούρανα αυτή όπτασια. Της χαμογέλασα, που κείνη, τη χαϊρέτησα, με χαϊρέτησε.

— Άμέσως σκέφτηκα να της πω ένα λέξι, να την ρωτήσω τουλάχιστον πώς έλεγε τα μάτια της. Αλλά... Αλλά... Αλλά... Εκείνη τη στιγμή τη λένε, για να μπορώ να την ξαναβρω! Αλλά... Αλλά... Αλλά... Το τρένο κινήθηκε μια-δυο φορές, κι' έπειτα άρχισε να κυλάει μολακά τις σιδερένιες γραμμές του. Η όπτασία μου έκανε κάποια κήνη αποχαριτωμένη κι' εξαφανίστηκε.

— Σκέφτηκα να φωνάξω, να της πω μια λέξη, για να καταλάβει τι έπαιψασι μου είχε κάνει. Αλλά γιατί; Μήπως θα μ' ακούγε; Το δρόμο είχε χαθεί για πάντα.

— Ο Ρενέ σάπασε. Οι φίλοι του κυττάχτηκαν.

— Βλέπεις, λοιπόν; ακούστηκε θριαμβευτική ή φωνή του Γκουστάβ. Έσύ, όχι μόνο πιστεύεις στον κεραυνοβόλο έρωτα, αλλά την έπαιψα κι' ό- λας σαν πρωταρής!

— Αν σταματούσε εδώ η ιστορία μου, θα είχα απάλοτο δίκη! από κρήκε ο Ρενέ. Αλλά έχω και συνέχεια. Θέλετε να σας την πω;

— Και θέλω να θέλω! είπε ο Λέον. Είμαι περίεργος να μάθω, τι έγινε με το ιδανικό αυτό πλάσμα...

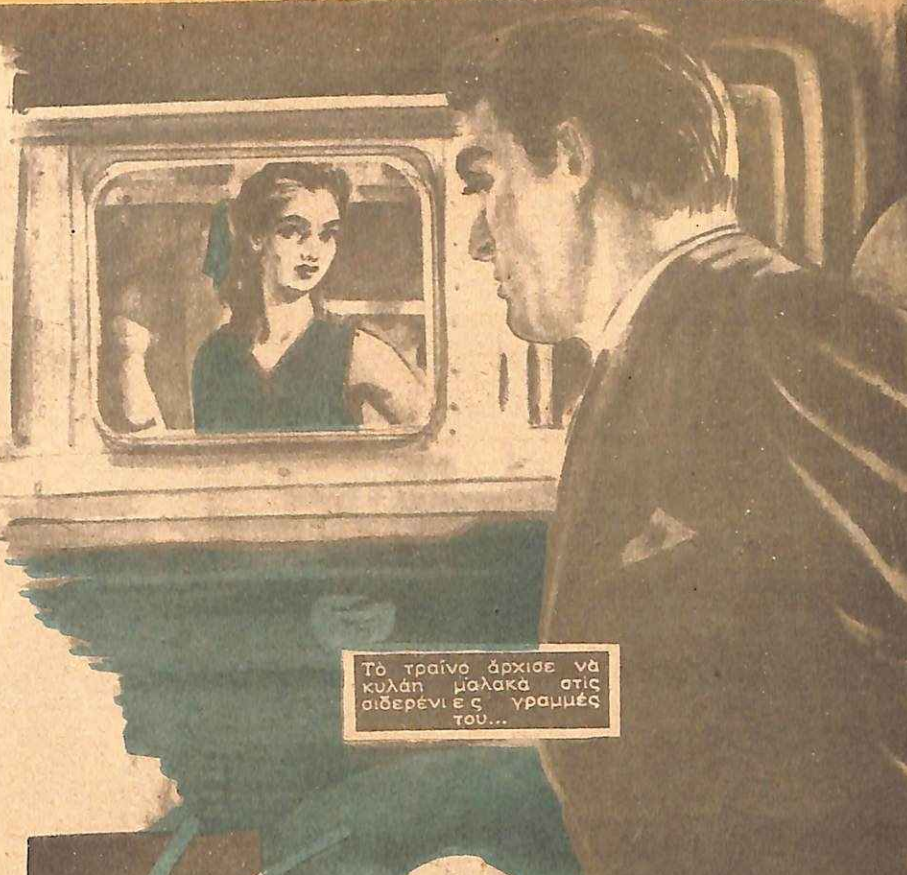
— Πέρασε πολλή ώρα, κι' εγώ σκεπτόμουν άκομα, τι να κάνω, για να ξαναβρω αυτή την κοπέλλα. Στην άρχη το μυαλό μου είχε σταματήσει. Τόσο πολύ είχα μεθύσει από την εικόνα της. Ακόμα και τον κόδωνα του κινδύνου θέλησα να χτυπήσω, για να σταματήσω το τρένο. Αλλά τί θα κέρδιζα; Το άλλο τρένο, θα εξακολουθούσε να κυλάει, με τη γαλήνη όπτασια στο κομψή του...

— Όποτε, φίλε μου, το όνειρο έσθωσε και από τώρα και στο εξής, όλας τέτοιες όπτασεις, θα κλινώντα μάτια και θα σφίγγη την καρδιά σου! τον ειρωνεύτηκε ένας της συντροφιάς.

— Το όνειρο έσθωσε, ναι, αλλά όχι όπως το νομίζεις έσύ. Το όνειρο έσθωσε, έπειδή το ξαναείδα!

— Σάπας! Είπες την όπτασία για δεύτερη φορά; Εκείνη τη φορά, δεν έκανα καμιά αταξία. Ήλθον ζωη, σχεδόν καλοεργιστική, με συντροφία την εικόνα της, που την είχα βαθιά στην καρδιά μου.

— Έπ'ετι τέλους, γύρισα στη Ρώμη. Την άλλη μέρα πρωί-πρωί κατέβηκα τη σκάλα του σπιτιού μου. Δύο πατάματα πιο κάτω, από το δικό μου διαμέρισμα, άνοιξε ξαφνικά η πόρτα. Αδύο κορίτσια, με τα ρούχα του σπι- θόταν μέσα. ...Και τί είδα; Εκείνη! Ήταν ντυμένη με τα ρούχα του σπι-

Το τρένο άρχισε να κυλάει μολακά στις σιδερένιες γραμμές του...

Κεραυνοβόλος

ΕΡΩΤΑΣ

τιού και κρατούσε μια σκαβιά στο χέρι. Μόλις την είδα κοκκάλωσα νόμισα, ότι έβλεπα φάντασμα! Είχε την ίδια γαλήνη ματιά, τα ίδια ξανθά μαλλιά. Τα κοραλίνια χείλη της μου χαμογέλασαν, όπως τότε, που την είδα στο τρένο.

— Τη συνέχεια την καταλαβαίνω, είπε ο Λέον. Θα εξακολουθούσαν αγαλλιάς, φίλια, όρκοι πίστεως και αγάπης και... τα τοιαύτα.

— Τίποτε απ' όλα αυτά! Την κύτταξα, προσπαθώντας να αισθανθώ, τον ίδιο κλονισμό της πρώτης συναντήσεως, και δεν κατάφερα παρά να φερθώ σαν ηλίθιος.

— Δεν είνι η πρώτη φορά, που είπα γελαστή ή κοπέλλα, που σκεπτόμουν σ' αυτή τη σκάλα. Κάθε πρωί φεύγετε για τη δουλειά σας και εγώ σκέφτομαι την ίδια ώρα, σιγουριά το σπίτι μου. Κάθε μέρα σας έβλεπα, που κατεβαίνατε από πάνω, αλλά ποτέ δε με χαϊρεύουσατε. Η πρώτη φορά που με προσέξατε, ήταν εκείνη την ημέρα, που διασταυρώθηκαν τα τρένα μας. Τό θυμάστε;

— Αν το θυμάμαι! Μα τί να της εξήγησω; Ότι άναστατάς ούραου και γι' αυτό να την ξαναβρω, ότι πήγα να σταματήσω την ταχεία από ερωτικό παραλήρημα;

— Γιατί δεν της τάλεψες αυτά;

— Γιατί, εκείνη τη στιγμή, που την έβλεπα ζωντανή κοντά μου, καταλάβαινα, ότι δεν είχα ερωτευθεί αυτήν, αλλά μια εικόνα, ένα όνειρο!...

— Σάπας, όταν της μιλήσεις, σε απογοητεύσεις;

— Όποτε αυτό, οπότε προσπαθήσα να πλησιάσω την ψυχή της. Ήταν τόσο μοικρά, από εκείνο, που είχα δει στο τρένο!

— Βέβαια, όρκο και νάναι στο ταξίδι θα ήταν καλοτυχημένη, περιποιημένη...

— Κι' αυτό άκούω... αν και σας επαναλαμβάνω ότι ήταν η ίδια! Τίποτα δεν είχε αλλάξει απ' αυτήν. Μόνο είχε χαθή η γοητεία του άγνωστου, του ταξιδιού, του απόρρητου!

— Λοιπόν, Ρενέ, τί άπάντησε; Είπες στο θέμα της άποψής μου σωλή; Πιστεύεις στον κεραυνοβόλο έρωτα; Γιατί η ιστορία σου, αν και ήταν πολύ ενδιαφέρουσα, δεν με έφτασε και πολύ...

— Πιστεύω, ότι ο έρωτας απλώς υπάρχει! Δεν πιστεύω όμως ότι μπορεί να διατηρηθεί, όταν το υδάλμα κατέει από το θάνατο, που το είχε στήσει η φλογισμένη φαντασία του έρωτευμένου, και παρη σάρκα και οστά!...

B. ΛΙΧΤΕΝΜΠΕΡΓΚ

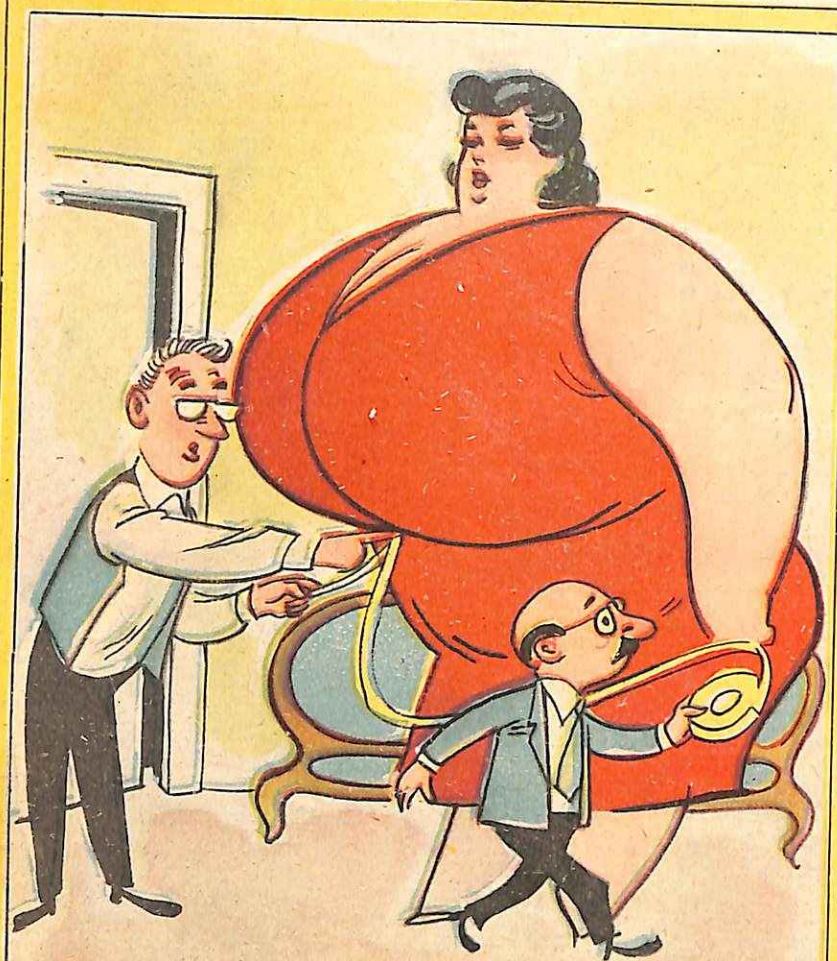
00

ΚΥΝΗΓΗΝΤΑΣ ΤΟΝ ΕΙΡΗΝΟΔΟΤΗ

Μια αστραλάτη έρευνική αποστολή από ένα άτομο, η επικεφαλής της το δόκτορα Τζον Πρίντλ από το Σίδνεϊ, άναγεί μια σκληρή πειραματική, που φαίνεται πως έη στα πικρά και σχεδόν ανεξέρρητα όρια της έρευνας βορείου Μανιτουρίας. Έπειδή άκριτως τα πλάσματα αυτά έχουν μείνει μακριά απ' τον πολιτισμό, ά αποτελούν άσφαλές υπόδειγμα για τις άπομικτες και κοινωνικές ζωές των προγόνων του ανθρώπου πριν από 5.000 άιώες.

Είναι γνωστό με την άνομιση 'Αλφίνα'. Μόλις μονάχα με γυρλί- αυρες ή με λαρυγγόειες ήγους και εκπαιδευμένη γυνή, μόνο μ' ένα δέ- μα ζώου γύρω απ' τη μέση του.

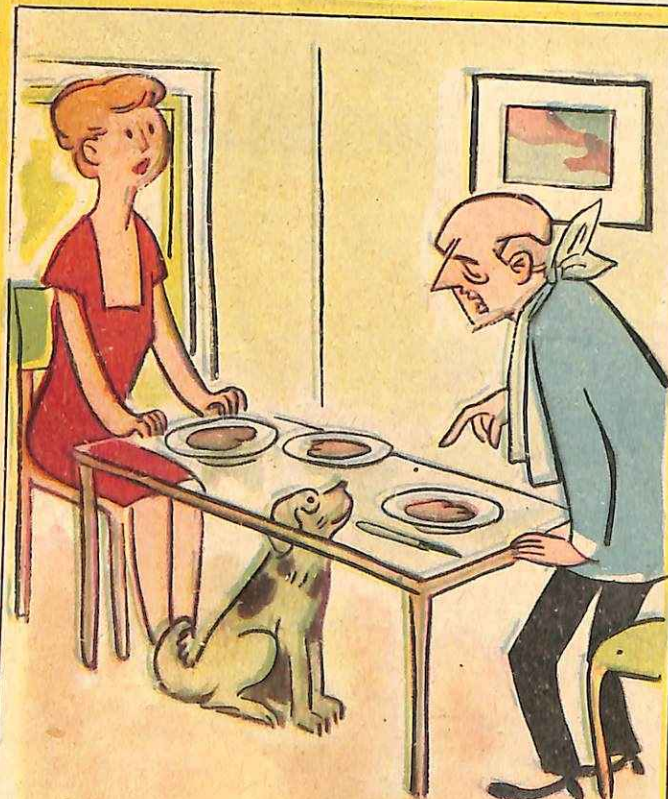
Ο Ρώσος καθηγητής Πάρονα έμπειράς τελεταίας την έρευνά, ά- των των πειραματόφων, θασίζόμενος στις πληροφορίες που μόνον άπ' άλλες νομοεικές ελπίες. Τώρα τί μάλι της αστραλάτης άποστολής έλ- λει να τους θρήνη, να τους φωτογραφίσουν και να καλλιεργήσουν κα- κές σχέσεις μαζί τους.

—'Εγώ θα κρατάω εδώ! 'Εσύ φέρε βόλτα την κυ-
ρία με τη μεζούρα!

ΣΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟ
ΤΟΥ ΔΙΚΗΓΟΡΟΥ
—Τους κάλεσα εδώ με σκοπό
νὰ τους συμφιλιώσω.

—'Η θ' αλλάξουμε αυτό τὸ γνάλινο τρα-
πέζι, ἢ θὰ πετάξουμε ἔξω αὐτὸ τὸ σκυλί!...

—Τὰ χαοτιά τους εἶναι ἐν τάξει, μόνο ἡ μαμά
εἶναι βουβή κι' ὁ μικρὸς εἶναι μπάσος!